شاه زمان او ټیپو سلطان

صفیه حلیم

د چاپ کال
۲۰۱۳ م

په ننګرهار کې د مومند خپرندویه ټولنه

د چاپ زیار
جعفر هاند

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژندنه

١. د بنګال نه تر اصفهان

٢. افغانستان او هند

٣. د میسور ریاست

۴. شاهي او شاه

۵. لیکونه او مسودې

۶. د ټیپو سلطان میراث

٧. د شاه زمان واک

٨. کډوال باچا

٩. د شاه زمان میراث

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژندنه

اتلسمه پېړۍ پای ته رسېدونکې وه او په ۱۷۹۷ م کې د افغانستان شاه زمان
دربار ته د سويل هند د يو وړوکې سلطنت ميسوراستازي حاضر شول.
دوی د خپل واکمن ټيپوسلطان له خوا يو ليک او سوغاتونه راوړي و. هغه
وخت بنګال د انګرېز په لاس کې او دکن په برخو وېشل شوی و. د لکهنو
د شجاع الدوله او د انګرېز ګډو ځواکونو د اتر پردېش روهيله مات کړي او
د شلو زرو شاو خوا پښتانه جنګيالي په ټول هند کې سرګردانه و. وړو
رياستونو د خپلواکۍ لپاره لاس او پښې وهلې چې انګرېزانو د تجارت په
بهانه د خپلو وزرو لاندې اخيستل او دوی ته يې امتيازات او د ژغورنې ډاډ
ورکو.
د برتانيا په شان فرانسې هم په هند کې خپله اغېزه زياتوله او د پوځې
مرستو په بهانه د دوی استازي به د حيدراباد نظام سره ناست و. مرهټو د
مغلو سره روغه کړې او شاه عالم د دوی مشر ته د اګرې کلا پرېښې وه.
هغوی خپل ځانونه بيا راټول کړل او د ډيلي پر تخت يې سترګې ښخې کړې
وې. سيکانو د ختيځ پنجاب لوی ښارونه نيولي او له افغانانو نه يې د
لاهور د بيا نيولو هڅې کولې.
ټيپو سلطان په لمړي ځل د انګرېز سره په جنګ کې توغندي وکارول او په
هغې سيمې کې د يو ځواک په توګه راڅرګند شو. ده د هند د لويې وچې نه
د انګرېزانو د ويستلو لپاره نورو مسلمانو ملکونو ته د ملاتړ غږ وکړو. د
افغانستان شاه زمان ته يې هم وليکل چې هند د انګرېز د ښکېلاک نه
وژغوري او ډيلي ته دې ځان ورشوي. شاه زمان ورسره ژمنه وکړه خو د
لاهور نه وړاندې د تلو جوګه نه شو او د ده ټول پوځې ځواک چې
انګرېزان هم ترېنه په ويره و، په افغانستان کې په خپل منځې جنګونو کې
ختم شو.
د ټيپو سلطان مشر وزير ورسره خيانت وکړو او د انګرېزانو نه يې پيسې
واخيستې. ټيپو توره په لاس د جنګ په ميدان کې شهيد شو. اخوا شاه
زمان هم کال وروسته له خپل مېره ورور نه ماتې وخوړه او پېښور ته په
تېښته يوې کلا کې ايسار شو. ده سره هم يو ملا خيانت وکړو، مخالفو ته
يې وسپارلو او د هغوی د لاسه په سترګو نابينا کړل شو. څه موده يوې او
بلې خوا په تېښته و او بلاخره په لوديانه کې يې پناه واخيسته او د انګرېز د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېنشن خور- د تقاعد پېسې- په توګه يې د ژوند وروستۍ شپېې تېرې کړې.
دا دوه باچاهان د خپل وخت په سياست پوه نشول، خپلو خلکو ورسره دوکه
وکړه او هغه ټول توان يې عبث ولاړو چې په سيمه کې د افغانستان نه يې
لوی قدرت جوړ کړې و.

له بنګاله تر اصفهانه

۱۶۰۰م کال د لندن د تجارانو يوې ډلې د خپلې کمپنۍ لپاره د هغه وخت
ملکې لمړۍ اليزابت نه د ختيځ د ملکونو سره تجارت لپاره شاهي فرمان
ترلاسه کړو چې دوه سوه شپاړس (۲۱۶) غړي يې لرل او زيات په کې د
لوړې طبقې شتمن خلک و. په راتلونکو نهو کلونو کې دوی د ختيځ هند
کمپنۍ (ختيځ هند شرکت) د هالينډ او د پرتګال د تجارانو سره په سيالۍ کې
شوه. دې کمپنۍ خپل حکومت ته غوښتنه وکړه چې د هند مغل واکمن ته
خپل سفارتي ډله ورواستوي.
د هند پر شاهي تخت هغه وخت مغل باچا جهانګير ناست و، د انګلستان د
باچا جيمز له خوا د سر ټهامس رو په مشرۍ يوه سفارتي ډله د هغه دربار
ته ورواستول شوه. د جهانګير په دربار کې دوی باچا ته د اروپا داسې
سوغاتونه وړاندې کړل چې پخوا چا ليدلي نه و. په دې کې چيني لوښي، د
سپينو(نقره) چاقو، قاشوغ پنجې او هېنداريې شاملې وې. روايت دا دی چې
د جهانګير يوه لور هغه وخت ناروغه وه او د هغې سفارت سره مل انګرېز
ډاکټر په علاج ښه شوه نو باچا په دې ډېر خوشاله شو او دوی نه يې پوښتنه
وکړه چې په انعام کې څه غواړي.
سفير ترېنه د ګجرات په ساحل د سورت بندر نه علاوه په نورو سيمو کې د
کارخانو د جوړولو او هلته د اوسېدو اجازه وغوښته. مغل د وچې سيمې او
د غرونو نه ورغلي و او د هند خاوره ډېره پراخه وه. د جهانګير لپاره
سمندري ساحل د تجارت وسيله وه او دې ته يې فکر نه و چې د هغې لارې
وربانديې حمله کېدی شي. هغه د دې اجازه ورکړه او يو ليک يې هم جيمز
باچا ته واستو. په دی ليک کې هغه انګرېز تجارانو ته په هند کې هر
چيرې چې دوی غوښتل د اوسېدو اجازه ورکړې وه او دا چې پرتګال او د
هالينډ کسان به حق نه لري چې په هند کې تجارت وکړي. ترټولو په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې خبره يې دا ليکلې وه چې انګرېز تجاران هر څه چې غواړي په خپلو بېړيو کې هند ته راوړی شي.
کمپنۍ د دې شاهي فرمان نه په پوره ګټه اخيستو خپل کاروبار دومره پراخه کړو چې د پرتګال کاروباري مرکزونه ورته هېڅ نه و. پرتګاليانو د هند د ګوا، چټاګانګ او بمبۍ په ساحلونو خپلې مستعمرې جوړې کړې وې. يوه پرتګالي شهزادګۍ چې وروسته يې د انګلستان له باچا سره واده وشو نو انګرېزانو بمبۍ هم د هغې د پسول په توګه د پرتګال نه واخيستو. دا لمړی ځل نه و چې بهرنيان د خپلو ګټو لپاره د هند لويې وچې ته ورغلل. دا خاوره په اوبو مړه او شنه ده، په غرونو کې يې هر ډول منرالونو او طبيعي زيرمو نه علاوه، سره زر، نقره، الماس او نورې قيمتي ډبرې موندل کېږي. د سمندر په اوبو کې هر ډول ژوی او ساحلونه يې د بېړيو تمځايونه او لرغوني بندرونه لري.
کمپنۍ د کارخانو سره سره په مدراس، بمبۍ او کلکته کې خپلې تجارتي اډې جوړې کړې. تر ۱۶۴۷ م د انګرېزانو درويشتو (۲۳) کارخانو د يو مشر يا ګورنر تر څارنې لاندې کار کوو. دوی هغه وخت په هند کې نوي کارکونکې په کار وګمارل. تر ټولو لويې کارخانې يې د کلا ګانو په شکل په بنګال کې " فورټ وليم" په مدراس کې "فورټ سينټ جارج" او په بمبۍ کې د" بمبۍ مانۍ" په نوم جوړې کړې.
په ۱۶۳۴ م کې د جهانګير زوی شاه جهان انګرېزانو ته خپله لمنه دومره پراخه کړه چې د بنګال په ټوله سيمه کې يې ورته د تجارت اجازه ورکړه. مغلو فکر کوو چې پوځي جنګونه يوازې په ځمکه کېږي او د اوبو لاره يې بې دفاع پرېښوده. د کمپنۍ لوی تجارت هغه وخت کتان، ورېښم، نيل، ډبرينه مالګه او چای و.
په راتلونکو کلونو کې د انګلستان هر يو واکمن دې کمپنۍ ته د تجارت قانون تصويب کړو، ان چې په ۱۶۷۰ م کې دويم چارلس باچا ورته د پنځو نورو امتيازاتو په ورکولو د دې تجارتي بنه واړوله. هغه داسې چې که دوی وغواړي نو د انګلستان نه بهر ځمکه هم تر لاسه کولی شي، خپله سکه ضربولی شي، د سيمې د وړو واکمنو سره ايتلاف جوړولی شي، د جنګ او د روغې لپاره د پوځ او د کلا ګانو مشري کولی شي او کومې سيمې چې د دوی په لاس کې وي، هلته خپل قانون نافذولی شي. په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویب د انګلستان حکومت د تجارت په پرده کې د هند خاوره د نیولو لپاره خپله تګلاره جوړه کړه.
په ۱۷۰۷ م کې د مغل باچا اورنګزیب د مړینې نه وروستو د ډیلي پر تخت اوولسو (۱۷) شهزادګانو دعوه وکړه چې په کې د اورنګزیب وریرونه او لمسي هم شامل و. خو د هند پوځ په دو برخو وېشل شوی او د ده دوو زامنو اعظم شاه او معظم شاه څنګ ته ودریدو. دوی د اګرې سره نژدې جنګ وکړو چې کشر اعظم شاه په کې ووژل شو او شپېته (۶۰) کلن معظم شاه د شاه عالم او د بهادر شاه د القابو سره د ډیلي پر تخت کېناستو.
ده پنځه کاله باچاهي وکړه او په ۱۷۱۲ م کې په لاهور کې مړ شو.
د ده د مړینې سره په هند کې کورنۍ جنګ ونښتو او د شاه عالم په څلورو زامنو کې سیالي پیل شوه. معزالدین د جهان دار په نوم یولس میاشتې باچاهي وکړه او په مرموزو حالاتو کې مړشو. د مغلو واک د پوځ د یو تکړه قومندان سید حسن علي خان (براا یا مشر) په لاس کې و. د ده کشر ورور سید حسن علي خان په دربار کې اغېز لرلو. داسې ګنګوسې وې چې باچا دوی وژلی و ځکه دوی د شاه عالم د لمسي (عظیم الشان زوی) فرخ سېر په طرف وو او د روهیله پښتنو په مرسته یې هغه په ۱۷۱۳ م کې د ډیلي پر تخت کېنولو.
په ۱۷۱۷ م کې فرخ سېر د انګرېزانو په تجارت د مالیې او د ګمرک بندیز لیرې کړو. ده د خپل واک په شپږو کلونو کې انګرېزانو ته دومره امتیازات ورکړل چې دا شرکت نورهم وغوړېدو او د دې افسران کله چې د هند نه بېرته خپل وطن ته تلل نو دومره ګټه به یې کړې وه چې هلته یې ځانونو ته ښاییسته کورونه (مانۍ) جوړکړل. دوی لکه د نوابانو ژوند کوو او د انګلستان په سیاست کې ورداخل شول. د شرکت سرمایه دومره زیاته وه چې حکومت به ترېنه پور اخیستو.
د ډیلي په دربار کې سید ورونه نورهم ځواکمن شول او فرخ سېر تش په نوم باچا پاتې و. په دربار کې نظام الملک د دوی د لاس نه واک اخیستو لپاره هڅې وکړې نو هغه یې دکن ته ورواستوو. بیا دوی د فرخ سېر پر ضد سازش وکړو، د هغه سترګې یې ړندې، په زندان کې یې واچوو او هماغلته یې ووژلو. په ۱۷۱۹ م کې د فرخ سېر تربور رفیع الدرجات پر تخت کېنولو خو څلور میاشتې وروستو هغه په خپل کټ کې مړ وموندل شو. ورپسې د هغه مشر ورور رفیع الدوله (دویم شاه جهان) باچا اعلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو او درې مياشتې وروسته هغه هم په مرموز حالات کې مړ شو. د هغه کال په پای سیدانو ورونو اوولس کلن محمد شاه ته تاج په سر کړو. هغه د نظام الملک په ملاتړ د سیدانو ورونو نه د ځان خلاصولو هوډ وکړو.
حسېن علي خان په ۱۷۲۰ م کې په اګره کې ووژل شو او حسن علي خان ته يې په ۱۷۲۲ م کې زهر ورکړل.
په ۱۷۲۰ م کې برتانیا ته د هند نه ۱۵ فیصده توکي ټول د شرکت له لارې راتلل. همدا وه چې شرکت په حکومت خپل زور برقراره وساتلو.
په دی وخت کې برتانیا او فرانسې تر منځ رقابت پيل شو. د خپلو مستعمرو په شتمني د دوی تر منځ واړه واړه جنګونه وشول. انګلستان په خپلو مستعمرو کې د فرانسې سره د اوو کلونو جنګ د دې شرکت پر مټ وګټلو.
هغه وخت د پنجاب واکمن عبد الصمد خان، شاه نواز او معين الملک د سیکانو سره لاس او ګرېوان و. په ملتان او سنده کې سدوزي ځان له واکمن شول او د مرکز سره يې څه تړاو پاتې نشو. په روهېلکهنډ کې پښتانه وېشلي و خو مغلو ترې د خطر احساس کوو. د اودهه صوبه د ايران تر اغېز لاندې وه او د روهيله پښتنو سره يې ورانه وه.
جنوب لورې ته په دکن کې مرهټو د حېدر اباد د نظام الملک سره په جنګ و او د دوی جنګي ډلو به د مسلمانانو په کليو او ښارونو حملې کولې.
خلک د يو ځای نه بل ته په کډه اړ شول. د مغلو په شاهي ټبر کې د شهزادګانو تورې اوس يوازې د ډول او ښايیست لپاره پاتې وې. محمد شاه ته په تاريخ کې د "رنګيلا" لقب ورکړل شوی و، ځکه هغه په خپله شاعر، سندرغاړی او د موسيقۍ شوقي و. هغه دا فکر نه کوو چې انګرېز په هند کې څه سياسي هدف لري او په ظاهره د هغوی استازو ورښودلې وه چې دوی يوازې د تجارت لپاره هند ته ځي راځي.
د هند د مغلو په څېر په پارس کې د صفويانو شاهي کورنۍ هم په زوال وه چې د شپاړسمې ميلادي پېړۍ د پيل راهېسې هلته واکمن و. د دوی باچا سلطان حسېن کمزوری و او کله چې په ۱۷۰۹ م د اپرېل په مياشت کې غلزيو د ميرويس هوتک تر مشرۍ لاندې په کندهار کې پاڅون وکړو نو ده يې مخه نشوه نيولې. د ده له خوا وراستول شوی والي ګورګين په کندهار کې ووژل شو او افغانانو د پارس له جغ ځان ازاد کړو. د پارس له خوا دوه وارې د دوی د ماتولو لپاره لښکر ورواستول شو خو د غلزيو نه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتې وخوړه. میرویس هوتک په ۱۷۱۵ م کې مړ شو او د ده ورور عبد العزیز د قوم مشر شو. هغه یوه جرگه راوبلله او د پارس سره یې د روغې خبره وکړه. خو جرگې دا خبره ونه منله او د ده وریرونو هم ورسره مخالفت وکړو. عبد العزیز پارس سره پټې خبرې پیل کړې او درې شرایط یې ورته کېښودل. یو دا چې باچاهي به د ده د زامنو او لمسو ته د تل لپاره پاتې وي، دویم دا چې پارس به خپل پوځ کندهار ته نه رالیږي او درېیم د گورگین د وخت باج به ترې نه اخیستل کېږي. خو هغه خپل یو وراره یار محمد خان په وژنه هم تورن شو نو د قوم ځلویښتو کسانو د شپې د ده په کور چپاو وکړو او دی یې ووژلو. په ۱۷۱۷ م کې د میرویس هوتک زوی شاه محمود مشر شو.

په هرات کې هغه وخت د ابدالي پښتنو مشر عبد الله خان هم خپلواکه شو او غوریان، مرغاب او بادغیس یې ونیول. هغه د خپل زوی اسد الله خان په مشرۍ د فراه د نیولو لپاره یو لښکر واستوو چې هغه وخت د هوتکیانو قلمرو و. شاه محمود د دفاع لپاره ورغلو او د دل ارام سره نژدې د دوی جنگ وشو چې اسد الله په کې ووژل شو. له هغې وروستو ابدالیانو د دوی سره جنگ ونکړو. په ۱۷۲۱ م کې شاه محمود د پارس پر ضد د جنگونو یوه لړۍ پیل کړه. په بل کال د گلناباد په جنگ کې د پارس یو لوی لښکر ته په ماتې ورکولو، د اصفهان تاریخي ښار یې محاصره کړو. په څو میاشتو کې د ښار خلک د لوږې د لاسه په مړه کېدو شول او سلطان حسېن د پارس تخت شاه محمود هوتک ته پرېښود. د سلطان حسېن زوی د دویم شاه طهماسپ په نوم ځان د پارس واکمن اعلان کړو خو هېچا یې ملاتړ ونکړو او ده د قاجار قبیلې د مشر فتح علي خان نه مرسته وغوښته. دی قزوین ته ولاړو او د نورو افغانانو په مرسته یې دا ښار ونیولو. هلته ډېر خلک ووژل شول نو افغانان د شاه محمود پر ضد راپورته شول. دی په خپل تربور اشرف غلزي شکمن شو او هغه یې بندي کړو. بیا ژور خفگان یا ډیپرېشن ناروغي پرې دومره زور وکړو چې په اصفهان کې یې د شاهي کورنۍ خلک ووژل. په ۱۷۲۵ م کې د ده مخالفانو شاه اشرف د زندان نه رابهر او پر شاهي تخت یې کېنولو. درې ورځې وروستو اعلان وشو چې د درې کاله باچهۍ نه وروستو شاه محمود د ناروغۍ د لاسه مړ شوی و خو داسې شک و چې ۲۷ کلن باچا ته ممکن د شپې چا مرۍ خپه کړې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه اشرف د میروېس هوتک د ورور عبد العزیز زوی او د شاه محمود د پوځ یو تکړه قومندان و. دی د گلناباد د جنگ اتل او ښه باستعداد حاکم و خو له دې گډ وډیو نه عثماني ترکیې او روسیې گټه واخیسته او د پارس ځینې برخې یې ونیولې. هغه د کرمانشاه سره نژدې د ترکانو لښکر ته ماتې ورکړه. ترکانو ورسره د روغې خبرې اترې پیل کړې او ممکن افغانانو نوره هم گټه کړې وی. خو د شاه اشرف استازي ورته دا شرط کېښودو چې د ترکانو سلطان دې په لویدیځ کې خلیفه وي او په ختیځ کې به د مسلمانانو خلیفه شاه اشرف وي. ترکان په دې خوښ نه و خو په ۱۷۲۷ م کې یې د روغې تړون لاس لیک کړو.
هغه د خراسان په یو جنگي مشر نادر خان غږ وکړو او دریو ځواکونو د غلزیو سره د جنگ تیاری پیل کړه. نادر خان یو سازش کې شاه طهماسپ ته د فتح علي خان له خوا یو پټ لیک ښکاره کړو چې د مشهد گورنر ملک محمود ته یې لیکلی و. طهماسپ هماغه وخت فتح علي خان ووژلو او پوځ یې د نادر خان په لاس کې ورکړو. نادر د " طهماسپ قلي" (د طهماسپ نوکر) لقب غوره کړو او په ۱۷۲۶ م کې یې مشهد د غلزیو نه ونیولو.
نادر خان د خراسان د یو شپون امام قلي زوی و او وایي چې کله پلار یې مړ شو نو نادر خان چې هغه وخت تنکی ځوان و، د خپلې مور سره د ترکمن قبایلو له خوا د مرئیتوب لپاره وتښتول شول. دی وتښتېدو، د ډاکوانو سره مل او اخر د دې ډلې مشر شو. بیا د افشار په نوم یو سردار د ده سرپرست شو او نادر په مشهد کې یو پیاوړی پوځي سردار په توگه وپیژندل شو. ده د یو بل سردار بابا علي بیگ د دو لوڼو سره واده کړی و. کله چې غلزیو مشهد ونیولو نو نادر خان گورنر ملک محمود ته سر ټیټ کړو خو بیا دی فتح علي خان ته ولاړو.
په ۱۷۲۹ م کې نادر خان په هرات کې ابدالیانو ته ماتې ورکړه او وروستو د دې قوم ځینې کسان د نادر خان په پوځ کې شامل شول. د غلزیو باچا شاه اشرف په ۱۷۲۹ م کې د نادر خان سره لومړی د " دمغان " او بیا د "مورچه خورد" جنگونه وبایلل. کله چې شاه اشرف هوتک د خپل پاتې لښکر سره بېرته کندهار ته روان و چې په لاره د بلوڅ ډاکوانو له خوا ووژل شو. هغه وخت په کندهار کې د میروېس هوتک زوی شاه حسېن واکمن و او ښایي هغه د خپل ورور شاه محمود د مړینې بدل ترې واخیستو. غلزي د پارس نه وتښتیدل او نادر خان بریالی په اصفهان کې ورننه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښار خلکو ورته هرکلی وکړو خو نادر خان ترېنه د خپل پوځ د لګښت په بهانه ټول مال چور کړو.
شاه طهماسپ د پارس باچا شو، نادر خان يې د ختيځو صوبو والي وټاکلو او خپله خور يې ورته واده کړه. په ۱۷۳۸ م کې هغه په کندهار حمله وکړه او د دې زوړ ښار يې ويجاړ کړو. بيا د هغې څنګ ته د " نادر اباد" په نوم نوی ښار جوړ کړو. په مشهد کې غلزيو بيا پاڅون وکړو او نادر خان تر يو کال نه زياته موده د هغوی سره په جنګ تېره کړه. طهماسپ د نادر په برياليتوب خوشحاله نه و او غوښتل يې چې خلکو ته وښايي چې دی هم تورزن دی نو د ترکانو نه د "يريوان" نيولو لپاره پوځ واستولو. خو هغه تبريز هم د لاسه ورکړو او اخر دا د بېرته اخيستلو لپاره يې ګورجستان او ارمينيا په ورکولو د روغې تړون وکړو.
نادرخان د طهماسپ نه د ځان خلاصولو لپاره يوه ورځ هغه ته ښه ډېر شراب ورکړل او بيا په هغه حالت کې يې دربار ته وروستلو چې ټولو ته ثبوت ورکړي چې داسې کس د حکومت جوګه نه و. په ۱۷۳۲ م کې هغه طهماسپ مجبور کړو چې باچاهي خپل ماشوم زوی درېيم عباس لپاره پرېږدي او نادرخان يې سرپرست شي. نادر څلور کاله د ترکانو او روسانو سره وجنګېدو، د پارس خاوره يې راټوله کړه او په اذربايجان کې د قومونو يوه لويه غونډه (قرولتايي) راوبلله. په دې کې غونډه کې هغه د عباس پر ځای خپل ځان د پارس د باچا په توګه اعلان کړو. د ټولو نه يې پوښتنه وکړه چې دوی ورباندې باور لري؟ هغوی چې باور يې هم نه لرلو نو په وېره يې ورته سر ټيټ کړو.
نادر خان د مارچ په اتمه ۱۷۳۶ م کې د نادر شاه په نوم د پارس په باچاهۍ تخت کېناستو. د شيعه صفويانو په پرتله نادرشاه بې دينه او پوهېدو چې د ده ځواک افغان، ترک، قزلباش او ازبک جنګيالو پر متو ولاړ و. ده نه غوښتل چې په پوځ کې د ديني عقايدو له کبله بغاوت وشي نو په پارس کې يې د شيعه مسلک شپږم امام جعفر عقيده رواج کړه. ده څلورکونجه تاج په سروه چې " کلاه نادري" نومېدو. دا د اسلام د څلورو خلفاو د منلو سمبول و. تر هغه وخته د پارس شيعه ګانو ته حج ته د تللو اجازه نه وه ځکه مکه د ترکانو د عثماني خليفه په لاس کې وه. د نادر شاه په دې پاليسۍ ترکانو د پارس جعفري شيعه ګانو ته د حج اجازه ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کندهار د نیولو سره نادر شاه خپل سلطنت ته د نورې پراختیا ورکولو فېصله وکړه. د خراسان په جنګونو کې بې شمېره افغانان چې د ده مخالفان و، هند ته تښتېدلي و نو هغه مغل باچا محمد شاه ته پېغام ورواستوو چې دا باغیان دې ورته وسپارې. محمد شاه ورته انکار وکړو او نادر شاه د ۱۸۳۸ م کال په سپرلي کې هند ته روان شو. په لاره یې غزني، کابل، پېښور، سنده او لاهور ونیول او د بل کال په پیل کې د ډېلي نه بهر د کرنال په سیمه کې د هند د پوځ سره مخ شو. محمد شاه ماتې وخوړه او د ایران باچا ترینه ۲۵ کروړه روپۍ د جنګ تاوان واخیستو.

بیا د اختر په خطبه کې د نادر شاه نوم واخیستل شو او په دویمه ورځ ایراني پوځ ځېنو کسانو چې په بازار کې ګرځېدل، یو ځای د خرڅ لپاره اېښې کوترې ونیولې. په دې شخړه پیل شوه او د ښار په خلکو کې اوازه ګډه شوه چې نادر شاه وژل شوی او د ډېلي واکمن محمد شاه د ایرانیانو د وژنې امر کړی دی. همدا وه چې په یوه ورځ کې درې زره ایرانیان ووژل شول.

نادر شاه په دې دومره په قهر و چې توره یې راوویستله او ښار د ویجاړولو امر یې وکړو. د مارچ په ۲۲ نېټه په زرګونو بې ګناه انسانان له تورې وویستل شول، کورونه، سرایونه اودوکانونه یې وسوځول او باغونه یې ویجاړ کړل. تر دریو ورځو دا قتل عام کېدو او په دی وخت کې نادر شاه د ډېلي د روشن الدوله په جومات کې ناست و. محمد شاه د خپلو امیرانو سره د نادر شاه په خدمت کې حاضر شو او ورته یې وژړل. باچا د جنګ د بندولو امر وکړو خو د هغې نه وروسته هم لوټ او تالان کېدو او د ښار دروازې یې تړلې وې چې خلک خپل مال سره ترې ونه تښتي.

د انګرېزانو په اندازه نادر شاه د هند نه د ۳۰۰ میلیونو پونډو خزانه یوړه چې پر زرګونو اوښانو بار وه. د دې نه علاوه، ۱۰۰ پیلان، ۷۰۰۰ اسونه او ۱۰۰۰۰ اوښان و. د محمد شاه ۱۰۰ خواجه سرایونه ۱۳۰ لیکوالان، ۲۰۰ پخ (اهنګران) ۳۰۰ معماران، ۱۰۰ تیږې تورږونکي (سنګ تراش) او ۲۰۰ ترکاڼان (نجاران) یې هم یوړل. نادر شاه چې بېرته پارس ته ورسېدو نو د دریو کلونو لپاره یې خپل ولس ته مالیه معاف کړه. د ختیځ هند شرکت د دې ټولو پېښو حال خپل حکومت ته ورکړو او انګرېز د خپلو تجارتي منډویو د ساتنې لپاره ښه غښتلي پوځ هند ته ورواستوو. دوی په نویو وسلو سمبال و، ټوپکې او توپې ورسره وې اوترټولو مهمه خبره دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه چې دوی د ځایي خلکو په روزلو نوې پوځي دستې جوړې کړې وې
چې ښه معاش به یې ورله ورکوو.
د هند په جنوب کې مدراس، بنګلور او د میسور ساحلونو او د جوادي نومې
غونډۍ په منځ کې د ارکاټ (ارکوټ) سیمه ده چې د لرغونو وختونو
راهیسې د واکمنو د پښنو ټینګولو ځای و. د دې د موقعیت له کبله ټولو
سیالو ډلو په خپل وار په کې کلا ګانې جوړې کړې چې تراوسه یې د ځینو
نښې شته. د اورنګزیب په ژوند کې دلته د ننګرهار یو میاخېل اسد خان
حاکم و او وروستو د ده زوی چې نواب ذوالفقارعلي خان په نوم مشهور و
په ۱۷۱۲ م کې د ارکاټ والي شو.
په ۱۷۴۲ م کې د ارکاټ نواب سعادت الله خان و او د ده د مړینې نه
وروسته یې خپلوانو د دې نوابۍ بېلا بېلې ضلعې ونیولې او کلاګانې یې په
کې جوړې کړې. په دې وخت کې انګرېز او فرانسویانو د سعادت الله د
خپلو خپلوانو سره ملګرتیا پیل کړه. دوی د خپل ملک جوړ شوي
سوغاتونه به ورله وړل او د دوی د ژوند ژواک، د کلاګانو او د سیمو
انتظام او د زور ځواک نه خبربدل. لکه چې د پښتنو په ټبر کې کېږي، په
نوابې کورنۍ کې دننه تربګنی یې هم ځارلې. په دوی کې یو تن چې نوم
یې صفدرعلي خان و، د مرهټو سره لاسونه یوکړل، له هغوی یې پوځي
مرسته وغوښته او د رګهو فتح سنګ په مشرۍ د پونا ښار نه د ۵۰۰۰۰
سپاره لښکرو سره په ارکاټ حمله وکړه.
د صفدرعلي خان پلار علي دوست خان د ارکاټ په دفاع د جنګ په میدان
کې ووژل شو. مرهټو د ارکاټ خلک په لوی لاس ووژل، چور تالان یې
ګډ کړو او په زرګونو کسان یې د بندیانو په توګه یوړل. دوی د صفدر
علي خان اخښي (د خورمیړه) حسین دوست خان چې د چندا خان په نوم یې
شهرت لاره، ونیولو او پونې ته یې یوړو. په دې وخت کې د صفدرعلي
خان د بل خور میړه، مرتضی خان چې د "وېلور" والي و، صفدر د
میلمستیا په بهانه خپل کور ته راوبللو او ویې وژلو.
له دې جنګ وروسته نظام الملک چې په دکن کې د مغل باچا له خوا حاکم
و، ارکاټ ته ورسېدو او هلته یې انورالدین خان د صوبه دار په توګه
وټاکلو. ده د صفدر علي خان دوه ماشومان د ښوونې او روزنې لپاره په
خپلو وزرو کې واخیستل او بېرته دکن ته ولاړو. انورالدین خان د صفدر
بل ماشوم زوی ووژلو نو افغانان پرې خواشینې شول. څه موده وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چندا خان چې په پونا کې بندي و، پېسې ورکړې، ځان يې راخلاص کړو او ارکاټ ته را ورسېدو. د دې ځای حال په ليدو، "پانډېچري" سيمې ته ولاړو، هلته د فرانسويانو په مرسته يې يوه پوځي ډله جوړه کړه او بېرته ارکاټ ته روان شو چې د انورالدين پر ضد جنګ وکړي. انورالدين د انګرېزانو نه مرسته وغوښته چې هغه وخت په "چينه پټن" (اوس چينئ نوميږي) کې يې يوه کارخانه لرله. هغوی يې مله شول او يوه پوځي ډله يې هم ورله واستوله. خو د انورالدين د انګرېزانو چلند خوښ نشو او بېرته د خپل پخواني حريف حسين دوست خان (چندا) سره يې روغه وکړه. د ده زوی محمد علي خان د انګرېزانو سره پاتې شو او د خپل پلار سره يې مخالفت پيل کړو.

لارډ کلايو د انګرېز حکومت له خوا د ګورنر جنرال په توګه د بنګال حاکم شو. په حيدر اباد کې د نظام الملک د مړينې نه وروسته د ده زوی ناصر جنګ په ګدئ کېناستو نو محمد علي هغه ته هم بلنه ورکړه چې د انګرېزانو سره دې ودرېږي. د ناصر جنګ وراره هدايت محي الدين د تره په مخالفت کې د لږ شمېر پوځ سره پانډېچري کې فرانسويانو ته ولاړو، هغوی ورله ۱۰۰۰ نورعسکر هم ورکړل چې د خپل تره سره جنګ وکړي.

عجيبه خبره دا ده چې محمد علي هم هغه وخت د انګرېز نه بيل او د هدايت محي الدين سره مل شو.

دوی دواړو د ناصر جنګ سره د پرله پسې جګړو نه وروسته د "جينجي کلا" ونيوله چې د يوې غونډئ د پاسه وه. فرانسويانو د ناصر جنګ د پوځ د ځينو سردارانو سره پټې اړيکې لرلې او د شپې يې ورباندې حمله وکړه. کله چې د جنګ نغاره وغږېده نو ناصر جنګ په هاتي (پيل) سپور شو. هغه وخت بهادرخان نومي يو افغان چې د ده په پوځ کې عسکر و، د خپل پيل نه ورته ټيټ شو او د ټوپک په يوې ګولۍ يې هغه ووژلو، بيا يې خپل پيل ورنژدې کړو، د ناصر جنګ سر يې پرېکړو او دا يې په نيزه وټومبلو.

فرانسويانو هدايت محي الدين د ناصرجنګ پر ځای د دکن مشر وټاکلو او د خپل پوځ په بدرګه چې قومندان يې " مارکې بسي" و، د حيدر اباد په لوري روان کړو. په لاره کې دوی د "راياچهوتي" په کلا کې ايسار شول. دلته هغه قومندان بهادر خان چې د ناصر جنګ نه يې سر پرېکړې و، د فرانسوي عسکرو مشر "بسي" سره د غنيمت مال او د خزانې په ويش

(c) ketabton.com: The Digital Library

وران شو او جنګ ونښتو. بهادرخان، د ده سره مله نور افغانان او هدایت محي الدین هم هلته ووژل شو.
فرانسویانو د نظام الملک دویم زوی صلابت جنګ د دکن واکمن اعلان کړو او په بدرګه ورسره حیدراباد ته روان شول. هلته په رسېدو ۱۲۰۰۰ عسکرو چې مشري یې د فرانسویانو سره وه، ښار په خپل کنټرول کې ونیولو او ځېنې په کې د خلکو کورونو ته ورننوتل او دوکانونه یې چورکړل. د ښار خلک د فرانسویانو نه تر پوزې راغلل نو د صلابت جنګ کشر ورور نظام علي خان په شاهي ماڼۍ کې بغاوت وکړو، ورور یې بندي کړو او په خپله د ده په کوټه کې یې ځان باچا اعلان کړو. خو فرانسویان بیا هم په حیدر اباد کې پاتې و او اخر نظام علي د دوی مشر مارکې بسي قانع کړو نو هغه د خپلوعسکرو سره د ښار نه ووتلو او پانډېچري ته ولاړو.
د دې پېښو پر وخت محمد علي خان د انګرېزانو په ملاتړ د چندا خان سره چې د فرانسویانو پلوي یې کوله، جنګ روان وساتلو. د دواړو پوځ، د ارکاټ د نیولو لپاره مقابله کوله او اخر د څو جنګونو نه وروسته، ارکاټ د انګرېزانو په لاس کې شو. د دې صوبې د کال حاصل څلور کروړه روپۍ و.
د ارکاټ نیول د انګرېزانو لوی بری و او له دې وروسته هغوی ورو ورو د نورو ځمکو په نیولو لاس پورې کړ. د بنګال والي نه یې لږه ځمکه په اجاره واخیسته، تجارتي خونه یې جوړه او په کې خپل خلک مېشت کړل.
د بنګال نواب سراج الدوله د دوی مخه ونیوله خو انګرېزانو د ده خپلو وزیرانو ته ډېرې پیسې ورکړې چې ورسره غداري وکړي. د بنګال، بهار او د اړیسه د نواب سراج الدوله پر ضد لارډ کلایو پوځي حمله وکړه. په ۱۷۵۷ م کې د پلاسي په جنګ کې د بنګال دا وروستی نواب یې ووژلو او ټول بنګال د کمپنۍ لاس ته ورغلو چې په کې څلور صوبې وې او د کال شل کروړه روپۍ حاصل (عاید) یې لرلو. نوی نواب د مغلو باج ګزار شو او د دی جنګ نه وروسته مغلو ټکان وخوړو چې انګرېزانو د خپلو ګټو لپاره د هېڅ اخلاق یا د اصولو پروا نه ساتله. هماغه وخت د دوی تر منځ درز پیدا شو.
د بنګال جوړ شوی ململ هغه وخت د هند په وچه کې نوم لرلو او د دې جوړونکو به د پنبې له نري تار نه په ګوتو اوبدلو. دا ګران بیه ټوکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې باچاهانو او نوابانو اغوستی شو ځکه ډېر ګران و. په انګلستان کې د صنعتي انقلاب سره ټوکر په مشين جوړېدو چې ارزانه و. انګرېز د هند بازار ته خپل مال راوويستلو نو د بنګال کارخانې بندې شوې او په زرګونو خلک بې روزګاره شول.
په ۱۷۵۱ م کال د انګرېزانو لارډ کلايو د ارکاټ په کلا کې ايسار و او يوازې ۵۰۰ پوځيان يې لرل. مرهټه د فرانسوي ځواک په مرسته ترې چاپېره و خو دې تر ۵۶ ورځو د دې کلا په دفاع کې ټينګ ولاړ و.
مرهټو ډېر زور ولګو خو پاتې راغلل او په اخره کې د دوی مشر چندا صاحب ووژل شو. انګرېزانو دلته محمد علي خان د نواب په توګه کېنولو چې د دوی په اشارو يې حکومت کو.
په پنځوسو کلونو کې کمپنۍ د ارکاټ نوابانو ته په پور پېسې ورکولې ان تر دې چې د نواب محمد علي خان اولادونه پوروړي شول. ارکاټ په ۱۸۰۱ م کې د انګرېزانو د ختيځ هند کمپنۍ لاس کې ورکړو او په خپله د دوی د تنخوا دارو په توګه تش په نوم نوابان شول.

افغانستان او هند

په هند د حملې پر وخت د نادر شاه په پوځ کې د کندهار د ابدالي ټبر يو ځوان احمد خان هم شامل و. وايي چې هغه د نادر شاه په باوري کسانو کې و او کله چې نادر شاه په ۱۷۴۷ م کې د خراسان د قوچان په سيمه کې د خپلو ساتندويانو له خوا په خېمه کې ووژل شو، نو احمد خان د هغه حرم خوندي اصفهان ته بدرګه کړو. د نادر شاه مشرې مېرمنې هغه ته د خزانې يوه برخه ډالۍ کړه او دی د خپلو ۴۰۰۰ ملو سره بېرته کندهار ته ولاړو.
هلته د مشرۍ لپاره يوه جرګه وشوه او يو مجذوب پير صابر شاه د احمد خان په پګړۍ کې د غنمو وږي کېښودل چې دی به د افغانانو باچا وي.
د احمد شاه د لقب سره هغه د افغانستان په نوم يو نوی ملک هم د نړۍ په نقشه کې وروپېژندلو. اخوا په هند کې د مغلو نوي واکمن هم احمد شاه بهادر اعلان شو چې په ۱۷۴۸ م کې د خپل پلار محمد شاه د مړينې نه وروستو د ډيلي پر تخت کېناستو.
دی د ۲۲ کلونو و او خپل حکومتي کارونه يې د څو سلاکارانو په لاس کې ورکړي و. د ايراني نژاده حاکم صفدر جنګ د مشر وزير په توګه دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواکمن شو چې باچا نه په پټه د هند د نورو قوتونو سره يې معاملې کولې.
ده د روهيله پښتنو سره په جنګ کې څو واري مرهټو سره لاسونه يو کړل او اخر احمد شاه بهادر د خپل کار نه ليرې کړو. د ده ځای ۱۸ کلن شهاب الدين محمد صديق ونيولو چې په تاريخ کې د عماد الملک په نوم شهرت لري. هغه احمد شاه بهادر د مرهټو سره په جنګ اړ کړو چې د ډيلي تخت ته يې ګواښونه کول. په ۱۷۵۴ م کې کله چې د ماتې خوړلو نه وروستو احمد شاه بهادر بېرته ماڼۍ ته ورسېدو نو د عماد الملک په امر د هغه سترګې يې ړندې کړې او د سليم ګړ په کلا کې يې بند کړو.
د ډيلي پر تخت عزيز الدين د دويم عالمګير د لقب سره حکومت پيل کړو.
دا هغه وختونه و چې په ټول هند کې مرهټه کاواکه ګرځېدل او د هغوی د مخنيوي لپاره د صوبو نوابانو باچا ته ليکونه وراستول. خو باچا هېڅ توان نه لرلو ځکه مغل پوځ د کاره لويدلی و او عمادالملک په خپله د مرهټو سره لاسونه يو کړي و.
پر هندوستان د څلورمې حملې په وخت ۱۷۵۶ م کې احمد شاه ابدالي د پنجاب يو مهم ښار سر هند ونيولو او خپل زوی تيمور شاه يې د پنجاب حاکم وټاکلو. په ۱۷۵۸ م کې سيکانو له مرهټو سره لاس يو کړو او تيمور شاه يې نه يوازې د سرهند بلکه د لاهور نه هم تيښتې ته اړکړو. د پنجاب سيکانو اوس د خپلواکۍ لپاره زور لګولی و خو دوی يو تکړه مشر نه لرلو او په څو ډلو وېشلي وو.
د هند خلک د خپل باچا نه مايوسه شول نو هغوی د افغانانو باچا احمد شاه ابدالي ته ليکونه وراستول چې دوی له مرهټو او سيکانو وژغوري. کوم ليکونه چې کندهار ته ورتلل، په هغوی کې د مسلمان عالمانو او سردارانو، لکه شاه ولي الله او نجيب الدوله نه علاوه، د جيپور هندو راجه مادهو سنګ او د مارواړ راجه بيجې سنګ هم دراني واکمن ته ليکونه ورليږلي و چې د دکن له خوا د حملو نه يې وژغوري. ان تر دې چې عالمګيرباچا ورته پټ ليک وروا‌ستوو چې د عمادالملک نه يې خلاص کړي. افغان باچا د ۱۷۴۸ م نه واخلې تر ۱۷۵۷ م څلور واري خپل لښکر هند ته يوړو او د حکومت معاملې يې سمې کړې. کله چې د ده د راتګ اوازه به په هند کې ګډه شوه نو مرهټه او سيکان به له سترګو پناه شول. څه موده وروستو به بيا هماغه حال و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جنوري په ۱۴ نیټه ۱۷۶۱ م، نیمه شپه د پاني پت په میدان کې کله چې مرهټو د جنګ نغاره وډنګوله نو احمد شاه په خپلې خیمې کې په جنګي لباس کې ویده و. دی د خپل محافظ له خوا راویښ کړی شو نو په هماغسې په اس سپور شو. لږه شیبه وروسته د ده ټول پوځ د جنګ په میدان کې په خپل ځای تیار ولاړ و.
دا پوځ په ۷ میلو کې خپور او په پرو کې دننه تاو شوي و داسې چې د مرهټو د پوځ وروستیو ډلو ته رسیدلی و. د احمد شاه د پوځ شمېر ۶۰۰۰۰ و چې په کې د روهیلو لوی لښکر او د شجا ع الدوله لښکر هم شامل و. د مرهټو پوځ ۴۵۰۰۰ زره و. دا د هند په تاریخ کې یو بې سارى جنګ و چې په یوه ورځ کې د جنګ له میدانه د مرهټو ۲۸۰۰۰ مړي ټول کړل شول.
د افغانستان نوم هغه وخت نه یوازې په هند بلکه په نړۍ کې د یو ستر قوت یا " سوپر پاور" په توګه وپیژندل شو. د ختیځ هند شرکت له خوا احمد شاه ابدالي ته لیکل شوي لیکونه د دې ښکارندوی دي چې هغوی ترې څومره اغېزمن و.
په بنګال کې د انګرېز او د فرانسوي تجارانو سیالي په سیاسي او پوځي رقابت اوښتې وې. فرانسوي جنرال "جوزف فرانسوه دوپلې" د انګرېز ګورنر جنرل "لارډ کلایو" نه ماتې وخوړه او"فورټ سینټ جارج" د فرانسویانو نه انګرېزانو تر لاسه کړ. په ۱۷۶۳ م کې د دوی تر منځ روغه وشوه او د یو تړون تر مخې فرانسویانو ته د جنوبي هند په څو ساحلي سیمو کې د خپلو کلاګانو د ساتلو اجازه ورکړې شوه. په دې کې پانډیچري، ماهي، کاریکال، یانام، او چندرنګر شامل و خو فرانس په دې ځایونو کې د پوځیانو د ساتلو اجازه نه لرله. که څه هم په راتلونکو ۲۰۰ کلونو کې دا سیمې د فرانسې سره پاتې وې، خو د دوی لاسونه وتړل شول او د شرکت لپاره د یولوی سیال خطر پاتې نشو.
په پاني پت کې د مرهټو زور اوبه شوی وې او د هند په لر او بر یې ډندورې غږېدې. هندي وګړو اوس د انګرېزانو زور ماتول غوښتل چې بنګال یې نیولی و. په ۱۷۶۳ م د ډسمبر په میاشت کې د بنګال والي میر قاسم علي د خپل واک د ساتلو لپاره د انګرېز پوځ سره وجنګېدو، ماتې یې وخوړه او په اودهه کې نواب شجاع الدوله ته یې پناه یوړه. ده د مرستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړ وکړو چې څو روهیله پښتانه هم ورسره ودرېدل او د حافظ رحمت خان د زوی عنایت خان په مشرۍ شپږ زره لښکر اله اباد ته روان شو.
د بنارس راجه هم د خپل پوځ سره د دوی مل شو او کله چې دا لښکر پټنې ته رسېدو نو شمېره یې اتیاو زرو ته رسېدلې وه. هلته د رسیدو سره انګرېزانو د خپلو توپونو خولې پرانستې او سخته بمباري پرې وکړه. دوی د مغل پوځ ځېنو سردارانو ته لیکونه ورواستول او په اخره کې د یو څو کسانو په غدارۍ دومره لوی پوځ د انګرېز د وړوکې پوځ نه ماتې وخوړه. نورې جنګي ډلې ببرته ولاړې او د مغلو پاتې پوځ په بکسر کې مورچې ونیولې چې په ۲۳ اکتوبر ۱۷۶۴ م کې د انګرېز سره ښکیل شو. دا د ډیلي د واکمن شاه عالم له خوا د خپل واک د ساتلو وروستۍ هڅه وه. مغل سرداران د جنګ په مېدان کې د باچا نه بېل شول او انګرېز پوځ د شاه عالم نه راتاو شو. دوی غوښتنه وکړه چې میر قاسم علي دې ورته وسپاري خو هغه د مېدان نه په یو پیل سپور وتښتېدو. دده عیال په اودهه کې مېشت و چې هلته ټول مال ترې د شجاع الدوله کسانو لوټ کړی او دوی بندي ساتل شوي و. میر قاسم چټک هغوی ته ځان ورسوو، راخوشې یې کړل او په روهیلکهنډ کې یې پناه واخیسته. شاه عالم په ۱۷۶۵ م کې په اله اباد کې د انګرېزانو سره تړون وکړو چې د بنګال او د بهار سیمو باج به دوی اخلي. دا تړون په شمالي هند کې د مغلو واک ته د پای ټکی شو.
میر قاسم احمد شاه ابدالي ته لیک ورواستوو چې د بنګال په نیولو کې دې ورسره مرسته وکړي. خو هغه اوس په پنجاب کې د سیکانو زور په ماتولو بوخت و. د پاني پت نه وروستو هغه په بل کال پنجاب ته ورغلو، په لاهور یې حمله وکړه او په امرتسر کې یې د دوی تر ټولو سپېځلی " طلایي معبد " ویجاړ کړو. پنجاب تر هغې د افغانستان خاوره ګڼل کېده او په ۱۸۶۶ م کې احمد شاه اتم وار د اباسین نه پورې خپل لښکر یوړو نو سیکانو لاهور خوشې کړو.
مغل باچا شاه عالم د انګرېز د تقاعد خور(پېنشن خور) په حېث فیض اباد کې اوسېدو او انګرېزانو لپاره ډیلي ته د ورتګ مخه روهیله پښتنو نیولې وه. هغه وخت حافظ رحمت خان او احمد خان بنګښ دواړو دومره پوځي توان لرلو چې که دوی غوښتلی نو انګرېزان یې له هنده ویستلی شوای.
شجاع الدوله هم دغه غوښتل خو حافظ رحمت ورته مشوره ورکړه چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو وکیلانو د لارې انګرېزانو ته پېغام ورواستوي او روغه دې ورسره وکړي. دا هغه سیاسي غلطي وه چې پایلې یې د پښتنو او د هند د مسلمانانو په تباهۍ تمامې شوې. شجاع الدوله دا خبره ونه منله اود مرهټو په ملاتړ د مۍ د میاشتې په درېیمه نېټه ۱۷۶۵ م کې د "کوړا جهان اباد" سره نژدې د پېرنګي پر پوځ یې حمله وکړه. هغوی نوې پرمختللې توپې لرلې او مرهټه مشر ملهار راو د جنګ نه وړاندې د مېدان نه خپل لښکر وویستلو.
شجاع الدوله فرخ اباد ته راغلو او د دواړو پښتنو مشرانو نه یې مشوره وغوښته. حافظ رحمت ورته بیا د روغې وویل او دا ځلې یې خپل وکیل منشي تیک چند د پنځو زروسپارو سره د شجاع الدوله په بدرګه انګرېزانو ته ورواستوو. دوی د انګرېز قومندان میجرکارنیک خېمې ته ولاړل او هلته یې تود هر کلی وشو. د اګست په دویمه نېټه د بنګال انګرېز ګورنر "کلایو" راورسېدو او دوی سره یې خبرې پیل کړې. یوه هوکړه لیک (لوظنامه) وشوه چې د هغې تر مخه شجاع الدوله به انګرېز ته ۵۰۰ سوه زره روپۍ د جنګ تاوان او د اودهه ټوله صوبه ورکړي. اله اباد او کوړا جهان اباد یې ورته د ساتلو اجازه ورکړه. خو د هوکړه لیک یو شرط دا و چې له دې وروسته، شجاع الدوله او انګرېز ملګري دي، د جنګ پر وخت به د یو بل سره مرسته کوي او د دوی یو سفیر به د شجاع الدوله سره پاتې وي. د دې شرط په منلوهغه په عمل کې د پښتنو له اغېز ووتلو. د ده د پوځ روزنه هم انګرېز په خپله غاړه واخیسته او روهیلکهنډ اوس نېغ په نېغه د انګرېز د پوځ تر برید لاندې شو.
په پاني پت کې د ماتې خوړلو نه وروسته مرهټو په څو کلونو کې ځان بیا راټول کړي و او پلان یې دا و چې د روهیلو د ځپلو نه وروسته به په اودهه حمله کوي. شجاع الدوله د دوی له ارادو خبر شو نو په ۱۷۷۲ م کې کلکتې ته یې خبر ورکړو چې د ده سره د مرستې لپاره د انګرېزي پوځ مشر رابرټ بارکر دې فیض اباد ته ولېږي. انګرېز پوځ په بله میاشت کې شاه اباد ته ورسېدو نو شجاع الدوله هم هلته ولاړو او حافظ رحمت خان د انګرېزانو سره د لیدو نه ډډه وکړه.
په بنګال کې د ختیځ هند شرکت سره د مرستې لپاره د برتانیا حکومت خپل سیاسي استازي هم وراستول چې د ځایي واکمنو نه یې ورو ورو ټول اختیارات تر لاسه کول. په دوی کې یو کس وارن هېسټنګز هم و چې په ۱۷۵۸ م کې د بنګال په مرشد اباد کې د برتانیا د استازي په توګه هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

استول شوی و. ده د کلکتې نه د لارډ کلایو او د کمپنۍ د چارواکو له خوا روان شوي حکمونه به ځايي نوابانو ته رسول. دی د خپلې دندې نه خوشاله نه و او شپږ کاله وروستو يې کار پرېښودو او بېرته انګلستان ته ولاړو. په دويم ځلې هېستېنګز په ۱۷۶۹ م کې هند ته ولاړو او په مدراس کې مېشت شو. تر هغې مدراس، بمبۍ او کلکته د انګرېز د دريو واليانو له خوا اداره کېدل او هېستېنګز په ۱۷۷۱ م کې د کلکتې والي شو. خو د بنګال په شان ښيرازه ځمکه د ده په نااهلۍ د سوکړې سره مخ شوه او لس ميليونه بنګاليان د لوږې د لاسه مړه شول. دی يو مسلکي پوځي و او په هند کې د هغو ځواکونو ماتول د ده دنده وه چې د برتانيا ګټو ته يې خطر جوړولی شو.

هېستېنګز د هند په مرکز کې د پښتنو د ټاټوبي په اړه ليکي " د روهيلو هېواد په سويل کې پراخ پروت دی. په لويديځ کې يې ګنګا سيند او په شمال کې د "ترتاري" (تراي) غرونه دي دا د اودهه د صوبې لپاره کټ مټ هماغه حېثيت لري لکه چې د انګلستان لپاره د لومړۍ ملکې ايليزبت د حکومت نه وړاندې د سکاټلېنډ سيمه وه. که دا سيمه واخيستل شوه نو د وزير (شجا ع الدوله) د سلطنت دفاعي ليکه به وربانډې پوره شي او ښکاره ده چې زمونږ لپاره به د دې ساتنه بيا اسانه وي ځکه اوس ده د سيمې د ساتنې لپاره په مکمل ډول په مونږ تکيه کړې ده. په دې کار به د هغه عايد زيات شي چې په کې زمونږه برخه هم وي."

په ۲۳ اپريل د ۱۷۷۴ م د شاه جهان پور په يو کلي ميران پورکټره کې د شجاع الدوله او د روهيلو په جنګ کې د روهېلکّهنډ پراخه ځمکه تالان شوه. د نيم ميليون نه زيات خلک بې کوره شول چې زيات په کې پښتانه و. د دوی د له ۱۰۰۰ نه زيات کلي مغل پوځ وسېزل او پښتانه په ډله اييزه توګه ووژل شول. د پښتنو ماتېدل د انګرېز لپاره لوی زېری و ځکه دوی په عمل کې اوس د هندوستان د سلطنت مرکز ډيلي ته ورسېدل.

په پنجاب کې د سيکانو د چور او تالان خبرونه احمد شاه تر لاسه کړل او د دوی په بلنه د سيمې مسلمانانو ته يې د مرستې لاس وغځاوه. په ۱۷۶۲ م کې ده په شپږم وار د کندهار نه د پنجاب په ميدانونو کې لښکرکشي وکړه. هلته ۸۰۰۰۰ جنګيالي د سيکان سره جنګ لپاره راټول و. د فبرورۍ په ۵ نېټه افغان او هندي ګډو لښکرو په سيکانو يو ناڅاپه بريد وکړاو دوی يې د ګاډيو له کاروان نه بيل کړل چې وسلې او نور پوځي توکي په کې بار و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیکان په شا شول او د هغه کلي چاپېره یې دفاعي جنګ پیل کړو چې په کې د دوی ښځې او ماشومان راټول و.
کله چې سیکانو ولیدل چې نور دوی خپله دفاع نه شي کولی نو په خپله یې خپل سلګونه ښځې او ماشومان ووژل. دوی په پوره مذهبي جوش جنګ کاوه او د اندازې تر مخه په دغې جګړې کې ۲۰ زره سیکان ووژل شول.
د" شمشېرخالصه " کتاب لیکوال وایي په دغه جګړه کې د ۳۰ زرو کسانو نه یوازې ۲ سوه تنه ژوندي پاتې شول او د سیکانو سپېڅلي کتاب د "ادي ګرنت" تاریخي نسخه هم پکې وسوځېده. په سیک تاریخ کې دا جنګ د لوی ناورین "وډه غلوغره" په نوم یادېږي.
له دې جګړې وروسته احمد شاه ابدالي برنالي ته ولاړ اود سیک جنګیالو مشر الاسنګ یې ژوندی ونیولو، هغه احمد شاه ابدالي ته پنځه لکه روپۍ د نذرانې او ۱۲۵ زره نورې روپۍ یې د خپلې ږیرې او سر د ویښتو د ساتلو لپاره ورکړې (په سیک مذهب کې د وجود ویښتو خریيل ګناه ګڼل کیږي). هغه د الاسنګ د خطاب سره په رسمي توګه د افغان مشر له خوا د پټیالې راجا اعلان شو. وروسته احمد شاه ابدالي په امرتسر کې افغان پوځ د سېکانو (طلایي) معبد ویجاړکړ او د دې په تالاب کې یې کانې او ګټې لوټې واچولې. د افغان ځواک دا کړنه د سیکانو په تاریخ کې یوه داسې فاجعه وه چې ۵۰ کاله وروستو یې په پېښور کې بدل واخیستو.

د میسورریاست

د جنوبي هند ریاست میسور د څوارلسمې میلادي پېړۍ په وروستیو کې د "وډیار"هندو ټبر په لاس کې و. دوی په دکن کې د ویجایانګر سلطنت باجګزارو. په شپاړسمې پېړۍ کې د مغلو او د دکن د مسلمانو باچاهانو پر وخت د ویجایانګر سلطنت له منځه ولاړو اومیسورترې خپلواکه شو. تر اوولسمې پېړۍ د وډیار راجګانو د کرناټیکا جنوبي سیمې او د تامیل ناډو ځینې برخې لاندې کړې اوځانونه یې پیاوړي کړو.
د میسور په شاهي پوځ کې یومسلمان حېدرعلي نومېدو. د ده د نسب په اړه په تاریخونو کې درې ډوله معلومات لیکلي دي. یوه سرچینه وایي چې دی ایرانی و، دویم وایي چې دی افغان او د ترین قوم نه و او دریېم د حېدرعلي له خولې یو فرانسوي مورخ لیکي چې دی د عربو د قرېشو نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ده پلار فتح محمد په "کولار" کې زېږېدلی او د کرناټیکا د نواب په پوځ کې د پنځوسو عسکرو د ډلګی مشر و. له هغه ځای نه یې فتح محمد د وډیار په پوځ کې شامل شو او په خپلې مېړانې د قومندانۍ رتبې ته ورسېدو.
د وډیار راجا ورته د "بډیکوټ" کلی په جاګیر کې ورکړو او حېدرهم هلته وزېږېدو چې د خپل پلار پنځم اولاد و. کله چې فتح محمد په یو جنګ کې ووژل شو نو حېدرد خپل وروړشهباز سره یوځای د ارکاټ په پوځ کې شامل شو. څه موده وروسته سرنګاپټم چې د میسور نه ۱۹ کیلومېټر لېرې و، ولاړو چې هلته د ده یو تره په پوځ کې و. دواړه ورونه د سرنګاپټم په پوځ کې د نایک رتبې ته ورسېدل.
حیدرنایک د لوړ استعداد خاوند و او یو وخت یې د دویم کرشناراجا د پوځ قومندان شو چې "دلوایي" به یې ورته ویل. تر ۱۷۵۵ م حېدرعلي درې زره پلي او ۱۵۰۰ سپاره عسکرلرل. په دې کال کې حېدر نایک د "دیندیګل" نومې کلا پوځدارهم وټاکل شو. هغه وخت ده په لومړي ځل د فرانسې پوځي مشاورین د خپل پوځ د تنظیم او روزنې لپاره وګومارل. د فرانسې " بسي" نومې جنرال د حېدراباد د نظام پوځ هم روزلې و، ویل کېږي چې حېدر نایک په خپله د بسي له خوا روزل شوی و او ورسره یې کار هم کړی و.
په هغو ورځو کې حېدرعلي د کرناټیکا نواب محمد علي خان له نژدې ولیدو چې د انګرېزانو سره یې معاملې کولې. نواب د انګرېز نه امر واخیستو او حېدرعلي یې په داسې دنده وګمارلو چې د ځمکو نیول او د نورو سیمو رالاندې کول و. محمدعلي هڅه کوله چې حېدرعلي په خپله د انګرېز سره اړیکې ټینګې نکړي او یا په خپله ورسره نېغ په نېغه خبرې ونکړي. د هغه چال چلند د حېدر خوښ نه و او وربانډې بې باوره شو. په وروستیو کلونو کې هغه محمد علي په دې تورن کړو چې د ده او د انګرېزانو تر منځ یې یو دېوال درولی و او نه یې غوښتل چې حېدرهغوی ته خپل دریځ په خپله بیان کړي او د روغې جوړې تړون ورسره وکړي.
حیدرعلي په خپله نالوستی و خو ماغزه یې دومره تېز و چې هر څه به یې په حافظه کې پاتې کېدل. ده د خپل مسلکي ژوند د پیل راهېسې یو برهمن " کهانډي راو" خپل مرستېال ټاکلی و. هغه ورته د ریاضي یو داسې سیسټم جوړکړی و چې خپل د پېسو حساب به یې پرې ساتلی شو. دا دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمختللی سیسټم و چې د مال له غنیمته تر معاشونو پورې به په کې چا درغلي نشوه کولی. ښايي د همدغه سیسټم له لارې حېدرعلي خپل لښکر ډېر په ښه توګه اداره کولی شو او د میسور واک ته د رسېدو لپاره یې یوه وسیله شوه.
په ۱۷۵۷ م کې په سرنګاپټم کې د وډیار راجا د حېدراباد او د مرهټو د حملو د ګواښ سره مخ شو نو حېدرعلي نه یې مرسته وغوښته. هغه چې را ورسېدو نود میسور پوځ یې د بغاوت په حال ولیدو ځکه دوی ته معاش ورکړل شوی نه و. حېدرعلي پوځیانو ته قناعت ورکړو او راجا نه یې د پیسو غوښتنه وکړه. راجا د پیسو په ورکولو له هغه ځایه پښې وویستې او حېدرعلي نه یوازې پوځ ته د معاش ورکولو کار پیل کړو بلکه باغي او یاغي مشران یې هم ونیول. د میسور په دفاع کې حېدرعلي د هر یو خطر مخه ونیوله او په بدل کې یې له راجا د بنګلور جاګیر ترلاسه کړو.
کال وروسته کله چې مرهټو دا ځای محاصره کړو نو هغوی یې په بریالیتوب وشړل. تر ۱۷۵۹ م حېدرعلي د میسور د ټول پوځ قومانده په خپل لاس کې لرله او ده ته د راجا له خوا د فتح حېدربهادر او د نواب حېدرعلي خان خطاب ورکړل شو.
مرهټو سره د پرله پسې جګړو له کبله د میسور په خزانه کې څه نه و پاتې او د راجا مور مهارانۍ مجبوره شوه چې د پوځ مشر "ننجراج" له کاره ګوښه کړي نو دی له میسوره ووتلو ته اړشو. حېدرعلي ته په دې کار ګټه ورسېده او په دربار کې یې اغېزه نوره هم زیاته شوه. هغه وخت کانډې راو د حېدرعلي نه بېل او د راجا په ملازمت کې و. د هغه په ملاتړ مهارانۍ د حېدرعلي د لرې کولو هڅه هم وکړه. حېدرعلي د خپل لښکر سره سرنګاپټم نه په ووتلو مجبوره شو، ان تر دې چې د ده ټبر او ماشوم زوی ټیپو سلطان په خپل کور کې بندیان شول.
حېدرعلي دومره ناڅاپي سرنګاپټم نه وتلی و چې هېڅ وسایل یې نه لرل او د پوځ د معاش لپاره یې پور واخیستو. خو هغه وخت د پاني پت په مېدان کې مرهټه د احمد شاهي ځواک د لاسه دومره وځپل شول چې د میسور نه یې هم پښې سپکې کړې او حېدرعلي ته موقع په لاس ورغله چې خپل پوځ بیا ترتیب کړي. د ده اوښي مخدوم علي ۶۰۰ جنګیالي لرل او د بنګلور د چاونۍ درې زره پوځیان هم ورسره مله و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېدرعلي له پوځ سره بیا د سرنګا پټم د نیولو هڅه وکړه خو کله چې ښار ته ور نژدې شو نو کانډي راو د خپلو ۱۱۰۰۰ عسکرو سره د ده مقابلې ته راووتلو. حېدرعلي ماتې وخوړه نو د میسور پخواني سپاه سالار ننجراج ته یې د مرستې لاس وغځوو. هغه ورله د خپل پوځ قومانده او د " دلوایي" لقب ورکړل. د دې ځواک سره حېدرعلي یو وارې بیا سرنګاپټم ته ولاړو او د کانډي راو پوځ سره یې د جنګ لپاره مورچې ونیولې. هلته ده د کانډي راو سره یوه بله لوبه وکړه.
څو لیکونه د ننجراج له خوا د کانډي راو ځېنو قومندانانو په نوم یې ولیکل چې وړونکي یې په لاره په اسانه ونیول شي. په دې کې لیکلي و چې د پلان سره سم هغوی به کانډي راو نیسي او وروسته حېدرعلي ته به یې سپاري. کانډي راو داسې وګڼله چې د ده قومندانانو ورته سازش کړی دی او په پټه د حېدرعلي سره یو ځای شوي دي. دی په وېره شو، بې له جنګ کولو مېدان نه ووتلو او بېرته سرنګاپټم ته ولاړو. حېدرعلي په اسانه د دې ښار چاپېره سیمې ونیولې. وروسته کانډي راو ورته تسلیم شو او حیدر علي دی یې په بنګلور کې بندي وساتلو. وډیار په دې وخت کې تش په نوم د میسور پر تخت ناست و خو اصل قدرت د حېدرعلي په لاس کې و.
د حېدرعلي میرمنې فاطمه بي بي د فخر النساء لقب لرلو او له واده څو کاله وروسته یې هم اولاد نه لرلو. د خلکو له خولې خبره شوه چې په ارکاټ کې د ټیپو مستان اولیا زیارت ته ډېر خلک ورځي او خپل مرادونه ترې غواړي. د اتلسمې پېړۍ دا صوفي پیر د هند په جنوب کې د اسلام د خپرولو لپاره تللی و او ځایي خلک ورته اوس هم ډېر درناوی کوي. فخر النسا حېدرعلي ته یادونه وکړه نو یوه ورځ دوی دواړه زیارت ته ورغلل او دعا یې وکړه. څه موده وروسته په ۱۷۵۱ م کې د حیدرعلي زوی وزیږېدو او هغسې چې منښته کې یې ژمنه کړې وه، ماشوم ته یې ابوالفتح ټیپونوم ورکړو. په تاریخ کې دی د ټیپو سلطان په نوم وپېژندل شو.
حېدرعلي د خپل زوی د زدکړو او پوځي روزنې لپاره د هغه سیمې نامتو استادان په کار وګمارل. د وخت پیاوړي عالمانو چې هندو او مسلمان دواړه په کې شامل و، د ټیپو روزنه کوله. د دیني زدکړو سره سره د هغه پوځي لارښود غازي خان نومېدو. حېدرعلي د خپل زوی لپاره د ساینسي علومو، نوې ټکنالوژۍ او د تجارت پوهه ضرور ګڼله. همدا وه چې ټیپو د ماشومتوب نه په هرې موضوع ښه په اعتماد خبرې کولی شوای. ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطاطي هم کوله او د ستور پېژندنې، طب، موسيقي او انجينرۍ کتابونه به يې لوستل.
حېدرعلي د ميسور د سلطنت بنسټ په ۱۷۶۱ م کې کېښودو او مغل باچا دويم شاه عالم ته په يو ليک کې خپل ځان يې سلطان حېدرعلي خان په نوم معرفي کړو. ده د حېدر اباد د نظام سره په خپل سياست کې ډېر د احتياط نه کار واخيستو چې د مغل فرمان له مخې په جنوبي هند کې د ټولو مسلمانو رياستونو مشر و. خو داسې باورکېږي چې حېدرعلي د مغل باچا نه فرمان تر لاسه کړی و چې د ده خپلواکي په کې منل شوې وه.
د دکن د مالابار په بندر د مغلو د سمندري ځواک مشرعلي رجا (رضا) ثاني و. په دې ځواک کې ۱۰ وړې کښتۍ او ۳۰ لويې بېړۍ وې. د حېدرعلي د واکمن کېدو نه ورسته علي رجا به په دې بېړيو د ميسور بيرغونه رپول او د ټاپوګانو د تابع ساتلو لپاره يې د زورنه کاراخيستو. د مالديپ سلطان حسن عزالدين يو څه مقاومت وکړو نو هغه يې ونيولو او سترګې يې ورته ړندې کړې. بيا ډېر په وياړ يې حېدرعلي ته بوتلو.
حېدرعلي په دې کار دومره خواشينی شو چې سمدلاسه يې علي رجا د خپلې دندې نه ليرې کړو او د حسن عزالدين نه يې بخښنه وغوښته. په دې پېښه د هغه زړه له نړۍ تور او په خپلو قومندانانو يې باور ختم شو. څو ورځې په يو خانقاه کې د صوفيانو په څېر ځان ګوښه کړو او توبې يې ويستلې.
په ۱۷۶۷ م کې کله چې ټيپو د ۱۶ کلونو و نو انګرېزانو د دکن په لويديځ ساحل د کوړيال (منګلور) د بندر نيولو لپاره حمله وکړه. حېدرعلي هغه وخت په ختيځ کې د کرناټک سنګر کې د دوی د ځواک سره جنګيدو. هغه په خپل زلمي زوی دومره باورلرلو چې کوړيال د دفاع لپاره يې ورته پيغام ور واستوو او په خپله يې هم د يو لښکر سره بندر ته مخه کړه. حېدرعلي د انګرېزانو نه منګلور بلېرته واخيستو او هم په دې جنګ کې کله چې د ده ځواک په مدراس حمله وکړه نو قومانده يې د ټيپو په لاس کې وه. دا جنګ په ۱۷۶۹ م کې په يو هوکړه ليک پای ته ورسېدو.
د ۱۷۷۰ نه تر ۱۷۷۲ م پورې د مرهټو سره په ټولو جنګونو کې ټيپو شامل و. د انګرېزانو خلاف د ميسور په دويم جنګ کې کله د پلار سره يو ځای او کله په يو او بل سنګر کې جنګيدو. په ۱۷۸۰ م کې دوی د فرانسويانو، مرهټه او د حېدراباد نظام سره روغه وکړه خو مرهټو او نظام حېدرعلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دوکه ورکړه چې هغه وخت یې د انګرېزانو سره هم تړونونه کړي و.
تر۱۷۷۹ م حېدرعلي د هند په جنوب کې د اوسني تامیل ناډو او د کېراله ځینې برخې ونیولې. دا سلطنت دوه لکه پنځه زره کیلو مېتر ته وغځېدو.
د حېدرعلي دوره په هند کې یو سیاسي بدلون و چې هغه وخت اروپایانو خپل تجارتي شرکتونه په سیاست کې راښکېل کړي و او په لوی لاس یې پوځي اډې جوړولې. د حېدراباد نظام د مغلو د صوبه دار په حیث په دکن کې خپل ځان ته سیاسي رول غوښتو او د دې لپاره یې د انګرېزانو نه مرسته غوښتله. مرهټو د پاني پت په مېدان کې د افغانانو نه ماتې وخوړه نو څه موده په جنوب کې یې خپل ځانونه راټولول. هلته دوی د یو خوندي ریاست جوړولو په لټون و. په هغه وخت کې د کرناټیکا د کنټرول لپاره فرانسویانو او د انګرېزانو ترمنځ سیالي روانه وه چې اخر انګرېزانو ترېنه دا ملک ونیولو.
پونه د مرهټو مرکز و چې په کې د سردارانو ترمنځ جګړې کېدې. د دې ریاست راجا ناراین راو نومېدو چې تره "رګهو نات" ورته دښمن شو او په یو سازش یې خپل وراره ووژلو. دی په ګدۍ کېناستو خو نورو سردارانو د هغه مشري ونه منله او دی یې تیښتې ته اړ کړو. رګهونات د انګرېزانو سره پناه واخیسته نو هغوی ورته یو جنګي لښکر ورکړو. په بدل کې یې ترې پیسې او هغه جواهرات واخیستل چې ده له پونې ویستلي و. په پونه کې پاتې امیرانو د دو دریو ورځو یو ماشوم په دې دلیل د مشر په توګه وټاکلو چې هغه د ناراین راو قانوني زوی او د مسند حقداره و. بیا دوی د انګرېزانو او د رګهونات پر ضد جنګ ته راووتل. خو ویې لیدل چې دوی د انګرېزانو د ماتولو جوګه نه و، نو پرله پسې یې حېدرعلي ته لیکونه واستول چې مرسته ورسره وکړي.
حېدرعلي د حالاتو جاج واخیستو او د انکار پر ځای د دوی مرسته یې غوره وګڼله، ځکه د انګرېزانو قدرت ته رسېدل ورته د منلو وړ نه و.
هغه د پونې د مرستې لپاره د یو لوی لښکر سره مدراس ته ولاړو او انګرېزان یې وټکول. په ۱۷۷۹ م کې حېدر علي د ۸۰۰۰۰ لښکر سره چې زیات یې سپاره و پر کرناټیکا حمله وکړه. د تنګو درو نه په تېرېدو هغه په ارکاټ کې د انګرېزانو کلا ګانې محاصره کړې. په دې د دویم انګلیس- میسور جنګ پیل شو. حېدرعلي بریالی شو او انګرېزانو ته یې تاوانونه واړول. د یو شمېر جنګونو نه وروسته د مدراس څو ځایونه د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ته ورغلل. خو په ۱۷۸۱ م کې انګرېزانو حېدرعلي ته سخت ګوزار ورکړو، څو مياشتې وروسته په يو بل جنګ کې يې بيا ورله ماتې ورکړه او مدراس د حېدرعلي له لاسه ووتلو. هماغه وخت دی ناروغه شو او په اووم ډسمبر ۱۷۸۲ م کې د ارکاټ سره نژدې د جنګ په مېدان کې په خپل مرګ مړشو. ټيپو هغه وخت د ۳۰ کلونو و او د پلار د ځای ناستي په توګه يې دا جګړه روانه وساتله.

انګرېز د هند په لويديځو برخو کې هم خپل اغېز زيات کړو او هرځای چې يو نواب يا راجا د بل سره په جنګ و، دوی به په کې غښتلي ته د مرستو ژمنه وکړه او سيمې به يې رالاندې کړې. دا چې ولې ځايي واکمنو يو بل سره لاسونه يو نه کړل چې له پيرنګي يې ځان خلاص کړی وی. نو په دې کې به د ختيځ هند د شرکت استازو خپل رول لوبوو. کله د سوغاتونو په ورکولو، کله د ناليدلي خطر او کله د حملې او د جنګ د تاوان يا د ګټې په حال کې د مال د تر لاسه کولو په تمه دوی يې له يو بل جلا ساتل. په خپله د هند نوابان او راجا ګان هم په دې ملامت و چې تر هغې د ځمکوالو (فيوډالانو) په څېرچلند يې کوو. د يوې سيمې ټوله شتمني به د دوی وه او د غريب او د شتمن په ژوند کې د زمکې او د اسمان توپير و.

په ۱۸۰۳ م کې انګرېزان په رسمي توګه ډيلي کې وردننه شول او ړوندا شاه عالم يې د باچا په توګه په خپل ځای پرېښودو. د حکومت وزيران به د هغه له خوا ټاکل کېده خو پوځ په عمل کې د انګرېز تر کنټرول لاندې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهي او شاه

په ۱۸ پیړۍ کې په کندهار کې قومي مشرانو چې د جرګې د لارې يې د افغانستان په نوم د يو سلطنت بنسټ کېښودو، په سیمه کې د مشر د انتخاب یوه بیلګه جوړه کړه. خو ۲۶ کاله وروسته دا دود وننګول شو. کله چې احمد شاه ابدالي په ۱۱۸۸ ق (۱۷۷۳ م) کندهارکې له نړۍ سترګې پټې کړې نو د ده مشر زوی سلیمان د شاه ولي خان وزیر په ملاتړ باچا اعلان شو. د ده بل زوی شهزاده تیمور چې په کچه ځوانۍ کې د پنجاب والي ټاکل شوی و، له هراته راغی او لومړی کار يې دا وکړو چې د خپل پلار پټمن وزیر شاه ولي خان يې د نورو مخورو سره د بکوا په دشته کې ووژلو او په کندهار کې يې خپله باچاهي اعلان کړه.
د درانیانو حکومت د پښتنو د څو قومونو په پایو ټینګ و چې بارکزي، یوسفزي، اڅکزي، ساکزي، محمدزي، پوپلزي، نورزي او د غلزیود ټبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببلا ببلي ځانګې وې. په حکومت کې هره مهمه فیصله د دوی د سردارانو په مشوره کېده. د هغه وخت لپاره په دې نوې جوړ شوې هېواد کې دا د حکومت یو ډیموکریټک سیستم و. کاواکه او خپلسرې افغانانو یوازې د خپل قومې مشر خبره منله. تیمور شاه چې واک تر لاسه کړو نو د دې سیستم پر ځای د پارس او هند په څیر یې په افغنستان کې د باچاهې نظام بنسټ کېښودو. د قومې مشرانو د جرګې پر ځای یې حکومتي خبرې په دربار کې پیل شوې.

د تیمور شاه د بې شمېرو نکاح شویو میرمنو نه ۳۲ زامن و او د لوڼو شمېره یې نه معلومېږي. د ده د مشر زوی د همایون مرزا مورسدوزۍ وه. د سلطان محمود او د فیروز الدین مور پوپلزۍ وه. د عباس مرزا او د کوهندل مور ساک زۍ وه. شاه زمان او د شجاع الملک مور یوسفزۍ وه. احمد شاه ، محمد سلطان او د یزدان بخش مور نورزۍ وه. سلطان کشور او د نادر مرزا مور د پارس د نادر شاه افشارکړوسۍ وه. محمد اشرف، محمد مظفر او جهان والا مور اڅکزۍ وه. محمد مراد، میران مرزا او د حسین مرزا مورمحمد زۍ وه. محمد هاشم او د شاه پور مور د ډیلي د مغل واکمن احمد شاه لور وه. د دې نه علاوه تیمور شاه نورې ښځې هم لرلې چې د خانانو لوڼې نه وې. ښایې د هغوی مرتبه د نورو ښځو نه ټیټه ګڼل کېده خو د زامنو نومونه د دوی د سن په ترتیب داسې دي.

نوردین، ملک ګوهر، محمد اکبر، محمد حسین، بلند اختر، شاه رخ، شاه نور، محمد ابراهیم، فرخ مرزا، خاور مرزا، محمد ایوب او جلال الدین. د تیمور شاه دا زامن به دربار ته تلل راتلل او د پښتنو سردارانو پر ځای چې د حکومت تجربه یې لرله، تیمور شاه خپل نسل او اولاده په لوړو عهدو ټاکل. ځېنو به د وینځو اولادونه د "غلام شاه" یا د کرکې نه " غلام بچه" په نوم یادول.

په ۱۷۷۰ م کې د تیمور شاه د یوسفزۍ میرمنې نواب فاطمه بیګم لومړی زوی وزیږېدو او د ده نیکه " احمد شاه " ته د لمسي زېری یوړل شو. دا ماشوم شاه زمان ونومول شو او د شهزاده شاه زمان خطاب ورته کېده. دی د دریو کلونو و چې نیکه یې وفات شو.

کله چې تیمور شاه پلازمینه د کندهار نه کابل ته یوړه نو شهزاده شاه زمان د پنځو کلونو و. په کندهار کې د بارکزیو او د سدو زو تر منځ تربګني له ډېرې مودې روانه وه. د شاه ولي خان وژنه د تیمور شاه لویه اشتباه وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل ته د پلازمېنې لېږدول د ده دویمه سیاسي غلطي وه او په کندهار کې د کرکې او د نفرت د اور د وژلو لپاره څوک پاتې نشول. عبد الخالق خان سدوزي د تیمور شاه پر ضد بغاوت وکړو خو سردار پاینده خان بارکزی پرې برلاسی شو او د تیمور شاه تخت یې وژغورلو.
هغه وخت د ډیلي له خوا وجیه الدین سفیر کابل ته راغی چې تیمورشاه ورله د وجیه الدوله لقب ورکړو. په ۱۷۹۲ م کې اسد الله خان نورزی په ډیلي کې د تیمور شاه سفیر او غلام احمد خان یې نکل لیکونکی- وقایع نګار- و. تیمور شاه په دې کلونو کې په کابل کې جوړ نوي ارګ کې لکه د مغلو او پارس دربار پیل کړو. په سخت ژمي کې به دا دربار د پېښور بالا حصار ماڼۍ ته ورانتقال شو. یو وارې په پېښور کې د ده د وژلو هڅه شوې وه نو له هغې وروستو به دی پېښور ته نه تله.
ده خپل ځېنې زامن د دې پراخ سلطنت په بېلا بېلو ولایتونو کې حاکمان ټاکلي و. د ده مشر زوی سلطان همایون د کندهار، سلطان محمود د هرات، عباس مرزا د پېښور، شجاع الملک د غزني او کوهندل مرزا د کشمیر حاکم و. شاه زمان به زیات وخت په کابل کې و او د پلار په نشتوالي کې په ارګ کې ناست او مهمې حکومتي فیصلې به یې کولې.
تیمور شاه ۲۲ کاله حکومت نه وروسته، په ۱۷۹۳ م کې (۱۲۰۷ ق) د شوال په اوومه نېټه په کابل کې وفات شو، دی د ۴۶ کلونو و. د همایون او د محمود نه پرته د ده ټول زامن د پلار جنازې ته کابل ته ورغلل چې د هر چا هدف یا خو په خپله باچا جوړېدل او یا نوي باچا ته اطاعت کول و.
وایي چې تیمورشاه د خپل ځای ناستي په اړه وصیت نه و کړی خو ځېنو مشرانو مېرمنو یې دعوه کوله چې باچا د دوی زامن خپل ځای ناستي ټاکلي و. یوې میرمنې چې " جوان شیر" لقب یې لرلو او د شربت علي لور وه، د نورو دراني سردارانو په وړاندې شهادت ورکړو چې تیمور شاه وصیت کړی و چې د ده درېیم زوی شاه زمان دې د افغانستان پر تخت کښېني.
خو د دې څه لیکلی ثبوت ښکاره نشو، سره له دې چې تیمور شاه یو لوستی کس او د حکومت تجربه یې لرله.
په کابل کې مشران شهزاده ګان او د دوی مېندو د خپلو زامنو د باچا کېدو لپاره د سدوزو او بارکزیو پیاوړو مشرانو سره لیده کاته کول. د تیمور شاه څلورم زوی عباس مرزا چې په وجود تکړه او پهلوان و، د باچا کېدو لپاره یې ځان مناسب ګڼلو. خو د یو شهزاده په اختیار کې هم د کابل پر تخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېناستل ممکن نه و، ځکه دا کار د پښتنو سردارانو په لاس کې و چې تر ټولو پياوړی يې د بارکزيو پاينده خان و.
نواب فاطمه بيګم، د پاينده خان سره خبرې پيل کړې او هغه نظر يې د خپلو زامنو لوري ته واړو. د بارکزيو په اغېز زيات سرداران او د کابل قزلباش چې د احمد شاه له وخته په افغان پوځ کې د مشرۍ دنده يې پرغاړه لرله، د شاه زمان پلويان شول. بيا هم ځېنو په کې د عباس مرزا لوري ته زور وهلو. د تيمور شاه په دربار کې د ډيلي يو مغل شهزاده مرزا احسن بخت هم ښکته پورته کېدو. هغه د عباس مرزا په غوږ کې دا خبره ځځولې وه چې شاه زمان د تخت وارث نه دی. په دې حالاتو کې پاينده خان يو چل وکړو. هغه د باچا د انتخاب لپاره ټول شهزاده ګان او سرداران په بالا حصار کې (ځېنې سرچېنې وايي چې په خپل کور کې) جرګې او خبرو ته يې کښېنول. په جرګه کې هېچا ته د وسلې راوړلو اجازه نه وه. د جرګې خبرې رواني وې، چې شاه زمان په يوه پلمه پاځېدو او بهر لوري ته يې مخه کړه، پاينده خان هم ورپسې و. دوی چې بهر وتل نو په نورو پسې يې دروازې پورې کړې، او د پوځ عسکر ترې چاپېره ودرېدل.
تر پنځو ورځو پورې دا ټول کسان په هغه تالار کې بند و، يوازې وچه ډوډۍ او اوبه يې ورکولې. اخر چې ټولو شاه زمان د باچا په توګه ومنلو نو دوی دهغه ځای نه وويستل شول. بيا هم ټول شهزاده ګان يې په بالا حصار کې نظربند وو. د دې کار لپاره د پاينده خان دليل دا و چې د پښتنو په سلطنت کې د وينو د توېدو مخه ونيول شي. هغه له وړاندې نه هر يو سردار نه په پټه معلومه کړې وه چې د چا په لوري و او د شاه زمان پله ورته درنه ښکارېده.
شاه زمان په ۱۷۹۳ م کې د ۲۳ کلونو په سن کې د شهنشاه زمان شاه په نوم د کابل پر تخت کېناستو. ده د احمد شاه او د تيمور شاه د نوم په بڼه سرکاري نوم " زمان شاه " کړو چې د افغانستان شاه، د خراسان امير او درة الزمان القاب يې هم لرل. خو زياتو تاريخونو د ده نوم شاه زمان ليکلی دی. د تيمور شاه د مړينې خبر کلکتې ته هم رسيدلې و او هلته د ختيځ هند شرکت يو هندي نژاده ايجنټ غلام سرور د افغانستان خاورې ته خپل سفر پيل کړو. د پارس باچا اغا محمد خان قاچار د شاه زمان د باچا کېدو نه خبرشو نو خپل استازی محمد حسين خان قاراګزلو، کابل ته د يوې غوښتنې سره ورواستوو. غوښتنه دا وه چې بلخ دې هغه ته په لاس ورکړي چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ځایه د بخارا د امیر بیګي خان پر ضد حمله وکړي. مانا دا چې هلته یې پوځي اډه جوړوله. شاه زمان ورته انکار نشو کولی ځکه د ده خپل لښکر په مشهد کې پروت و. ده له خپل لوري د پارس باچا ته ډاډ ورکړو او دا چې بخارا پر ضد په یو جنګ کې به یې مرسته هم وکړي. محمد حسین خان ته یې په کابل کې ښې میلمستیاوې وکړې او کله چې هغه بېرته مشهد ته روانېدو نو ارزښتمنې ډالۍ یې ورته ورکړې. د قاچار باچا په دربار کې د افغان استازي په توګه ورسره "کړو خان بارکزی" مل و. دا ژمنلیک- لوظنامه- لا رسمي شوی نه و چې د پارس په لویدیځ کې روسانو حملې پیل کړې، اغا محمد هلته بوخت شو او دا خبره ورکه شوه.
شاه زمان د خپل حکومت په لومړیو څو میاشتو کې نرمي وکړه او خپل زیات مخالفان یې وبخښل. نورو ته یې د اطاعت وویل او ځینې یې په لوړو تنخواګانو ولمانځل. د هند په اړه ده په خپلې تګ لارې کې بدلون راوستلو. ترهغې انګرېزانو د هند واړه واړه ریاستونه نیولي و خو دا یې یو ځای کړي نه و. د دوی په جغرافیایي سرحدونو څلور قومونه ورسره په جنګ و، روهیله پښتانه، مرهټه، مغل او سیکان.
فرانسویانو هغه وخت په هند کې د ټیپو سلطان، د حیدراباد د نظام، مرهټو او ان چې په پنجاب کې د سیکان پوځ هم روزلو. دا د انګرېز لپاره یوه لویه ننګونه وه. په پارس کې د فرانسې او د روسیې استازي به تلل راتلل چې د انګرېزانو لپاره د اندېښنې وړ خبره وه. د هند ختیځه برخه دوی خوندي کړې وه او اوس په لویدیځ کې ډېلي ته ورنژدې یې غوښتل چې یوه سیمه د دوی منل شوی سرحد شي چې د یوې امپراتورۍ د جوړولو کار پیل کړي.
په پنجاب کې سیکان ډېرې سیمې نیولې وې او د دوی مشرانو هرې خوا ته د وېرې اچولو او د ځمکو په را لاندې کولو لاس پورې کړی و. دوی په خپلو منځو کې یو کنفیډریشن جوړکړو چې " سربت خالصه" په نوم یادېدو. خپلې سیمې یې په انتظامي ډلو ویشلې وې چې ورته به یې " میسل" ویل.
شاه زمان د ۱۷۹۳ م د ډسمبر په میاشت کې پېښور کې و او غوښتل یې چې لویدیځ پنجاب د سیکانو نه وژغوري. د ده ناسکه ورور سلطان همایون په کندهار کې پاڅون وکړو خو د هغه ځای پښتانه ورسره مله نه شول. شاه زمان د پنجاب سفر وځنډو او په بېړه کندهار ته ورسېدو.
سلطان همایون ورته د بخښنې لیک ورواستو خو شاه زمان ونه منه او ده ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د حاضرېدو امر وکړو. همايون پارس ته د وتلو هڅه وکړه خو په زمېنداور (د هلمند يوه ولسوالي ده چې اوس يې موسا کلا بولي) کې ونيول شو. د شاه زمان په امر د همايون سترګې ړندې کړل شوې او د نفرت په سياست کې نور تاو پيدا شو.

شاه زمان د کندهار نه کوچ وکړو او سند ته يې مخه وه چې هلته تالپور اميرانو ورته د تېرو پنځو کلونو باج نه و ورکړی. د شکارپور شاوخوا ورته خبر راغلو چې په هرات کې د ده ورور سلطان محمود (د همايون سکه ورور) د ده خلاف بغاوت کړی و او د يو پوځي ځواک سره د ده مخه نيولو لپاره کندهار ته نژدې و. شاه زمان د مير فتح علي خان تالپور سره د دريو لکو روپيو په ورکولو روغه وکړه او د ورور سره جنګ لپاره بېرته کندهار ته وګرځېدو.

د شاه زمان پوځ هرات ته ورسېدو نو د سلطان محمود د ځواک سره يې څو واړه واړه جنګونه وشول خو د شاه پوځ د ستړيا له کبله څه خاصه کاميابي تر لاسه نکړه. د دواړو ورونو تر منځ د جوړ جاړی هڅې هم رواني وې. د محمود مور د شاه زمان کمپ ته د ننواتې لپاره ولاړه. هغه ته يې وړانديز وکړو چې افغانستان د تيمور شاه ميراث و او د زوی په حيث محمود هم په کې حق لري. دوی زيات وخت په هرات کې اوسيدلي و نو شاه زمان ورسره دا خبره ومنله چې هرات به لکه د مشهد د افغانستان تر واک لاندې وي او محمود به د شاه د لقب سره د دې حاکم وي. په دې توګه افغانستان د يو کنفېډرېشن بڼه خپله کړه چې په اداري توګه د ستونزې ښه حل و.

کله چې شاه زمان په هرات کې بوخت و، د بخارا امير د افغانستان د شمال ځېنو سيمو کې ازبک راوهڅول، يوې وسله والې ډلې په بلخ کې د والي په کور حمله وکړه او ويې نيولو. شاه زمان بېرته کابل ته ورسېدو نو ازبکو ورته د جوړ جاړي لپاره خپل استازي ورواستول او ده ورسره په هماغو شرايطو روغه وکړه چې د محمود سره يې منلي و. هغه د امو نه پورې غاړه د بخارا د امير سره جنګ نه غوښتو او دا سيمه يې په خپل پخواني حال پرېښوده.

د ۱۷۹۵ م په پای کې شاه زمان د خپل لښکر سره بيا پېښور ته مخه کړه چې په پنجاب کې د سيکانو د حملو مخه ونيسي. پر اټک له اباسين نه پورې ووتلو. حسن ابدال ته په رسېدو يې له هغه ځايه د سردار احمد خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مشرۍ یو پوځ د سیکان نه د جهلم د روهتاس کلا اخیستو لپاره ورواستولو. د سیمې مسلمانان د سیکانو نه تر پوزې راغلي و، نو جاټ (جټ) ګکړاو د پنجاب نورو قومونو مسلمانانو ورسره ملاتړ وکړو او د شېر شاه سوري دغه جوړه شوې تاریخي کلا یې بېرته له سیکانو ونیوله.
د ۱۷۹۵ په ژمي کې د روهیل کهنډ غلام محمد او ورپسې د "اودهه" اصف الدوله استازي د شاه زمان دربار ته ولاړل چې هند د مرهټو د حملو نه وژغوري او اسلام په کې حاکم شي، خو هغه ته یو وارې بیا د افغانستان په لویدیځو ولایتونو کې د شاه محمود د پاڅون خبر ورسېدو.
شاه زمان بېرته د بولان درې نه کندهار ته ورسېدو او د ګرشک او زمینداور تر منځ له یو بل سره په جګړې کیوتل. ۱۵ ساعته جنګ کې شاه محمود ماتې وخوړه او د خپلو لسو تنو سره په فراه کې یې پناه واخیسته.
شاه زمان کولی شوای چې هغه یې نیولی اوبندي کړی وای خو دا کار یې ونکړو.
د ۱۷۹۶ م د جنورۍ په مباشت کې شاه زمان د۳۰ زره پوځ سره بیا پېښور ته ولاړو او په حسن ابدال کې یوه اوونۍ پاتې و چې خبرشو، د پارس باچا آغا محمد په خراسان حمله کړې وه او مشهد یې نیولی و. په مشهد کې هغه وخت د نادر شاه افشار لمسی شاه رخ د افغانستان له خوا حکومت کاوه.
دی ډېر سپین ږیری او د جنګ توان یې نه لرلو نو سمدلاسه د اغا محمد کمپ ته ورغلو چې ورته تسلیم شي. خو هلته د اغا محمد په امر ونیول شو او په شکنجو ورکولو یې ووژلو. اغا محمد دا کار د نادر شاه د ظلمونو له کبله وکړو، د هغه قهر دومره زیات و چې په مشهد کې یې د نادر شاه قبر وران کړو، د ده مړی یې را وویستو او هډوکي یې تهران ته واستول. دا مقبره نادر شاه په خپله ځان ته جوړه کړې وه او کله چې دی په ۱۷۴۰ م کې د خپلو محافظانو له خوا په فتح اباد کې ووژل شو نو دلته یې خښ کړی و.
شاه زمان د مشهد د بېرته اخیستو لپاره یو لوی لښکر تیار کړو. په دې وخت کې د سولې خبرې اترې هم روانې وې. آغا محمد خراسان ورته پرېښودو او بېرته پارس ته ولاړو. د دې پېښو نه وروستو د کلکتې نه د ختیځ هند شرکت دوه استازي په لومړي ځل کابل ته ولاړل چې یو یې سید غلام محمد خان او بل یې سید محمود خان و. شاه زمان دوی ته د ډیلي پر تخت د باچا د ځای ناستي په توګه د مرزا محمد اکبر د نوم تصدیق او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویب وکړو. ښايي دا هماغه وخت و چې د میسور د سفارت لومړي کسان کابل ته د ورتګ لپاره روان شول.
د مشهد د پېښې نه وروسته شاه زمان د هماغه کال ۱۷۹۶ م په پای کې بیا پنجاب ته لښکر یوړو او په یوې لویې حملې کې یې تر لاهور خاوره ونیوله. دی د ۱۷۹۷ م په سر کې لاهور کې وردننه شو. دا وخت هغه پر هندوستان د حملې لپاره تیاری کوه ځکه ده ته د ډیلي نه علاوه د ځو ځایونو نه د حملې بلنه ورکړل شوې وه. شاه زمان د هند د مسلمانو ریاستونو مشرانو ته لیکونه ورواستول چې یو پیغام په کې و او هغه دا چې د خپل دښمن د ماتولو لپاره دې د ده سره همکاري وکړي. هغه د سیکانو او مرهټو د واک په سیمو کې هم جاسوسان ورواستول چې هلته میشت مسلمانان د یو پاڅون لپاره تیار کړي او د ده حملې په وخت ورسره مله شي. دې ټولو پوځې مهماتو له کبله افغانستان څو کاله پرله پسې په جنګونو کې ښکېل و او د ملک په لر او برکې حکومتي کارونه د ده د سردارانو په لاس کې و. شاه زمان د ۳۰ کلونو و او تر هغې هم سیاسي بصیرت یې دومره پوخ نه و چې په ګاونډ کې د لویو لوبغاړو په سیاست پوه شوی وای. افغانستان په پوځې توګه کمزوری و خو د هند په لویه وچه کې نور مسلمان ریاستونه د ده نه هم کمزوري و.
شاه محمود یو وارې بیا په هرات کې بغاوت کړی و چې تر شا یې د پارس لاس و چې د انګرېز لخوا لمسول شوي و. شاه زمان بېرته کندهار ته په تلو مجبوره شو. د ۱۷۹۷ م د سپتمبر په اتمه نېټه دی د کندهار نه هرات ته ولاړو، محمود یې مات کړو او هغه د خپل زوی کامران سره د پارس " تورشیش " ته وتښتېدو. شاه زمان په هرات کې خپل ماشوم زوی قیصر مرزا حاکم وټاکلو او زمان خان پوپلزی یې سرپرست کړو.
د ختیځ هند شرکت پوځونو د انګرېز افسرانو په مشرۍ هغه وخت د ټیپو سلطان نه علاوه د سیمې نورو وړو قوتونو سره په جنګ و او نه یې غوښتل چې د هند لویدیځو برخو ته د افغانستان پوځ رادننه شي. په ۱۷۹۸ م کې د شرکت یو ایجنټ مهدي علي خان پارس ته ورواستول شو. د هغه په لمسون د تهران نه یو لښکر د فتح علي شاه په مشرۍ خراسان ته روان شو. شاه زمان د ۱۷۹۸ م په مني کې د هند نه دومره لیکونه تر لاسه کړي و، چې یو وارې بیا د پېښور نه لاهور ته روان شو. ایلفنسټن وایي چې " د دراني لښکر مخ پر وړاندې تګ او په لاهور کې یې مېشتېدل د هند په لر

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بر کې یو تلوسه پیدا کړه. د ټولو مسلمانانو دا ارمان و چې زمونږ دین دې بیا برلاسی شي او د تیمور(مغل) کورنۍ دې په واک کې شي . په مرهټو هیبت راغی او خپلو گاونډیانو نه مرستې غوښتو ته اړ شول. د کمپنۍ معلومات دا و چې احمد شاه ابدالي د پاني پت د جنگ لپاره په " انوپ شهر" کې پوځي کمپ لگولی و او ممکن د هغه لمسي هم هلته ورشي. د کمپنۍ پوځي افسران د یو قوي لښکر سره په انوپ شهر کې داخل شول چې د دوی ځواکمن ملگري نواب آصف الدوله (د شجاع الدوله زوی) یې مشري کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

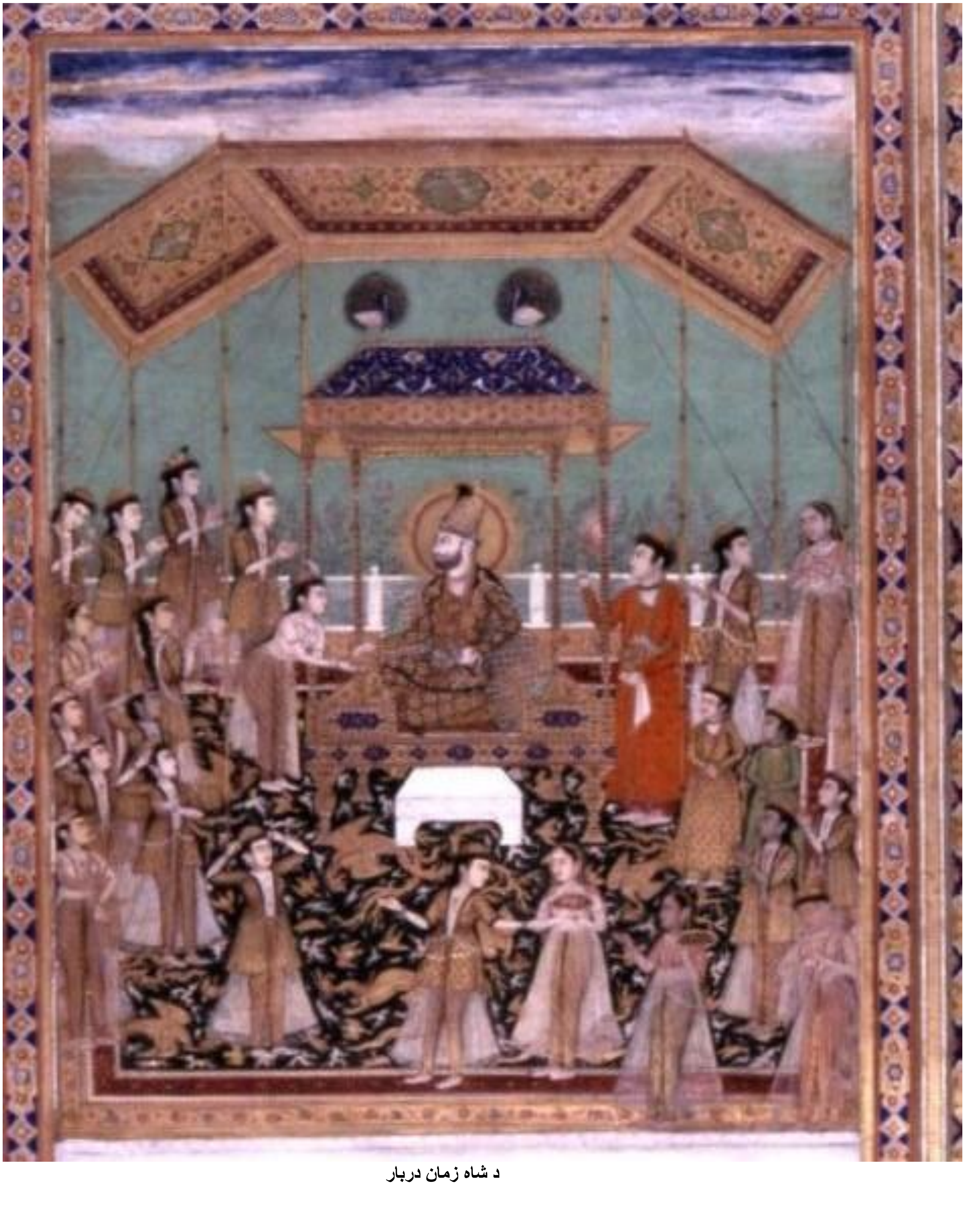

د شاه زمان دربار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکونه او مسودې

هغه وخت چې شاه زمان د هند د نيولو لپاره خو واري د کابل نه پېښورته ولاړو، د ميسور حاکم ټيپو سلطان د انګرېزانو او د مرهټو له حملو سره مخ و. ده د خپلې مرستې لپاره د هغه وخت زوررورو مسلمان واکمنو ته غږ وکړو چې هندوستان دې وژغوري. د هغه کتابتون چې د انګرېزانو لاس ته ولوېدو نو د نورو ليکونو سره په کې دا ليکونه هم و. د ټيپو سلطان دوه استازي په سمندري بېړۍ کې کراچۍ ته له هغه ځايه شکارپور او بيا د بولان درې نه کندهار ته ورسېدل. دوی د ليکونو نه علاوه د شاه زمان لپاره شاو خوا د " پنځو لکو" روپو قيمتي تحفې هم ځان سره وړې وې.

۲۲ نمبر ليک :

دا ليک د ټيپو سلطان له لوري ملا عبد الغفارخان ته چې د شاه زمان يو مشر وزير و، استول شو.

له سلام او درناوي وروسته،

د منشي رام سهای په لاس مې چې اوس اوس د باچا سلامت (شاه زمان) له حضوره راستون شوی، ستاسو موافقه ليک ترلاسه کړو. کله چې ما په ډيلي کې خپل وکيل ته ستاسو يادونه وکړه نو هغه ما ته ډېر اطمينان راکړو. تاسو ليکلي دي چې زمونږ تر منځ د دومره نژدې اړيکو له کبله د زړه په اخلاص دا مو ضروري وګڼله چې زما په استازيتوب او د حالاتو په اړه جلالت قدر ته معلومات ورکړئ. اوهغه په خوشالۍ دا مهم ځواب راواستو.

د شاه موخه دا ده، کله چې د فتح نشان لوړ او د هندوستان په لوري وخوځېدو نو په خپلې بې کچه مهربانۍ او لطف به ما سرفراز کړي. هغه مهم هدفونه چې دی په نظر کې لري، د هغو د ترلاسه کولو لپاره به کار وکړي. ستاسو د دی نوي لطف له کبله زما فکر ډېر اغېزمن شو. مونږ د خدای پاک جل شانه او د هغه د سپېڅلي پيغمبرد هدايت په لاره روان يو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ ګورو چې په دې نړۍ کې هرعمل یو سبب لري او د هغې عمل یو رد عمل هم وي. د ریښتوني ملګرتیا او یوالي نه پرته بل هېڅ شی هم ارزښت نه لري.

زما له ډېرې مودې دا ارمان و چې زمونږ د دواړو حکومتونو تر منځ دوستانه اړیکې جوړې شي، خو هغه د چا خبره " هر څه په خپل ټاکلي وخت کېږي" د دې طرحې عملي کېدل د یوې مناسبې موقع لپاره ځنډېدلي و. د خدای شکر دی چې ستاسو(ملا عبد الغفار) په مداخله د دې هدف د ترلاسه کولو کار په ډاډ منه توګه سر ته رسیږي. هاغسې چې زما زړه غوښتل، زمونږ ترمنځ د ښه نیت اړیکې ۱۰۰۰ وارې نورې هم پخې شوي دي. تاسو ته د مننې لیکلو لپاره زما قلم عاجز دی. زمونږ د ملګرتیا اساس نورهم پیاوړي کولو او زما د تشکر او د مننې د څرګندولو لپاره دو کسانو ته چې ریښتوني سیدان دي او په خدا داد سرکار (د میسور رسمي نوم) کې لوړپوړي ملازمان دي، اوس د یو لیک د لیکلو دنده سپارل شوي ده. دا لیک به جلالت القدر باچا شاه زمان ته چې د دین ساتندوی دی، مخاطب وي او هغه ته به په کې د ملګرتیا غږ شوی وي.

د خدای پاک په فضل دوی به د ملاقات شرف ترلاسه کولو لپاره ستاسو په خدمت کې حاضرشي. زه هیله من یم چې د ځېنو خبرو ته په پام سره تاسو به خوشاله شئ. په دې کې فاني نړۍ او روحاني خوشالۍ دواړه شاملې دي چې د دوی لخوا په زباني پیغامونو کې به تاسو ته څرګندې شي. تاسو دوی د جلالت القدرحضور ته ورولئ او په خپله به د دې سفیرانو استازیتوب وکړئ. ما دوی ته د زباني خبرو لپاره سپارښتنه کړې ده. پاک پروردګار دې ستاسو ورځې شپې د سوکالۍ او د بریالیتوب په شېبو تېرې کړي.

د سوغاتونو فهرست داسې دې.

۲۱ نمبر مسوده.

دا د ټیپو سلطان له خوا هغو دوو سیدانو ته چې میر حبیب الله او میر محمد رضا نومېږي یوه حکم نامه ده. دوی د یوې سفارتي ډلې په توګه شاه زمان ته یې وراستولي و. په دې مسوده کې سلطان خپلو استازو ته د سفارتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو نه علاوه د لارې د تګ او د سفر تفصیل ورکوي. دا لیکنه د بسم الله الرحمان الرحیم سره پیل کېږي. بیا وربانديې د ټیپو سلطان مهر دی چې د ده نوم لاس لیک وربانديې ثبت دي.

"میر حبیب الله او میرمحمد رضا ته حکم نامه.

کله چې تاسو د پلازمېنې نه روان شئ نو مناسبه به دا وي چې جمال اباد ته ورشئ او د هغه ځای په اړه د "اصف" د مشورې سره سم د جیون داس صراف نه چې د "ملک التجار" د کارخانې سره تړاو لري یوه بحري کښتۍ غوره کړئ او د هغه ځای نه د سمندر د لارې کچ ته ولاړ شئ.
تاسو به د "مندرا" په بندر کې ښکته شئ چې په کې د خداداد سرکار یوه کارخانه ده. هلته په ځانګړي توګه د دې کارخانې د حالت او کاروبار په اړه معلومات تر لاسه کړئ.
د کچ د مشر "راجا رای دهن" سره د لیدنې پر وخت تاسو به ورته هغه خلعت او لیک ورکړئ چې امانت درکړل شوي دي. د راجا او دهغه د ورور او د وزیر فتح محمد سره د مرکې پر وخت تاسو ورته ملګرتیا او د زړه اخلاص څرګند کړئ چې د یو کلک ایتلاف بنسټ جوړکړي. تاسو به د راجا او د ده له نورو افسرانو نه په منډهی کې یو کور واخلئ چې د خداداد سرکار له خوا به په کې یوه کارخانه جوړیږي. او د دې مسولیت او مشري به غلام محمد، عبد المجید خان او ملک التجار، جیون داس ته وروسپارئ.
د دواړو کارخانو په موقعیت او د دې د حالاتو، کارخانې او د راجا او د نورو چارو په اړه ځانګړي حقایق په تفصیل ولیکئ او خپل مهر په ثبتولو زما د مطالعې لپاره ولیکئ.هغه داروغه چې تر پوښتنې لاندې دی، هغسې چې ورته ویل شوي دي او امر یې نه دی منلی، نو په سخته یې تنبیه کړئ او بېرته به یې سمې لارې ته راوګرځوئ چې په راتلونکې کې بیا د خپلو هدایاتو نه بې لارې نه شي.

د تیپو سلطان دلاس لیک مهر سره

دویم مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو به د کچ او د دې ګاونډي سيمو تجارانوته ليکلې خبرتيا ورکړئ چې
که د اسونو سوداګرغواړي، خپل مال د ميسور سلطنت په بندر د پلورلو
لپاره يوسي نو له دوی به محصول نه اخيستل کېږي او که نور شيان يې هم
د خرڅ لپاره راوړل نو په هغې به ګمرکي محصول نه ورکوي. دا اسونه به
په کوړيال کې پلوري او په بدل کې به ورته نغدې پيسې ورکول کېږي خو
که دوی غواړي نو د پيسو پر ځای د دې اسونو قيمت په وريژو کې ترلاسه
کولی شي.
زما له خوا دوه فرمانونه ستاسو په اختيار کې دي چې په کچ کې د دواړو
کارخانو ملازمانو ته يې ورسوئ او تجارانو ته يې ورښکاره کولی شئ. د
جمال اباد، واجد اباد او د مجيد اباد اصفانو ته مخاطب درې ليکونه، د کچ
تجارانو ته، د دوی په مالونو او اسونو د محصول د لېرې کولو په اړه دي
چې تاسو سره وراستول کېږي او له تاسوهيله کېږي چې اصفانو ته يې ور
ورسوئ.

د ټيپو سلطان دلاس ليک مهر سره

درېيم مخ

تاسو به په کرايي کښتۍ کې د کچ نه د کراچۍ بندر ته ورشئ او له هغه
ځايه د نصير خان مېشت ځای ته مخه کړئ. کله چې درته يو منزل لاره
پاتې وي نو د نصير خان په نوم به يو ليک وليکئ چې مضمون به يې
داسې وي. دا چې تاسو هغه جلالت ماب ته د خپل حاکم لخوا د ليکونو او
افتخاري ملبوساتو سره راغلي ياست او دا چې د هغه سره ليدنه ستاسو لپاره
د افتخار خبره ده او زما لخوا تاسو ته د دې کار مسوليت ورکړی شوی
دی.
په دې توګه په مناسبو الفاظو هغه ته وليکئ او کله چې د هغه ځواب مو تر
لاسه کړو نو د نصيرخان ښار ته به روان شئ (نصير خان بلوڅ د بولان
درې پر څنډو پروت و چې کراچۍ ته نژدې سيمه وه-ل). بيا د هغه ځای د
دود سره سم به ورته خپل احترامات او سلامونه ووايئ او افتخاري
ملبوسات او ليک به ورته په پتنوسونو کې وړاندې کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو دواړه به هلته بېل بېل پنځه حيدري روپۍ او يوه احمدي (سيکه چې د سرو زرو د مهر برابر وه-ل) د نذر په توګه ورکړئ. زما له اړخه به سلامونه او برکات، چې د مسلمانانو په منځ کې دود لري، ورته ووايئ او هم په دې وخت کې به د ملګرتيا لپاره ورته کلک باور ورکړئ او هغه ته به په دې توګه خطاب وکړئ.
تاسو ته دې امر وي چې جلالت ماب نصير خان په خدمت کې حاضرشئ او د هغه لخوا د پارس د سفر پر وخت چې محافظان درسره واستول شول، نو دا به د هغه مهرباني وي.هلته په رسېدو د هغه هېواد ټول عجايبات او د مشاهېرو مقبرې وګورئ او له هغه ملک نه، رنګا رنګ نايابه او غوره توکي چې درته د راوړو دنده سپارل شوي وه، راوړئ.
د استازيتوب او د دوو يا دريو مرکو نه وروسته تاسو به ورته يادونه وکړئ چې هغه ملکونه چې مسلمانان په کې ژوند کوي په يومشترک هدف په خپلو کې سره يو دي. دا چې په خداداد سرکار کې د بېلا بيلو نژادونو خلک مېشت دي او د يو ملک التجار په مشرۍ تجارت کوي. هغه جلالت القدر ته په عاجزانه غوښتنه کوي چې که په خپل لطف راته په هغه بندر کې د يوې کارخانې د جوړولو ځای راکړي چې تجارت په کې روان وساتل شي. د دې لپاره به هغه جلالت القدر ته د حکومت د ګمرک د قانون سره سم محصول ورکول کېږي. دا چې ملک التجار په دې موضوع د جلالت القدر په نامه يو ليک ليکلی دی او يو افتخاري لباس يې هم ورلېږلی دی چې د ده له اړخه قبلولو ته په انتظار دی.
د داسې استازيتوب نه وروسته تاسو به ليک او لباس ورته وړاندې کړئ او د هغه نه به دا قول واخلئ چې د کارخانې د ځای په اړه به د کراچۍ د والي لپاره يو امر درکوي. بيا به تاسو بندر ته ورشئ او هغه ځمکه به ترلاسه کړئ چې ملکيت مو پوخ شي. له هغه ځايه به تاسو يا د زمکې او يا د اوبو د لارې چې ټولو خطرونو ته به مو پام وي، ډېر په هوښيارتوب، د جلالت القدر، شاه زمان ملک ته سفر وکړئ او چې کله بېرته راتلئ يو واری بيا د نصيرخان سره وګورئ. بيا کراچۍ ته په را رسېدو د تجارانو نه يو شريف کس غوره کړئ چې د کارخانې چلولو دنده او د هغې د مشرۍ مسوليت ورته وسپارل شي.

د ټيپو سلطان دلاس ليک مهر سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم مخ

د شاه زمان ملک ته په رسېدو به تاسو په کابل کې دارالمقوم ته ورشئ.
خو هغه ښار ته چې لا یو منزل لاره پاتې وي نو تم شئ او د هغه د وزیر
په نوم یو لیک ولیکئ. د قاصدانو د میرزا په لاس دا لیک د دې پیغام سره
یو ځای ورواستوئ. مضمون به یې داسې وي چې تاسو د خداداد سرکار له
خوا د سفیرانو په توګه د هغه محترم سره د لیدو لپاره راغلی یئ او د هغه
مهربانۍ ته انتظار یئ.
کله چې وزیرتاسو درغواړي، نو کابل ته ورشئ او په هغه ملاقات کې چې
درته کوم ځای په نښه کړو هماغه د خپلې استوګنی لپاره واخلئ. تاسو به له
ځان سره لیک او خلعت وړي وي، او ورته به یې وړاندې کړئ. تاسو
دواړه د نذر په توګه بېل بېل پنځه احمدي روپۍ هلته ورکړئ او د هغه
حکومت د دود سره سم ورته مناسب سلامونه اواحترامات ووایئ. د لږ
انتظار نه وروسته که هلته د کېناستو دود وي نو د وزیر په امر به کېنئ خو
که رواج د ودرېدو وي نو ولاړ واوسئ. بیا د پټنوسونو نه لیک اوخلعت را
واخلئ او دا به هغه ځای نه چې وزیرناست وي، په یوه مناسبه فاصله
کېږدئ. بیا څنګه چې د مسلمانانو په ملکونو کې رواج لري، د خداداد
سرکار له خوا احترامات او سلامونه وړاندې کړئ او ورته ووایئ چې ټول
مومنان د عقیدې له پلوه په خپلو کې ورونه دي. د هغه د رتبې په مناسبت
د ملګرتیا لپاره د زړه د اخلاصه اداب او تسلیمات ووایئ. وروسته به د ده
سره خبرې اترې پیل کړئ چې په کې د خبرو مفهوم واضح شي.
دا چې تاسو دواړه سیدان او د بي بي فاطمې اولاده یئ . دا چې تاسو د هغه
محترم حضور ته ورغلي یئ او د هغه امر به په ځای کوئ. او دا چې تاسو
تری هیله لرئ چې د ده په واسطه به اجازه ولرئ چې د افغانستان د باچا
جلالت القدر سره د ملاقات شرف ترلاسه کړئ. په دې توګه به تاسو هغه
ته ځانونه وروپېژنئ. کله چې د وزیر لخوا تاسو د جلالت القدر شاه زمان
د لیدنې اجازه واخیستل شوه، نوپه پټنوسونو کې به لیک، خلعت، ګاڼې او د
اس زینونه کېږدئ او څنګه چې وزیر درته ویلي وي، په داسې ترتیب باچا
ته یوسئ چې د هغه ځای د دربار د دود او دستور سره مناسب وي. تاسو د
دربار د اصولو سره سم ډېر په مهارت خپل احترامات او سلامونه
وروړاندې کړئ اوخپل دواړه لاسونه پرنامه ټړلي ودرېږئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي درته د کېناستو امر وشو نوهماغسي کېنئ لکه چي په دربار کي دود وي. د هغوی تشریفاتو او رسمیاتو ته په احتیاط ځیر واوسئ. کله چي د وزیر د لارې تاسو د سفیرانو په توګه په هغه شاهانه دربار کې باچا ته مخامخ شوئ نو په دې الفاظو به استازیتوب وکړئ. تاسو د دې دومره لېرې فاصلې نه د عالي جاه له خوا د جلالت القدرحضور ته په دې موخه راغلي یئ چي درته یو شمېر مهم کارونه په غاړه دي او جلالت القدر هر وختې چې غوښتنه ترې وکړه نو هغه ته به یې وړاندې کړئ.
۱۷ رمضان ۱۲۲۳ هجري (مارچ ۱۷۹۶) سید حسین (کاتب) له خوا لیکل شوی.
د ټیپو سلطان دلاس لیک مهر سره

پنځم مخ

کله چي په لومړي ځل د جلالت ماب دربار ته ورغلئ نو تاسو دواړه به د نذر په توګه ۱۱ احمدي سکې وړاندې کړئ.

د ټیپو سلطان دلاس لیک مهر سره

شپږم مخ

تاسو سره به د نهو عسکرو یوه ډله بدرګه د سرکار د شیانو د حفاظت له پاره استول کېږي. په دوی به پام کوئ چي خپله دنده په ښه توګه سرته ورشوي، خپله وسله پاکه اوځلانده وساتئ، پنځه واړه وخته لمونځ اودس وکړي او د رسم ګذشت پر وخت د تکبیر ناره وکړي. تاسو به د خپل سفر په بېلا بېلو پړاونو کې، د غوایانو ګاډي یا د بل هر ډول باراوړونکو، د ځارویو ګاډي چي په هغه وطن کې د تګ راتګ لپاره کارېږي، په کرایه کوئ، چي بار درسره یوسي. په دې بار کې د هر یو عسکر لپاره به د سرکار له خوا ځلور جوړه جامې وي. په هغه هېواد کې به تاسو د هغو ټوکریو لپاره ګاډي په کرایه کوئ چي په کې خلعتونه او د سرکار نور سوغاتونه ایښې دي او ځان سره به یې وړئ.

د ټیپو سلطان دلاس لیک مهر سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم مخ

تاسو به ۷۵۰ فاروقي سکې ځان سره واخلئ چې درسره ملو د ببلا ببلو ملازمانو د معاش لپاره وي او هرڅه چې مزد وي هغه به ورله ورکوئ. د دې نه علاوه تاسو ته به د بېړنيو حالاتو لپاره ۵۰۰ امامي سکې ورکول کېږي. دا پېسې چې کله تاسو ترلاسه کړل نو د لګښت حساب به يې په دوسيه کې ليکل کېږي. د سرو زرو ۳۴ احمدي سکې هم تاسو ته ورکول کېږي چې د وړاندې ذکر شوي نذر لپاره دي. تاسو کولئ شئ چې که يو ځاى درته د نذر ورکولو لپاره مناسب ښکاره شو نو تر لسو پورى نقرې حيدري سکې، د هغو ۵۰ امامي سيکو نه چې وړاندې مو ذکر کړ، واخلئ.

د ټيپو سلطان دلاس ليک مهر سره

د ۲۸ نمبر ليک شاه زمان ته

د ډيلي احمق سلطنت او تباهي يې تر لمر هم روښانه دي. ډېلى چې يو وخت د مسلمانانو د حکومت يوه پايه وه، اوس د بربادئ پر لور روان دى، ځکه خو کافران برلاسي شول. اوس دا ضروري ده، د کلکو ايمان لروونکو مسلمانو مشرانو دنده ده چې د کافرانو د له منځه وړلو لپاره سره يولاس او يو موټې شي. زه د دې فرض د پوره کولو ډېر ارمان لرم خو په دې لاره کې مې مخى ته درې ډوله ملحدان دي، نظام، مرهټه او انګرېز. که مونږ په خپلو کې سره يو شو نو بيا وېره نه ده پکار ځکه د اسلام د منونکو يو ځاى کېدل ضرور دي.

که د دې کار لپاره، د تخت ښکلا، د سلطنتونو فاتح (شاه زمان-ل) په دو وړانديزونو کې يوغوره کړو نو اسلام به برى وموميي. يو وړانديز دا دى چې جلالت القدر دې په خپل پلازمېنې کې پاتې شي او خپل يو باوري سردار دې له يوه پوځ سره يوځاى ډيلي واستوي. دغه استازى به ډيلي ته په رسېدو د اړتيا وړ کارونه ترسره کړي او له تخته د بې انصافه باچا تر لېرې کولو وروسته دې د هغه د ټبر نه يو وړ کس د حکومت لپاره غوره کړي او دغه حاکم دې د يوه کال لپاره په ډيلي کې پاتې شي چې ټېکاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

رامنځ ته شي. بيا دې له ځان سره راجپوت مشران يوځاى او د دکن په لوري روان شي. دا لښکر چې د کومو ځايونو نه تېرېږي، په لاره کې به ورسره د سيمې برهمن او هندوان هم مله شي. له دې ځايه به زه د خداى پاک په مرسته د جهاد لپاره بيرغ پورته کړم او کافران به مجبوره وي چې د اسلامي عقيدې تورې ته په ګونډو شي. کله چې دوى زمونږ په تورو له منځه ولاړل، نو پاتې کافران به راته هېڅ هم نه وي. وروسته د دکن په معامله، چې ټولو به ورته غاړه ايښې وي، يوې روغې جوړې ته رسېدى شو.

دويم وړانديز

که د باچا سره د اعتبار وړ يوسردارهم نه و، يا د داسې کار په غاړه د اخيستو جوګه نه و او جلالت القدر د خپل ملک په حالاتو او په خپل حکومت يې زړه ډاډه و، زما دا وړانديز دې چې تاسو په خپله ډيلي ته روان شئ او هلته د مناسبو کارونو له ترسره کولو وروسته خپل يواعتباري کس د وزير په توګه وټاکئ او په خپله بېرته خپلې پلازمېنې ته ولاړ شئ. هغه کس چې د وزير په توګه ټاکل کېږي، بايد با استعداده اوتکړه وي چې د خپل پوځ سره تر يو کال په ډيلي کې پاتې شي او د شا وخوا د ملکونو مشران دې په ځان راټول او تابع کړي.

په بل کال دې جلالت القدر له خپلې پلازمېنې نه د خپل ټاکل شوي وزير د مرستې او ملاتړ لپاره د پوځ يوه وړه ډله ورواستوي. هغه دې بيا د هندوستان د اميرانو سره يو ځاى د دکن لوري ته روان شي، که کافران ورسره د جنګ کولو لپاره مېدان ته راودانګل، نو د خداى په مرسته به د اسلام اتلان توره په لاس به د نړۍ په دې برخه (ميسور) کې هغوى ته سزا ورکړي. د دوى له ماتولو وروسته به دهغوى لپاره مناسب کار دا وي چې ستاسو جلالت القدر د وزيرسره په ګډه په يوې ټاکلې سيمه کې ما سره يو ځاى شي، چې د ملک د انتظام لپاره ګامونه پورته شي.

استازو ته حکم نامه - فرمان-

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو له باچا نه وغواړي او هیله ترې وکړئ چې له دغوو دوو پلانونودې، یو غوره کړي. هغه که هر یو وړاندیزغوره کړو نو په لیکلي بڼه دې چې د جلالت القدرلاس لیک او مهر پرې ثبت وي، تاسو ته دروسپاري. پر دې سربېره که باچا په دې دواړو کارونو خوښ و او اجازه یې درکړه او یو باوري کس یې درسره کړ نو تاسو به د شاه په خدمت کې حاضر شئ او د دې کار لپاره به لیکلی فرمان ترینه واخلئ. له دغو ټولو کارونو تر پای ته رسولو وروسته، تاسو به هغه باوري کس سره یو ځای ماته حاضر شئ.
خو که باچا غوښتل چې له تاسو دې یو کس له هغه سره پاتې شي نو یو تن دې هملته ایسار وي او بل دې د جلالت القدرد لیک او د هغه د معتمد ملازم په بدرګه دکن کې باچا ته حاضرشي.

۲۳ لیک د ټیپو سلطان له خوا شاه زمان ته د لیک مسوده

دا لیک د خدای او د پاک پیغمبر له نومونو او د باچا شاه زمان د رتبې سره برابر د رسمي سلامونو سره پیل کېږي. هغه ټول القاب او محاورې چې د داسې لیکونو په پیل کې یې لیکل رواج و، ژباړل شوي نه دي.

د لوی خدای شکر دی چې په دې نیکمرغه وخت کې زه د جلالت القدر، ارایش تخت، د دین خپرونکی، د ملحدانو او د ظالمانو وژونکی له خوا خبرېږم چې هره شېبه د روښانه دین د ملاتړ او د دې د خپرولو لپاره یې ځان تیار کړی دی. د جلالت القدر د تقوا، نیکۍ، انصاف، مذهبي ولولې او زړه ورتوب د راپور سره، او دا چې ده د ټولو مسلمانانو او په تېره بیا زما لپاره د مننې کوم احساس څرګند کړی دی، هغې راته داسې خوشالي او تسلي راکړې ده چې بیانول یې ګران برېښي. د ده لپاره ۱۰۰ زره یا ښایي د دې نه هم زیات مسلمانان د هرې جمعې په ورځ د دې پلازمېنې په دوو جامع جوماتونو کې چې یو یې "یا اولا" او بل "اقصی" نومېږي، راټولېږي او د لمانځه نه وروسته ورته دا دعا کوي چې خدای پاک دې تاسو ته دومره توفیق درکړي چې د محمد(ص) د نوم اخیستونکو خلکو مرستې ته را ورسیږئ. هغه کسان دې تباه شي چې د محمد دین ورانول غواړي او غواړي چې موږ د هغوی په ځبر شو. درته دوعا کوو چې د پاک پروردګار په مرسته دې د دغه دښمن په وړاندې بری او کامیابي ستاسو په برخه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ډېر باورلرم چې خدای پاک په خپله په سپېڅلو ټکو فرمايلي دي چې " هغه څوک چې له ما غواړي زه يې ورته ورکوم" زما باوردی، دا خلک چې هغه ته سوال کوي نو د هغوی په غوښتنه به خدای پاک جلالت القدر ته توان ورکوي چې د دين د حفاظت او ساتنې لپاره درته بری درکړي. په دې کې شک نشته او جلالت القدر به خبر وي چې زما ارمان جهاد کول دي. د دې معقول پلان هدف مو دا دی چې د زمکې په منځ کې الله پاک د مسلمانانو د ملکونو ساتنه هماغسې کوي لکه چې د نوح کښتۍ يې ساتله. هغه د کاواکه ملحدانو لاسونه پرېکوي. د جلالت القدر ولوله او نيکي د دې سبب شول چې ټول مومن مسلمانان اوس تلوسه لري چې خپل احساسات او جذبه درته مخامخ څرگند کړي. خو زمونږ په منځ کې ټول خندونه به جلالت القدر ته ښه څرگند وي. نو ځکه د هغواصولو په رڼا کې چې قانون راته جوړکړي دي، دا به مناسب وي چې دوه افتخاري کسان دې په خپله نوې مياشت (سپوږمۍ-ل) وگوري چې ختلي ده او که نه چې د دې پخلی وشي.

محترم مير حبيب الله او مير محمد رضا چې په خداداد سرکارکې تر ټولو لوړپوړي کسان دي، ستاسو حضور ته د مخامخ کېدو وياړ لري. دوی اوس د سفيرانو په توگه د ليکونو سره ستاسو دربار ته استول کېږي. هغه د چا خبره چې، ليک نيم ملاقات وي. د مخامخ ليده کاته پرځای ليک د ملاقات يوه ښه وسيله ده. دا به زما لپاره د ډاد وړ وي چې نه يوازې د جلالت القدرد حالاتو نه خبر شم چې د هغه د بري او د شان سره مناسب وي، بلکه داسې به وگڼل شي چې په بدل کې ما په خپله د جلالت القدر سره وليدل.

د ملگرتيا او د اړيکو لپاره بنسټ جوړول هم روحاني اړيکې پياوړې کوي او د وخت اړتيا پوره کوي. بله دا چې د کومو کسانو نومونه پورته ياد شوي دي، دوی به وياړمن شي چې جلالت القدر ته په ځېنو مهمو موضوعاتو زما احساسات ورڅرگند کړي. دا چې په هندوستان کې د خلکوعقيدې ډېرې کمزورې شوي دې او تاسو ته د دې حالت د څرگندولو مسؤوليت ما دوی ته سپارلی دی. د دې نه علاوه زه دا وړانديز کول غواړم چې که ستاسو جلالت القدر په مالي توان پوره وي نو دا دواړه لوړ رتبه کسان به مدام ستاسو په دربار کې پاتې وي. دوی به د ليکونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړې ورکړې، د همغږۍ او د دواړو غاړو ترمنځ د اړيکو د ټېنګولو او زياتولو وسيله شي، هغسې چې په دين کې رانه غوښتنه شوې ده" تاسو يو بل ته ډالۍ ورکړئ" هغه کسان چې دلته ياد شوي دي د دوی په لاس د خپل ملک يوڅو توکي درلېږم چې زمونږ د دين د منونکو په منځ کې يې رواج دي. زه باور لرم چې اعلی حضرت به د دې په قبلولو ما شکر ګزار کړي، سفيرانو ته به په خپل حضورکې د حاضرېدو اجازه ورکړي اوسفيران به بېرته د سرحده دې برخې ته راورسوي. د ډاليو نوملړ په دې ډول دي...

۲۵ نمبر ليک

د ټيپو ليک د شاه زمان استازي غلام محمد خان ته

ستاسو پرله پسې موافق ليکونه راورسېدل او د دوی په متن مو ځان پوه کړو. ستاسو په استازيتوب د خداداد سرکار حالات نواب ملا عبدالغفارخان ته بيان کړی شو او په دې اړه ډيلي کې مېشت زما وکيل ته ليکونه ورکړل شوي و. د هغه له اړخه ستاسو يو ليک چې زما په نوم و، راورسېدو. زه په دې کې ستاسو د اخلاص، لوړ احساس او ولولو نه ډېر اغيزمن شوم. د نواب ملا عبد الغفارخان له خوا ليک او ستاسو خپل د زړه له جذبې خطاب ما ته د مونشي رام سهای او د خداداد سرکار د وکيلانو په لاس را ورسېدل. د دې ليک مضمون زما لپاره د اطمينان وړ و چې راته يې بې کچه تسلي او زما فکر ته يو نوی ژوند را وبخښلو.

زه باور لرم چې د اړيکو د جوړولو لپاره به مونږ هم دغسې کار روان وساتو او د عقيدې د ودې لپاره مو کوټلي ګامونه اخيستي دي چې خدای او هم د ده پاک پيغمبر يې تاکېد کړی دی. تاسو به ترخپله وسه زيار باسئ چې زما د زړه هدفونه پوره کړئ، صميمانه ملګرتيا زياته اومخلصانه تړون لا هم کلک شي.

ستاسو د دوستانه ليک ځواب نواب ملا عبد الغفار خان له پيغام سره يو ځای د محترم ميرحبيب الله او ميرمحمد رضا په لاس درواستول شو چې زما د حکومت په ملازمانو کې له لوړرتبه غړو څخه دي. دوی ته دا دنده سپارل شوې ده چې د جلالت القدر شاه زمان او زما د حکومت ترمنځ د يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

والي د ټېنګولو لپاره کار وکړي. د پروردګار په مرسته دا دواړه کسان به د وزيرانو لپاره زما د ليکونو سره او جلالت القدر ته زما د خطاب سره درورسيږي او تاسو سره به يوه غونډه وکړي. د ريښتونيو اړيکو لپاره ضرورده چې تاسو د نواب سره، د ليدو اجازه واخلئ او داسې انتظام وکړئ چې دا دواړه، شاه زمان ته د درناوي د وړاندې کولو لپاره چمتو شي.
هلته به دوی جلالت القدر ته زما د هيلو د ځرګندولو جوګه شي چې باچا ته يې د شفاهي رسولو دنده ورترغاړې شوې ده.

زه باور لرم چې تاسو به پوره زيار باسئ چې زما د ارمانونو پوره کولو لپاره لاره هواره شي او زما سفيران چې څومره ژرکولی شي د خپل ماموريت له پوره کېدو او هدف له ترلاسه کولو وروسته، بېرته راورسيږي. زه مو له خلوص او ليک له استولو منندوی يم.

۲۶ ليک. د ټيپو سلطان له خوا شاه زمان ته د ليک مسوده

۱۲۱۱ هجري، ۷ شعبان چې د ميلادي کال۱۷۹۷د فبرورۍ د پنځمې نېټې سره سمون خوري

له رسمي سلامونو او پيرزوينونه وروسته،

د خداې پاک فضل دی چې جلالت القدر، د تخت ګوهر، قدرت او عظمت لرونکی خپل زيات وخت د پاک پيغمبر د دين د پرمختګ لپاره تېروي.
څرنګه چې باچا سلامت د ريښتوني عقيدې د بنسټ جوړولو ته په دوامداره توګه کار کړيدی او تر اوسه يې کوي، هماغسې نور بې دينه خلک هم په نړۍ کې خپاره دي (چې د کفر لپاره کار کوي-ل)
د شرق نه تر غرب پورې ټولو خلکو ته اوسنی حالت څرګند دی، هماغسې لکه چې لمر په دې کايناتو کې ټولو ته ښکاري. د دې لپاره چې د خداې پاک او د هغه د نبي امر پر ځای شي، زما په فکر د دين د دښمنانو پر ضد د يو جهاد لپاره بايد مونږ لاسونه يو کړو. په دې خاوره (مېسور-ل) کې د اسلام د دين منونکی هره جمعه کله چې د لمانځه لپاره يو ځای شي نو په دې الفاظو دعا کوي، " پاکه خدايه، هغه خلک هلاک کړي چې زموږ مخه نيسي، او د دوی ګناهونه د دوی پر سرونو ورنسکور کړي هاغسې سزا ورله ورکړه چې دوی يې حقداره دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه باور لرم چې د قدرتونو رب به د خپل محبوب (پیغمبر-ل) په لحاظ د دوی دعاګانې قبول کړي. د یو سپیڅلي هدف لپاره زمونږ ګډې هلې ځلې به پای ته ورسېږي اود دې الفاظو ترتاثیرلاندې چې " ستاسو پوځونه به بریالي وي" مونږ ته به کامیابي او فتح را کړي.

د ټولو بریاوو ورکونکي خدای په مرسته: د هغو خلکو لپاره جهاد د ژوند یو مناسب هدف او پایله ده چې د دین د سلطنت پر تخت کېناستل یې خوښ وي. د دې انعام هغه استقلال دی چې راته ګټور تمام شو. زه د خپل خدای د بې حده مهربانۍ نه خوشاله یم چې تل زما حفاظت کړی دی او تر اوسه پورې یې ژغورلی یم. د دې ثبوت په خپله د خداداد سرکار خاوره ده چې چاپېره ترې دښمنان راتاو دي. خو لکه د نوح د بېړۍ یواځې ولاړه ده او د دین په دښمنانو یې نظر دی.
په قران پاک کې راغلي دي، " پاکي او ناپاکي برابر نه وي." خو په اوسني وخت کې چې څومره ډېره ناپاکي خپره ده، مونږه حېرانه کړي یو.
د دې نه وړاندې دوه ښاغلیو سیدانو، میر حبیب الله او میر محمد رضا ته دنده سپارل شوې وه چې له تاسو سره د لیدو لپاره د خداداد سرکار له خوا په بېړه د سمندر د لارې ولاړ شي. د خدای پاک په لار ښود، دوی به ستاسو حضور ته د خپلو احتراماتو د وړاندې کولو شرف تر لاسه کړي.
هغه خبرې به درته مخامخ (شفاهي-ل) وکړي چې تاسو ته د ویلو لپاره پرې باور شوی دی. تاسو جلالت القدر ته به د جنوب او د ختیځو سیمو د حالاتو په اړه تفصیل، خپل استازی غلام محمد خان درکړي.
خدای دی د یو روڼ افق نه د بریاوو او د پرتم لمر تل درباندی ځلانده وساته.

۲۷ نمبر لیک

د ټیپو سلطان لیک د شاه زمان مشر وزیر وفادارخان په نوم

نیټه ۷ شعبان، ۱۲۱۱ (۵ فبرورۍ ۱۷۹۷)

له رسمي سلامونو اونیکو هیلو وروسته.

ستاسو ډېر دوستانه او موافق لیک چې په هر یو توري کې یې د نژدې والي او د عزت احساسات څرګند و، را ورسېدو. د دې سره د نواب ملا عبد

(c) ketabton.com: The Digital Library

الغفارخان او د نواب امين الملک ليکونه هم راورسېدل او ما ته يې ډېرخوند راکړو. تاسو ليکلي دي چې نواب ملا عبد الغفار خان د خداداد سرکار له خوا جلالت القدر د ليدنې لپاره يو دوستانه بيان وراستولی دی. او په يو يو توري يې د جلالت القدر ذهن ته دا خبره ورسوله چې د دې لپاره باچا عالي جاه ستاسو بې کچه شکر گزاره دی او تاسو ته يې نواب نورمحمد خان امين الملک او نواب ملا عبد الغفار خان په لاس زما لپاره دوستانه ليکونه را استولي دي.

په دې کار ما ته دومره خوشالي اوخوند رارسيدلی دی چې د بيانولو لپاره يې توري نه لرم. د دې خبرې په اورېدو چې جلالت القدر په ټينگه غواړي چې د هندوستان لوري ته راشي، زما روح ژوندی شو. خدای دې په خپل فضل زمونږ د دواړو ارمانونه پوره کړي. تاسو وړاندې يوه غوښتنه کړې ده، چې زمونږ دلچسپي يوه ده نو زه دې بايد خپلې انديښنې په کاغذ وليکم او هرهغه څه چې له تاسو يې غواړم، د هغې امر درته وکړم. په لنډو کې به ووايم چې زما ارمان دی چې که جلالت القدر ما سره يو ځای شو نو مونږ به هغو دښمنانو ته سزا ورکړو چې تراوسه مو پريښي دي، او دې ته به يې نه پرېږدو چې زمونږ ملکونه دې راڅخه لاندې کړي. د پاک پروردگار په مرسته د ملک جنوبي برخې به په مکمله توگه له دوی پاکې شي.

د دې نه وړاندې دوه محترم سيدان مير حبيب الله او ميرمحمد رضا د سمندر له لارې دراستول شوي دي ځکه چې شيطان دښمن د ځمکې په هره برخه کې خپور دی. دوی ته زما د زړه د ځينو خبرو د ويلو دنده هم ورکړل شوې چې ما يې په ليک يادول مناسب ونه گڼل. دوی به جلالت القدر ته نورې ډېرې باوري خبرې هم وکړي، د عقيدې رڼا اوس تته شوې ده چې د هند په هره برخه کې په ښکاره ليدل کيږي چې ويلو ته يې هېڅ اړتيا نشته. ورځې مو نيمکرغه او له برياليتوبه ډکې ووسه.

۲۸نمبر د شاه زمان اصل ليک، ټيپو سلطان ته

له رسمي سلام،د خدای او د هغه د رسول د نومونو له يادولو وروسته، سلطان ته القاب ليکل شوي دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو لیک د دوستانه احساساتو او احتراماتو سره چې په کې د دین د خپراوي لپاره تلوسه څرګنده وه او د بې دينو کاواکه کافرانو د بيخ ويستلو غږ شوی، را ورسېدو. مونږ ته دا خبرهم راکړی شو چې په جوماتونو کې، د جمعې د ورځې له لمانځه وروسته د خدای په دربار کې دعا کېږي چې زمونږ سلطنت دې پراخه شي او زمونږ د بري بيرغونه ځپانده او رپانده وي. کله چې ستاسو احساسات ستاسو د سفيرانو مير حبيب الله او ميرمحمد رضا له خوا زباني راته وويل شول نو د دې کاراهميت راته څرګند شو. تاسو د سفيرانو په لاس يو څو ډالی رااستولي دي او غوښتنه مو کړې وه چې ستاسو د سرکار دوه کسان دې زمونږ په دربار کې پاتې وي. د دې نه علاوه د اړيکو ساتلو او ټينګولو په تړاوو هم ځانګړي پيغامونه راورسېدل چې زمونږ ملګرتيا ته يې يوه نوې ولوله ورکړه.

لکه چې ستاسو زيرک ذهن هدف لري چې دښمن دې تباه برباد او د پيغمبر(ص) دين دې هرځای خپور وي. که د خدای رضا وي، ډېر ژر به مونږ د خپل فاتح پوځ سره د مشرکانو او نورو سره جنګ کوو، او هغه سيمې به له دغه بې شرمه قوم نه د توري په زور ازادې کړو چې د دې ځايونو اوسېدونکي په سوله او امن کې ژوند وکړي او ډاډ تر لاسه کړي.

لکه چې تاسو زمونږ په دربار کې د خپلو دوو کسانود پاتې کېدو غوښتنه کړې وه چې زمونږ ترمنځ دوستانه اړيکې نورې هم پياوړې شي، نو مونږ ستاسو په دې غوښتنې راضي يو. يو څو توکي چې دلته يې تفصيل ليکلی دی د خپل احترام د څرګندولو لپاره ستاسو د سفيرانو په لاس مودرليږلي دي چې ستاسو پيغام يې په شفاهي ډول ورسوه او تاسو يې سپارښتنه کړې وه.

د هغو ډاليو نوملړ چې تاسو ته ډالی کيږي، دا دی.

۲۹ نمبر مسوده

ټيپو سلطان له خوا شاه زمان ته ليک.

نېټه ۲۴ رحماني، شاداب کال۱۲۲۶. ۲۳ شعبان ۱۲۱۳ هجري.(۳۰ جون ۱۷۹۹ ميلادي)

سلامونه او احترامات. د شاه زمان رسمي القاب او نومونه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د دوستانه لیک په ځواب کې ستاسو د جلالت القدر مهربانه ځواب راته د خداداد سرکار د دواړو سفیرانو میر حبیب الله او میر محمد رضا په لاس راورسېدو. په دې زمونږ ملګرتیا دوام داره شو چې زما د خوشالۍ او د تسلیت سبب شو. تاسو اعلی حضرت په دې لیک خپله خوښي څرګنده کړې ده چې د هند اوسېدونکي به امنیت او خوشالي بېرته واخلي. تاسو راته د هرې شخړې د هوارۍ لپاره ډاډ راکړی دی.
دا خبره په مکمله توګه د پوهې وړ وه او ما ته ټکي په ټکي دا خبر راکړل شو چې د سفیرانو له خوا جلالت القدرته شفاهي چې هر څه وویل شول، دی پرې خوښ و. دې خبرې ما ته بې کچه اطمینان راکړو.

په دې وخت کې انګرېزان، ستاسو دربار ته د خداداد سرکار له خوا د سفیرانو له ورتګ نه خبر شوي دي او دا چې د دواړو حکومتونو ترمنځ کلکې اړیکې جوړې شوي دي نو دوی ناراضه دي. دوی د کافرانو او ملحدانو سره لاسونه یو کړي او زما پر ضد یې وسله پورته کړې ده. دوی لیکلي دي (په راتلونکې برخه کې د دې وضاحت شوی دی-ل) چې د اسلام د دین له منځه وړلو پلانونه لري...وایي " داسې ډېرې خبرې به د دوی له خولې راووځي خو د دوی الفاظ به پرته له دروغو بل څه نه وي" که خدای کول نو دوی به د غازي جنګیالو د تورو خوراک شي." بد پلانونه په خپله د هغوی د جوړونکو پر سر پرېوځي."

مونږ د خدای د لارې مزدوران او د خدای پاک د امر تابع یو. مونږ د نړۍ له باچا او د هغه له ریښتوني استازي چې د پخونیو بدعتونو او ناوړه کارونو له منځه وړونکی و، پرته د بل هېچا ملاتړ نه لرو، ما پر همدوی تکیه کړې ده او همدوی خوښي بخښونکي دي. په قران پاک کې راغلي دي چې کم شمېرو پر ډېرو او غښتلیو بری موندلی دی

زه د خپل فکراو د ټولو حواسو د توان، د یو مقدس جهاد لپاره تیار یم. د خدای پاک امر ته مې غاړه ایښې او په دې باور لرم چې دا زما مذهبي فرض دی او د دې مهمې معاملې لپاره تاسو سره په تماس کې یم ځکه چې زمونږ مذهبي ګټې سره شریکې او یو دي.

هماغه سیدان چې مخکې یې ذکر شوی دی اوس د دویم ځل لپاره د جلالت القدر دربار ته استول کېږي او هدف مو دا دی چې تاسو ته ټول حالت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تفصيل او مخامخ ووايي. د دوی له خولې به جلالت القدر د هرڅه نه خبر شي. د دين په دفاع کې زه دې ته مجبور شوم، هغوی چې د حکومت مشري يې پر غاړه ده، د اسلام لپاره به همدا ډول احساس ولري، نو جلالت القدردې خپلې هغه هلې ځلې چې مونږ يې منندوی يو، د دوی د ماتولو لپاره هم په وينا او هم په عمل کې پلې کړي. " خدای پاک د پاکو زړونو او د نيکو خلکو مل وي."

(*وضاحت) د ټيپو سلطان مشر سکتر حبيب الله له شواهدو داسې ښکاري چې ده دا خبره د هغه ليک د جملې پر اساس وکړه چې د ختيځ هند کمپنۍ ګورنرجنرال، ټيپو ته په اتم نومبر ۱۷۹۸ م کې استولی و او دا د دې ليک د څلورم پراګراف په وروستۍ برخه کې ليکل شوی و. هلته سلطان ته په ګوته شوې وه چې د فرانسويانو سره د ده د اړيکو په نتيجه کې د ده واک، د ده د سلطنت، حکومت او د دين ثبات ته به خطر جوړشي.

۳۰ نمبرليک

د ټيپو سلطان د ليک مسوده چې د ترکې سلطان ته يې استولی و.

د خدای له نامه او له سلامونو وروسته

د جلالت القدرشانداره ليک چې په ۱۱ ربيع الاول ۱۲۱۳ هجري ليکل شوی و، د انګريزانو له لارې راورسېدو. د دې ليک ترلاسه کول زما وياړ دی چې د عظمت او شان وړ، د لطف سرچينه او بې کچې حوصله بخښونکی و. د دې ليک متن د يو والي او د نژديوالي بنسټ نورهم پوخ کړو او زمونږ ملګرتيا ته يې نور استحکام هم ور په برخه کړ.

جلالت القدر ليکلي دې، " د مصر په پرشکوه خاوره، سرګرمه فرانسويانو په دوکه او په سازش حمله وکړه او له جلالت القدرسره يې د پخوانۍ اوکلکې ملګرتيا لحاظ هم ونکړو. د داسې بې دينه او سپين سترګو خلکو او د دوی د سر کشه نسل د مخنيوي لپاره د عثماني بندر له خوا کوټلي ګامونه واخيستل شول. د دې لپاره د خپلو مسلمانو ورونو سره د دښمن د سازشونو پر ضد، زما مرستې حاضرې دې. د هند د خاورې د دفاع لپاره د انګرېزانو پر ضد که زما هره خواشيني وي نو د هغې لپاره به زه د جلالت القدر سره اړيکې ټينګې کړم. کله چې د خدای په مرسته او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلالت القدر د اداري له خوا هغه اندېښني لېرې شي چې زما پرې تسلي وشي نو د مخالفت او د بيلتون پر ځای، د يوه غږ او د اتحاد غوره هدف به تر لاسه کړو."

جلالت القدر په دې الفاظو ما ته وياړ رابخښلی دی اوبايد په دې خبره مونږ پوه شو چې د خدای پاک په ملاتړ او د رسول الله په واسطه، ټول مسلمانان چې د شانداره عثماني سلطنت اوپه خداداد سرکار کې ميشت دي، د ورورولئ او د عقيدې په لحاظ، تر منځ يې احترام او رابطه لکه د يوې ستنې د بنسټ په څېر کلک دي. د دې ملگرتيا او د يو والي نښې بيا بيا ورليږل شوي دي چې يو د بل سره مرسته کوي. د خدای د لارې دغه خدمتگار ستاسو ديني ورور او د جلالت القدر د کلکې ارادې تابع دی او زمونږ تر منځ هېڅ ډول اختلاف نشته. زه له تاسو غوښتنه کوم چې د جلالت القدر په ذهن کې هر څه چې د مسلمانانو د گټې او د دوی د خير ښېگڼې لپاره وي، ما ته دې ووايي.

فرانسويانو د جلالت القدر پر ضد تېری کړی دی نو دا داسې ده لکه چې هغوی له ټولو مسلمانانو سره دښمني کړې ده. خدای پاک د هند د خاورې ساتونکی او حفاظت کوونکی دی. د هغه نه وروسته په دې لوی تخت ناست غوښتنه کوونکی به هېڅکله هم د خلکو د دفاع او خدمت په چارو کې بې غوري نه کوي. زه پوره باور لرم چې جلالت القدر به په هره معامله کې د خپلې مرستې او د ملاتړ لپاره به موږ نوکرانو ته مسئوليت سپاري، د خداداد سرکار نه پرته، کفر او شرک پر ټول هند برلاسي دي . دا خبره دې تاسو ته په ډاگه شي چې د باچاهانو باچا د تخت د پای سره ولاړ د هند په دی سيمه کې سازش، دوکه، او د مسيحيانو لاس څنگه بر شو:

" يو افغان چې نوم يې داود خان و، په ډيلي کې د مغل باچا له خوا د ارکاټ صوبه دار وټاکل شو.هغه مهال، انگرېزان او فرانسويان د خپلو کرغيړنو بېړيو سره هغه ساحل ته راورسېدل او هدف يې تش تجارت و. دوی له ځانه سره د خپلو ملکونو ځېني شيان لکه ، چاقوان، ستنې ، لوښي او د شيشې سامان د خرڅولو لپاره راوړل. په دې کې ځېنې توکي هغوی د صوبه دار د غولولو لپاره ورته د نذر په توگه ورډالیٔ کړل. بيا يې غوښتنه وکړه چې دوی ته د زمکې يوه ټوټه چې تش يو کور په کې جوړيدی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي چې دوی هلته ژوند وکړي. بیا به دوی د اروپا نه خپل مال راغواړي اود دې لپاره به ورته مناسب محصول هم ورکوي. دوی به شا وخوا دولس کسان په هغه کور کې وساتي. صوبه دار د دوی غوښتنه ومنله او انګرېزان یو څه موده هلته میشت و.

بیا داسې وشول چې د عالمګیر زوی شاه عالم بهادر چې د هند امپراتور و، د داود خان په نوم یو شاهي فرمان، د دې مضمون سره ورواستو چې خپل یو بااعتباره دیوان دې په ارکاټ کې پرېږدي او په خپله دې باچا ته حاضرشي. لکه چې امپراتور ورته امر کړی و، داود خان، خپل نایب سعادت الله خان وټاکلو او په خپله ډیلي ته روان شو. په ډیلي کې د یو وزیر په اشتباه او بې غورۍ سعادت الله خان غداري وکړه او د هغه ملک مشري یې په خپله غاړه واخیسته.

هماغه وخت انګرېزانو او فرانسویانو صوبه دار ته د نورو کورونو د جوړولو په موخه د نورې زمکې لپاره غوښتنه کړې وه. هغه چې په خپله یې بصیرت نه لرلو، اشتباه یې وکړه او دې ته یې غاړه کېښوده او دوی چې کومه ځمکه غوښتله، ور یې کړه. له هغې وروسته دې دواړو قومونو هلته وړې کلا ګانې جوړې کړې او لکه د چاونۍ سل کسان یې په کې میشت کړل."

د ټیپو سلطان دواړو استازو د لیکونو سربېره د شاه زمان لپاره شفاهي پیغام هم وړی و چې په کې له هغه نه غوښتنه شوې وه چې د۲۰ زرو پوځ سره دې د هند لوري ته ولاړ شي چې لګښت یې ورسره منلی و. د دې جنګ لپاره یې ورته ۳۰ میلیونه روپۍ هم ورکولې.

دا لیکونه د هغه وخت حالت په ګوته کوي چې دواړو باچاهانو خپل ځانونه د هند د ټولو مسلمانانو ژغورونکي ګڼل. دواړو د مسلمان په حېث د خپل مسئولیت احساس کوو او په دې پوهېدل چې که په عمل کې یې څه ونکړل نو دا ټوله سیمه به د غېر مسلمان ځواکونو لاس ته پریوزي. ټیپو سلطان په وروستیو کې د انګرېز د مخنیوي لپاره پر افغان او ترک ځواکونو ډېر باور کاوه، خو دښمن او رقیب یې تر هغه هوښیار و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټیپو سلطان

د ټیپوسلطان میراث

د هند نامتو ساینسپوه عبدالکلام چې ۲۰۰۲ نه تر ۲۰۰۷ م پورې د خپل هېواد ولسمشر هم و، په خپل ژوند لیک کې وایي چې کله په ۱۹۶۳ م کې د امریکا د فضایي څېړنو مرکز "ناسا" ته ولاړو نو د "والپس" په ټاپو کې د توغندیو د توغولو ټکنالوژۍ یې مطالعه کوله.
د دې د ودانۍ په بهرني تالار کې یو انځور یې ولیدو چې په کې ځو پوځیانو په یو جنګ کې توغندي ویشتل. دا پوځیان سپین پوستي نه و او عبد الکلام لیکې، یوه ورځ مې دا انځور له نژدې ولیدو نوهغه د هند د ټیپو سلطان پوځیان و چې د انګرېزانو سره جنګېدل. په هند کې خلکو دا هېر کړي دي چې لومړي توغندي د ټیپو او د ده د پلار حیدرعلي له خوا جوړ شو خو د نړۍ په بل سر کې ناسا دا خبره لا هم یاده ساتلې ده.
په ۱۷۹۲ م کې په اوسپنې پوښلي توغندي د لومړي ځل لپاره د ټیپو سلطان پوځ د انګرېز ضد جګړه کې وکارول چې د توپو په مقابله کې د دوی زوروره وسله وه. په دې توغندیو کې د اوسپنې په نل کې بمبیرۍ (چورلک) چاودېدونکي مواد له ځانه سره وړلو چې تر لېرې واټن پورې به یې ویشتل. دا توغندي دوه کیلومېټره لېرې پورې به رسېدی شول. د ټیپو سلطان د پوځ لپاره دا توغندي په "تارامنډل" نومې ځای کې جوړېدل. هغه وخت دا به یې د بانس په ډنډو تړل چې تېره څوکې یې لرلې. د ټیپو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان د توغنديو ويشتونکي کنډک د " کشون" په نوم يادېدو. په دې کې ۱۵۰۰ کسان و خو وروستو يې دا شمېره پنځو زرو ته ورزياته کړه.
د ميسور جوړ شوي توغندي د اوسني راکټ پيل و. په سرنگاپټنم کې يو ځانگړى غولى د دې د توغولو لپاره جوړ شوى و چې چاپېره ترې دېوال تاو و. په ۱۷۸۰ م کې د پوليلور په جنگ کې دا راکټ د انگرېز پوځ پر ضد وکارول شول او هغوى ماتې وخوړه. دا منظره د دريا دولت ماڼۍ په دېوال انځور کړې شوه. هغه جنگ کې دې توغنديو د انگرېز پوځ د وسلو زېرمتون ويشتى و.
د انگرېزانو سره د ميسور په درېيم او څلورم جنگ کې هم دا توغندي وکارول شول. ه غه وخت د دې غړ. د هرې خوا پوځيانو کې وېره او اندېښنه پېدا کړه او اسونه او پيلان به وربانډې په ټوپونو شول. کله به دا په نښه نه لگېدل او يا به پوچ شول خو، د دې جنگونو د گټلو لپاره يې د ټيپو سلطان سره ډېره مرسته ونکړه.
په ۱۷۸۶ م کې ټيپو سلطان د خپل پلار له خوا پاتې بحري ځواک هم پياوړى کړو او په ۴۰ بېړيو يې توپې کېښودې. پر هرې جنگي بېړۍ د څلورو نه تر شپږو پورې توپې او بارود اېښودل شوي و. ټولټال ۱۳۲ توپې په بېړيو بار وې. د ده د بېړيو په تل کې به "مس" لگيدلي و چې په اوبو به ژر نه خرابېدو.
د ۱۸مې پېړۍ په وروستي کال د هند په ډېرو برخو کې خلکو تياري کوله چې د افغان ځواک ملا وتړي. روهيله پښتانه په لوى شمېر وسلو راټولولو اخته شول او هر مسلمان ان تر دکن په دې هيله و چې کله به د شاه زمان د اسلام د بېرغ سره وړاندې ورځي. د جونا گړه نواب د ټيپو سره ژمنه کړې وه چې کله د ده پوځ هند ته ورداخل شو نو شاه زمان ته به د ورځې يو لک روپۍ خرڅ ورکوي.

خو شاه زمان په لاهور کې خبر شو چې د پارس پوځ بيا پر هرات ورننوتلى دى. دا لومه د انگرېز له خوا ورته د پارس د لارې غوړول شوې وه او افغان باچا په کې په اسانه ونښتو. شاه زمان د سيکانو يو ځوان سردار رنجيت سنگ سره په لاهور کې ليدلي و او هغه ورته ډېر قدر عزت وکړو. افغان باچا وليدل چې هغه ځوان د سيکانو د راټولولو توان لري او تر پېښور ورسره بدرگه روان و. هغه په پېښور کې يو فرمان جاري کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د هغې تر مخه رنجيت سنگه د پنجاب والي وټاکل شو. د افغان پوځ نه د جهلم په سيند کې څو توپې (د دې شمېره د پنځلسو شاوخوا وه) په ختو کې پاتې شوې چې بل کال په دوبي کې د رنجيت سنگه يو قومندان صاحب سنگه وويستلې او پېښور ته يې واستولې.

پارسيانو د هرات په هغه حمله کې نورهېڅ ونکړل، تر شين ډنډ (سبزوار) ورغلل او بيا واپس ولاړل. د انگرېزانو چې څه مطلب و هغه پوره شو، چې شاه زمان د هند د حملې نه پاتې شو. "سر جان کې" د انگرېز او د پارس د ژمنليک په اړه ليکي:

" د دې عهد نامې يو شرط دا و چې که چرې بيا دراني باچا په هند د حملې هوډ وکړو نو د ايران شاه به د پښتنو ملک په يو لوی لښکر تباه برباد کړي او دی به د پښتنو باچا سره هېڅ شان روغه نه کوي. تر څو چې يې ورسره دا ژمنه نه وي کړې چې هغه (شاه زمان) د انگرېزانو سره به هېڅ جنگ نه کوي."
د انگرېز پوځ په ١٧٩٨ م کې فرانسې ته په مصر کې ماتې ورکړې وه او د دې جگړې بريالی جنرال آرتهر ويلزلي، په ١٧٩٩ م کې ميسور ته ورواستول شو. د سلطان ټيپو سره دا د کمپنۍ د ځواکونو څلورم جنگ و. ختيځ هند شرکت ٢۶ زره پوځ وراستولی و چې په کې ۴ زره اروپايان او نور هندي نژاده و. ١۶ زره نور سپاره د حيدر اباد نظام له خوا په کې مله و او همدغسې د مرهټو شمېره هم زياته وه. ټولټال ۵٠ زره پوځ په سرنگاپټم د حملې لپاره تيار ودرېدو او د دې نامتو کلا يې محاصره کړه چې د ټيپو سلطان کلک سنگر و.
بل خوا د ټيپو سلطان سره ٣٠ زره پوځ و او د مۍ په مياشت کې دوی خپل دفاعي جنگ پيل کړو. هغه خبر نه و چې د ده خپل وزير او مشاور مير صادق د دکن د نظام له خوا د انگرېزانو يو خفيه پيغام تر لاسه کړی و چې که دی د جنگ د ميدان نه ووتلو نو لوی انعام به ورله ورکوي. د مۍ د مياشتې په څلورمه نېټه سخت جنگ ونښتو او سلطان ټيپو ته چا خبر ورکړو چې مير صادق خپل عسکر له ميدانه ويستلی او د جنگ نه يې لاس اخيستی و. بل کس ورته خبر راوړو چې د مير صادق پوځيانو د تلو نه وړاندې د سرنگاپټم د کلا يوه برخه په بارود ړنگه کړې وه او د انگرېزانو پوځ د هغه ځای نه کلا ته راننوځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيپو سلطان په خپله توره په لاس وجنګېدو اخر ټپي شو او راپرېوتو. هغه وخت د کمپنۍ دوو انګرېز پوځيانو د ده تورې ته لاس کړو چې په لاستي يې قيمتي ډبرې لګيدلې وې. ټيپو په هغو دوو کې يو په خپل لاس ووژلو او بل پرې ګوزار وکړو نو ساه يې ورکړه. په تاريخ کې لږ باچاهان داسې دي چې د جنګ په ميدان کې تر ورستيو شېبو ولاړ او توره په لاس وژل شوي دي. ټيپو په نړۍ کې د هغو باچاهانو نه و چې تر وروستۍ شېبې وجنګېدو.

د ده جنازه په بله ورځ وشوه او په ټول ښار کې ماتم شو. کله چې د ده مړی يې د خپل پلار څنګ ته په لحد کې ښکته کولو نو سخته سيلۍ او طوفان راوالوتو. د انګرېز پوځ يو افسر رچرډ بيلي په خپلو يادښتونو کې ليکي چې " ما په سمندر کې ډېرې سختې سيلۍ، طوفانونه، باد او باران ليدلي دي خو په هغه ورځ چې کوم طوفان و، هغه بې سارې و."
د ميسور د نيولو او د ټيپوسلطان د وژل کېدو نه وروستو د هغه د پوځ ۷۰۰ توغندي او ۹۰۰ توغونکي مشينونه د انګرېزانو لاس ته ورغلل. هغوی دا توغندي برتانيا ته يوړل او هلته په ساينسي ډول يې مطالعه کړل.
د توغنديو دې ټکنالوژۍ انګرېزانو ته په جنګ کې دومره تاوان نه و رسولی خو دوی په خپله ترېنه کار اخيستل غوښته. هغه وخت په انګلستان کې د صنعتي انقلاب دور و او د اوسپنې په ويلې کولو ډېر نوي مشينونه جوړېدل. د مېسور نه دوی د راکټ د جوړولو ميکانيزم هم وموندلو او د دې ډيزاين يې نه يوازې کاپي کړو بلکه د دې له مخې يې وروسته په انګلستان کې خپل توغندي جوړ کړل.
په ۱۸۰۱ م کې د دوی يو انجينير " ويليم کانګريو" په خپل نوم کانګريو راکټ جوړ کړو. داسې توغندي يې د نپولين (ناپيليون) پر ضد په جنګونو کې يې هم وکارول. کانګريو د راکټو په اړه درې کتابونه چاپ کړل. له هغه وخته په ټوله اروپا کې د راکټونو جوړول پيل شول چې تر اوسه يې بې شمېره انسانان وژلي دي. د ټيپو سلطان د پوځ له خوا توغول شوي د ميسور د راکټ نمونې اوس د لندن د شاهي توپخانې په ميوزيم کې اېښې دي. په سرنګاپټم کې د توغنديو غولی اوس په کنډوالو بدل شوی دی او لاروي يې د ډېرانو په توګه کاروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میسور د سقوط نه وروسته انګرېزان په دې باور شول چې د کرناټیکا نواب عمدة الامرا د ټیپو سلطان سره مرسته کړې وه او هغه یې هم د نوابي ګدۍ نه لیرې کړو. د ۱۹ مې پېړۍ د پیل سره د هند په جنوب کې انګرېزانو له مخې یو لوی خنډ لېرې شوی و. د دکن حیدر اباد نظام د دوی تر لاس لاندې و او د ټیپو په ځپلو یې ځان په خپل واک کې ټینګ کړی و. په جنوبي دکن کې د میسور دې ښکلي سلطنت یوه زرینه دوره پای ته ورسېده چې اوس یې خلک یوه افسانه ګڼي. د میسور پر تخت انګرېزانو د وډیار د پخواني واکمن یو زوی کښېنولو چې د هند د خپلواکۍ پورې یې دا نوابي په لاس کې وه خو اصل اختیارات د انګرېز سره و. د ټیپو سلطان وژل او په مصر کې د فرانسویانو ماتې چې په نتیجه کې نپولین بېرته فرانسې ته ولاړ، د برتانیا د سلطنت اوج و.

ټیپو سلطان د څلورو میرمنو نه،۱۶ زامن او اته لوڼې لرل. د ده ټول ټبرد ارتهر ویلزلي له خوا په زوره کلکتې ته واستول شو ځکه انګرېز په وېره و چې دوی به د خپل پلار بدل اخلي او یا په راتلونکي کې به ترېنه د میسور خزانه غواړي. د ټیپو ټول زامن یې د یو بل نه جلا او تر څارنې لاندې وساتل. ډېره موده وروستو په هند کې د انګرېز حکومت فیصله وکړه چې د سلطان ټیپو یو کړوسي (د څلورم زوی د لمسي) اصف علي شاه ته به څه نا څه شاهي مراعات ورکړي. هغه ته د یو کور او د ماشومانو د تعلیم لپاره څه پېسې ورکړل کېدې.

په میسور کې سلطان ټیپو د خپل مور او پلار سره په هغه مقبره کې خښ کړل شو چې ده ورباندې ګومبده جوړه کړه او چاپېره د یو ښکلي باغ نه علاوه جومات هم شته چې مسجد اقصی نومېږي. هغه دا وصیت نه و کړی چې کوم ځای به خښېږي خو د ده زامنو او مشیرانو همدلته د سلطان د خښولو فیصله وکړه.

دا مقبره د خښتو اود چونې نه جوړه دې چې نوکدار محرابونه لري. د دې ستنې د تورې تیږې نه او چاپېره دېوالونو کې د رڼا لپاره جالۍ جوړې دي. دننه ورتلو لپاره په دالانونو کې د دیودار د لرګي دروازې دي چې په کې د پیل د غاښ ډیزاین جوړ دې. د مقبرې په چت د ټیپو سلطان د پوځ لباس ته ورته د زمري د پوستکي برګې لیکې دي.

ټیپو سلطان د مسلمانانو په تاریخ کې د "میسور د زمري " په لقب پېژندل کېږي. د ده مقبرې ته هر کال په زرګونو خلک د زیارت لپاره ورځي لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو روحاني شخصیت قبر ته چې روان وي. د هر دین خلک دلته خپل مرادوونه غواړي او په کال کې یوه اوونۍ د ده په مزار ځانګړې نمانځنې کیږي.
د برتانیا د ملي عسکري موزیم له خوا د انګریزانو د لسو لویو دښمنانو یو فهرست جوړ شوی دی چې په کې د ټیپو نوم هم شامل دی. په نورو کې د فرانسې نپولین او د ترکې مصطفی کمال اتاترک نومونه دي. انګریز کله چې په هند کې خپل تاریخ لیکي نو د ټیپو سلطان په اړه وایي، دی د میسور قانوني واکمن نه و، دوی " ډي فیکټو" توری ورته کاروي چې مانا یې "غاصب" ته ورته ده. هغه قوم چې په خپله یې د هند لویه وچه د تجارت په پلمه ونیوله او ځان یې د دې خاورې قانوني واکمن کړو، په دې خبره د هند وګړو ته قناعت ورکوي چې د مغلو او په تېره بیا د مسلمان واکمنو له جغ نه یې خلک ازاد کړل.
ټیپوسلطان ۴۵ کتابونه په خپله یا خو ولیکل او یا ترخپلې څارنې په کاتبانو یې ولیکل. ده په خپله لیکني کولې شوې، او په ماشومتوب کې یې ځان لپاره څو اصول په خپل لاس لیکلي او حیدر علي ته استولي و. ده به خپل خوبونه هم لیکل او د کټ سر ته به یې قلم او کاغذ پروت و. د دې نه علاوه هغه نورو ملکونو ته د سفارتي لیکونو متن په خپله ورکوو چې وروستو به کاتبانو په سرکاري مراسلو ولیکل.
په ۱۷۸۵ م کې د طب په اړه په فرانسوي ژبې لیکل شوي یو کتاب د فرانسې حکومت ټیپو سطان ته ډالۍ واستو. هغه په څو ژبو کې د دې د ژباړې امر وکړو. په هغه کال ده په سرنګاپټم کې یو پوهنتون جوړکړو چې " جامعه امور" نومېدو. په دې کې په یو وخت کې د دیني زدکړو سره سره عصري تعلیم هم ورکړل کېدو. د ملک هر یو جومات امام ته امرشوی و چې په خپل جومات کې مدرسه هم جوړه کړي. په دې مدرسو کې د زده کونکو نومونه او د کتابونو فهرست به د باچا د معاینې لپاره تیارېدل. که یو ماشوم به له ښونځي وتښتېدو د هغه سیمې د تعلقدار دا دنده وه چې ماشوم بېرته ښونځي ته راولي.
د ټیپو سلطان په کتابتون کې د هغو ریاستونو کتابونه و چې ده نیولي او د نورې خزانې سره یې تر لاسه شول. هغه په محل کې خپل شخصي کتابتون لرلو چې په کې د نایابه کتابونو یوه خزانه وه. کتابتون د یوه ځانګړي مسئول له خوا ساتل کېده. په میسور کې د کتابونو د جلد بندۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره يې يو مطبع پرانيستې وه. د کتاب په پوښ کې دننه د خدای د نامو سره د پيغمبر او د هغه د کورنۍ او د خلفاوو سپيڅلي نومونه ليکل کېدل. د پوښ په سر او بيخ کې د " سطنت خداداد" توري ليکل کېدل. ټيپو سلطان د ډوډۍ پر وخت هم يو چا ته د ښه کتاب د لوستلو ويل او په دربار کې به يې هر وخت عالمان موجود و. په عام ژوند کې او د ليکنو لپاره يې فارسي ژبه غوره ګڼله. خو د سيمې لوی ژبې، کناډه، مرهټي، تيلوګو يې زده وې او په عربي هم پوهېدو. اردو او وروسته فرانسوي ژبې يې هم زده کړې وې. انګرېزي يې لږه زده وه چې د اروپا سفيرانو سره به يې خبرې کولی شوې. په کتابونو کې د دين او د تصوف کتابونه يې خوښ و. په منطق، فلسفه، تاريخ ، قران تفسير، حديث او فقه کتابونه يې لوستل. د شپې ويده کېدو نه وړاندې يې مطالعه کوله، ټيپو چې يو کتاب لوستلو نو په هغې به يې خپل نوم او مهر ثبت کړل. د کتابتون په زياتو کتابونو د ده نوم ليکلی دی. خپل دستخط به يې لکه د يو خطاط په ښکلي املا وليکه.

هغه انګرېز چې د ده ليکونه يې په انګرېزي ژبې وژباړل، ويليم کرک پيټرک نومېدو او وايي چې د ده ليکنې له نورو ډېرې ښکلې او لوړې وې. د هغه وخت يو انګرېز مورخ وايي چې که څه هم دی د ختيځ واکمن و خو د علم له پلوه يوه خزانه وه، دی د هند لومړی واکمن و چې په ۱۷۹۲ م کې خپل زوی يې د لوړو زدکړو لپاره فرانسې ته واستوو. په دې توګه هغه په فرانسې کې د حکومت سره اړيکې ټينګې کړې او هلته يې د هند لومړی سفارت جوړولو غوښتنه وکړه. د فرانسې حکومت ورته ويل چې شهزاده دې فرانسوي ژبه زده کړي او د دې لپاره يې ترينه د کال۵۰ زره روپۍ هم وغوښتې. ټيپوسلطان دې ته غاړه کېښوده خو د ميسور د درېيم جنګ له کبله هغه په دې کار دومره پام ونکړی شو.

کله چې انګرېزانو ټيپو سلطان ته ماتې ورکړه نو د ده په کتابتون کې ۲ زره د لاس ليکلي کتابونه ايښي و. د ده د خزانې په څېر دا يې هم په دريو برخو ووېشلو. يوه يې په کلکته کې " فورټ ويليم " کې پرېښوده. دويمه يې انګلستان کې کېمبرج پوهنتون او درېيمه يې د اکسفورډ پوهنتون کتابتون ته واستوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټیپو مقبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاه زمان واک

د ۲۰ میلادي پېړۍ په نیمایي کې د افغانستان باچا ظاهر شاه له سریزې سره یو ځای د عزیزالدین وکیلي فوفلزي (پوپلزي) یو تاریخ خپور شو چې د شاه زمان د دورې په اړه و. په دې کې لیکل شوي دي چې ۲۳ کلن شاه زمان د افغانستان باچا اعلان شو نو په ډېره دبده یې دربار جوړ کړو." د سلطنتي جشن په ورځ، چې د ۱۲۰۷ هجري قمري د حمل د مېاشتي له حسابه را معلومېږي، شاه زمان د خپل سن د تثبیت لپاره ناسته را وغوښته، پدې ناسته کې په دواړو اخترونو او د جمعي د لمانځه په خطبو کې د هغه د نوم د اخېستو مضمون هم ولیکل شو." شاه زمان په خپل سر د مخملو خولۍ اېښې وه چې درې " جوغې" یې لرلې." په دوی کې یوه جوغه د احمد شاه، بله د تیمور شاه او درېیمه په خپله د ده د واک نښه وه. د دې مخملي ټوپۍ چاپېره الماس او زمرد ټومبلي و او ښایي د شاه زمان لپاره ځانګړې جوړه شوې وه. د ده پلار تیمور شاه د څلورو جوغو ټوپۍ په سروله چې سمبول یې څرګند نه دی.
د هغه د سلطنت له پیره په یو پاتې شوي قلمي انځور کې چې د هغه مهال د شاه زمان دربار په کې ښکاري، د ده د خولۍ چارچاپېره جواهر ټومبل شوي دي، د شاه په غاړه هم د ډېرو قیمتي جواهرو، الماسو او زمردو امیلونو سربېره به د هغه په یو مټ د کوه نور او په بل "فخرج" الماس ځوړند و.
د ده ورور د شهزاده سلطان محمود (شاه محمود) نقل قول دی چې د جنګ پر وخت هغه به له خپل سر څخه هغه ښکلې او زړه راښکونکې ټوپۍ چې د زمرودو او الماسو له څلورو تاجونو څخه جوړه شوې وه، لېرې کړه، یوه عادي ټوپۍ به یې په سر کړه او جګړه به یې په دغو عربو الفاظو پیل کړه چې، هل من ناصر ینصرني (ایا څوک مرسته کوونکی شته چې زما مرسته وکړي؟)
د دې ټول شان او شوکت سره سره د افغانستان پوځې ځواک د دې جوګه نه و چې د خپلې خاورې دفاع یې کړې وای. د کمپنۍ یو انګرېز جاسوس جورج فوستر چې په ۱۷۸۳ م کې د پېښور نه کابل، بیا کندهار او بیا یې هرات او مشهد ته سفرونه وکړل، لیکي چې د هرات او د مشهد چارې افغان باچا مکمل د پارس په واک کې ورکړې وې. د افغان پوځ په اړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي چې لويه برخه يې سپاره و، خو د پليو عسكرو دسته هم لري چې ټوپكونه هم ورسره و. افغان پوځ د مشهد ښار محاصره كړې دى،خو دوى توپې نه كاروي. فوسټر وايي " د افغانستان لوى سلطنت ته، چې اوس اوس جوړ شوى دى كه نظر وكړئ نو د دې پوځ بيكاره ښكاري، او هېڅ نظم او ډسپلن نه لري، د چا امر نه مني او كاواكه چلند كوي. خلک وايي چې د احمد شاه په واكمنۍ كې دوى ډېر تكړه او منظم و. هغه خپل پوځ ډېرغښتلى او بااختياره ساتلى و. خو وايي چې افغان عسكرهغه وخت هم مغروره او خبره به يې نه منله." وايي چې تيمور شاه پنجاب ځكه سيكانو ته پرېښودو چې د ده ډېر پوځيان د جنګ د ميدان نه تښتېدل."

كله چې فوسټر د پارس پوځ وليدو نو افغان پوځ ورته د هغوى نه بهتر ښكاره شو، وړاندې ليكي چې " د پارس پوځ مشر نه لري اوعسكر يې د خپل وطن سره وفا نه كوي. دوى د ټوپكو او توپو سره هم زيات بلد نه دي." فوسټرچې د مشهد نه وړاندې ولاړو نو يوه پراخه سيمه د خپلواكه افغانانو په لاس كې وه. دى ليكي " كه دومره پراخه ځمكه د يو زړور او غښتلي باچا په لاس كې واى نو د پارس نيول به ورته ډېر اسانه كار و. خو تيمور شاه د خپل پلار د ذهانت يوه برخه هم نه لري. د ده ځواک هېڅ په سترګونه ليدل كېږي او نه يې څوک احساس كولى شي."

شاه زمان ته د پلار په ميراث كې يو كمزورى پوځ پاتې و چې شپږ زره تكړه او روزل شوي پوځيان په دراني قوم پورې تړاوو لاره، د غلزيو، يوسفزو او د قزلباشو له خوا هم د شپږو زرو په اندازه روزل شوي عسكر جنګ ته راوتل خو دوى ته به يې معاش وركوه. له دې ۱۲زرو مسلكي پوځ نه علاوه نور ټول به ايله جاريان و چې د جهاد په نيت او يا د مال غنيمت لپاره به لويو جنګونو ته ورتلل، دا ټول به سپاره و.

په پنجاب كې د سيكانو شورش او لوټ د مخنيوي لپاره شاه زمان اندېښمن و. ده ته د خپل ملک د خاورې ساتلو لپاره پياوړى پوځ پكار و. په لنډ وخت كې د داسې پوځ د جوړولو لپاره هغه پېسو ته اړتيا لرله او د افغانستان خزانه د باچا شخصي ملكيت ګڼل كېده. په ۱۷۹۹ م كې كله چې شاه زمان په هند د بريد لپاره روانېدو نو قزلباش پوځ ورته خبردارى وركړى و چې كه دوى ته ښې وسلې او معاش ورنكړل شو، نو جنګ لپاره نشي تلى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده په خپله توپخانه کې ۲۱ لوی توپونه او ۵۰۰ واړه زنبورک توپونه لرل چې د نیکه له وخته ورته پاتې و. خو زنبورک د اوښ په شا وړل کېدو چې د هر اوښ لپاره به یو یا دوه کسان پکار وه. " په ۱۷۹۹ او ۱۸۰۰ کلونو کې د شاه زمان د پوځ څخه چا راپور ورکړو چې په ټول کمپ کې پنځه سوه ښه اسونه نشته او هغه اسونه زیاتره د باچا او د وزیر و. عسکر زیاتره پر داسې یابوګانو سپرېدل چې په تاوده بازار کې په سل روپۍ ارزېدل."

خو د دې هر څه سره د شاه زمان وینه توده او د جنګ په میدان کې به یې په خپله د پوځ قومانده په ښه شان کوله. شاه زمان په اسلامي عقیدې ټینګ ولاړ و او د قران تلاوت به یې کوه. دی زړه سواندی او د طبیعت نرم و خو هغسې چې انګرېز تاریخ لیکونکو د ده شخصیت کمزوری ښودلو، حقیقت نه لري.

"د ده په باچهۍ کې کرونده ګر خوشاله و، هر وخت چې به دوی ادعا وکړه چې د حکومتي خدمتونو د پاره پېسې ورڅخه اخیستل شوي دي، عوض به یې ببرته ورکول کېدی. د ده په نوم هېڅ وخت غبن او ظلم نه کېده. د ده په حکومت کې تاجران او کسب کاران مصون و. وزیر په بې انصافۍ او پستۍ مشهور و او خلکو به د خپلو حقونو د خوندي کولو د پاره معمولا پاچا ته پناه وړل. "

د ده مشر وزیر او سلا کار، د سدوزیو د یو سردار فتح الله خان زوی رحمت الله خان شو چې د وفادارخان لقب یې ورته ورکړ. د ده لور رضیه بېګم د شاه شجاع مشره مېرمنه وه چې په تاریخ کې د وفا بېګم په نوم مشهوره ده. وفادار خان په خپل کار کې تکړه او با استعداده سړی و، خو له لومړۍ ورځې نه د بارکزیو نه خوښېدو. افغان تاریخ لیکونکو د وفادار خان په اړه چرې هم ښه الفاظ نه دي کارولي. د شاه زمان او د شاه شجاع د وخت پېښې د دوست محمد خان په وخت د بارکزیو له خوا ولیکل شو چې په هغې کې دواړو ورونو او په تېره بیا د وفادار خان په اړه ډېرې خبرې داسې دي چې افسانې ښکاري.

یوه افسانه دا وه چې د وفادار خان په امر په لویو ښارونو کې د ده مخبرانو او عسکرو به د مخورو قومي مشرانو جاسوسي کوله. که چا په شاه زمان نیوکه وکړه نو هغه به د ده دښمن ګڼل کېدو او سزا به یې ورکوله. خو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغان ټولنه کې داسې جاسوسانو او مخبرانو ته اړتیا نه وي ځکه هلته هېڅ خبره هم مخفي نه پاتې کېږي او بله دا چې ښارونه هغه وخت ډېر واړه وو. پاینده خان ځواکمن او په ځان یې ډېر باور لرلو چې دراني واکمن ده ته اړ دی. په کومې چالاکۍ چې هغه ده ته د تخت لاره هواره کړې وه، د ۲۳ کلن شاه زمان لپاره یو درس و او د هغه اختیارات یې په خپله محدود کړل.
پاینده خان په دې پوهېدو خو په ښکاره یې د شاه مخالفت نشو کولی نو په پټه به یې د قومي مشرانو سره لیدل. د ده زامن هم فعاله و او ځینو یې د شاه محمود سره هم اړیکې لرلې.
د ۱۷۹۹ م د میسور په شان د افغانستان لپاره هم یو بدمرغه کال و. پاینده خان د شاه زمان د تخت نه د لیرې کولو لپاره یو څو سردارانو سره ګډ سازش وکړو. د ده سره د الکوزیو سردار محمد حکیم خان او امیر ارسلان یو ایرانی هم مله و. د شاه زمان د حکومت نه په کې محمد شریف منشي باشي، د خواجه سرا مشر یوسف علي خان، سلیمان خان نورزی او رحیم علي خان علیزی شامل و. نایب منشي باشي یعني د خزانې افسر د قزلباشو سردار و. هغه وخت په کابل کې د یو درویش کور ته به خلک او لوی سرداران هم دعا ته ورتلل. په ټاکلي ورځ په سازش کې شامل سرداران یو- یو د هغه درویش کورته ورتلل او کورنه د وتلو پر ځای په یوه کوټه کې راټول شول. بیا په دې دریو ټکو یې فیصله وکړه.
۱. شاه زمان دې تخت خپل ورور شجاع ته پرېږدي.
۲. له دې وروسته باچا به د جرګې په خوښه انتخاب شي،او یوازې قبایلي مشران به په دې جرګه کې رایه ورکړي.
۳. هر باچا چې د قوم لپاره د باور وړ نه وي هغه به د قوم په خوښه لیرې کړل شي.
دوی په یو ټاکلي وخت د وفادار خان د وژلو او د باچا د لیرې کولو پلان جوړ کړې و خو منشي باشي محمد شریف د درویش له کوره چې وتلو نو نیت یې بدل شو او وفادار خان ته یې ټول حال وویلو. ده سمدلاسه باچا خبر کړو خو نورو نه یې خبره پټه وساتله. شاه زمان خپل قزلباش محافظان بدل کړل او په بله ورځ هغو ټولو سردارانو پسې یې ځواب وکړو چې دربار ته دې راشي.
هغوی خبر نه و چې سازش یې باچا ته څرګند شوی و او هلته د رسېدو سره یو- یو عسکر ونیول او دربار ته یې یوړل. دوی د پاینده خان کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ورغلل. هلته د ده زوی فتح خان ورته را ووتلو او ويې ويل چې پلار يې چرته تللی دی. پلار ته ولاړو چې څو پوځيان راغلي دي، هغه کولی شي چې هم هلته په دروازه يې ايسار کړي چې پاينده خان کندهار ته وتښتي، خو پلار يې دا خبره ونه منله او پوځيانو سره د باچا دربار ته ولاړو.

د بارکزيو د شخصيت لوړ ښودلو لپاره ځېنو تاريخونو کې ليکلي دي چې په بغاوت تورن کسان يې باچا دربار ته وړاندې کړل، شاه زمان ترېنه په قهر وپوښتل چې ولې يې دا کار کړی و. پاينده خان ورته ويل چې وفادار خان يوه فتنه ده او مونږ تا له تخت نه ليري کول غواړو خو وژنو دې نه. شاه زمان د دوی خبرې واريدې خو امر يې وکړو چې د ټولو نه دې سرونه پريکړی شي. ورسره د هغو سردارانو د نيولو امر يې هم وکړو چې پاينده خان ته نژدې و. داسې خبرې د يو فلم يا د ډرامې برخه کېدی شي خو په حقيقت کې هغه ټول کسان د مخې سره ووژل شول.

د پاينده خان زوی فتح خان چې د پلار د وژل کېدو نه خبرشو نو هماغه وخت په اس وتښتېدو او په اتو ساعتونو کې د کابل نه ګريشک ته ورسېدو. دا وژنې د هغو خلکو لپاره هم د خطر زنګ و چې د شاه زمان يا د وفادار خان مخالفت يې کوه. په پېښور او نورو ځايونو ته د دې وژنو خبر ورسېدو نو خلکو سخت غبرګون ښکاره کړو. وايي چې ځېنې سرداران هغه وخت له کابله ووتل او يو چا شاه زمان ته خبر راوړو چې په کشمير کې هم پاڅون شوی و.

شاه زمان وار له مخې کشمير ته د يو لښکر د استولو اعلان وکړو او د دې قومانده يې يو ملا احمد او ميروېس نورزي ته ورکړه. دواړو د جنګ تجربه نه لرله. دوی لا روان شوي نه و چې د کشمير والي عبد الله خان الکوزی کابل ته راغلو او د شاه زمان نه يې بخښنه وغوښته. خو په افغانستان کې بخښنه غوښتل هيڅ مانا نه لري او هغه بندي شو. په دې کار د کندهار الکوزي هم د شاه زمان پر ضد شول او د عبد الله د ورور سيدال خان سره ودرېدل چې د شاه محمود سره مل شو.

هغه لښکر چې کشمير ته يې روان کړی و، د پنجاب نه وراخوا په غرونو کې لاره نشوه موندلی. ډېرو کسانو د نيمايي لارې نه تېښته وکړه او د لوی ځاني او مالي تاوان نه وروستو پاتې کسان په بد حال پېښور او کابل ته ورسېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا څرګنده نه ده چې د ۱۷۹۹ م په ژمي کې کله چې شاه زمان په کندهار کې د پارس فتح علي شاه او د شاه محمود لښکر د هرات ته د ورننوتلو خبر تر لاسه کړو نو د ټیپو د شهادت نه خبر شو او که نه؟ شاه زمان هرات ته وخوځېدو نو شاه محمود د فتح علي شاه د پوځونو سره بېرته اصفهان ته ولاړو او ښایي هغه هم د نورو حملو نه لاس په سر شول.
شاه محمود په دې وخت کې د " برجند" والي مهر علي خان نه مرسته وغوښته او ده ورله لس زره پوځ ورکړو. شاه زمان هرات نه وتلی و او دوه میاشتې نه وې تېرې چې محمود د ایراني عسکرو سره بیا هرات ته مخه کړه. د شاه زمان زوی قیصر مرزا خپل پوځ د مقابلې لپاره ورواستو چې ایراني لښکرو ته یې د " اسفراز" په سیمه کې ماتې ورکړه. شاه محمود د یو بل لښکر سره هرات ته نژدې او شهزاده قیصر یې کلابند کړو. هغه وخت وفادار خان هم په هرات کې پاتې و او د جنګ په میدان کې د دښمن د ځغلولو لپاره یې یو چل جوړ کړو. ده د برجند والي مهر علي خان په نوم یو لیک ولیکلو. دا لیک د شهزاده قیصر له خوا او په کې یادونه شوې وه چې زمونږ تر منځ چې کوم تړون شوی و، زه اوس هم وربانديې ټینګ ولاړ یم خو شرط یې هماغه دی چې شاه محمود به ورته سپاري.
د وفادارخان سړو دا لیک د هغه پوځي کمپ ته نژدې یوړو او په اسانه ونیول شول. هماغسې چې ده غوښتل، لیک د شاه محمود لاس ته ورغلو او په لوستلو شکمن شو چې مهرعلي ورسره دوکه کړې وه. دی ویرېدو او د شپې په تیاره کې د مهرعلي د کمپ نه یې پښې سپکې کړې. مهر علي چې سهار خبر شو نو ده هم د هرات محاصره لیرې کړه او بې له جنګه برجند ته وتښتیدو.
شاه محمود په پټه د هرات نه "مرو" او له هغه ځایه بخارا ته ولاړو. د بخارا امیر ورته درناوی وکړو او د اوسېدو لپاره یې یوه مانۍ ورکړه. شاه زمان چې خبر شو نو د یوه سفارتي ډلې سره امیر ته یې پیغام ورواستو چې د محمود ساتل دا مانا ورکوي چې هلته د افغان حکومت پر ضد سازش روان دی. شاه محمود افغان استازو د راتلو نه خبر شو او امیر هم وربانديې زور راوړو نو ده په ښار کې اوازه ګډه کړه چې حج ته روان دی. د بخارا امیر هغه ته د سفر انتظام وکړو خو شاه محمود مکې ته د تللو پرځای خوارزم ته ولاړو، څو ورځې په خیوا کې و او یو وارې بیا یې د ایران باچا فتح علي سره په اصفهان کې پناه یوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فتح خان د پلار د بدل اخیستو لپاره خپلو وروڼو سره یو ځای د شاه محمود سره اړیکې ټینګې کړې، ورته یې وویل چې د کابل پر تخت د ده حق و او دوی به یې ملاتړ کوي. همدا وه چې شاه محمود د خپلو ۱۸ ملګرو سره فراه ته راستون شو. هغه وخت د سیستان مرکز جلال اباد نومېدو او بهرام خان د سیستان سردار و. ده د شاه محمود ښه شاندار استقبال وکړو او د ده زوی کامران ته یې خپله لورهم ورکړه. ده محمود ته د پوځي مرستې وړاندیز وکړو خو فتح خان د غیرافغان له خوا په افغانستان د حملې مخالف و. د هغه نه یې مننه وکړه او دوی په ګډه درانی سیمو ته راغلل.
په فراح کې شاه محمود د ټولو پښتنو په نوم یوه پاڼه (اپیل) خپره کړه چې په کې د وفادارخان او د شاه زمان د ظلم او د هغوی د بې انصافۍ په اړه لیکلي و. په پای کې یې د ټولو نه د ملاتړ غوښتنه کړې وه، بارکزیو سمدلاسه ورته سینه وډبوله او نورو قومونو هم ورسره د ملاتړ ژمنه وکړه.
شاه زمان په کندهار کې سردار میرعلي خان والي ټاکلی و، کله چې شاه محمود کندهار نژدې شو نو میرعلي د څلورو زرو سپارو جنګیالو سره یې مقابلې ته ووتلو، خو محمود ماتې ورکړه او دی بېرته کندهار ته ولاړو او د ښار دروازې یې وتړلې.
شاه محمود د افغان جنګیالو سره کندهار کلا بند کړو. دا ښار تر ۴۲ ورځو پورې محاصره و خو محمود بریالی نشو، په ۴۳ مه ورځ د فتح خان په قومانده یوه زوروره حمله وشوه او دی لومړی کس و چې د کلا په فصیل (دیوال) وختلو او محاصره ماته شوه، میر علي خان له یو څو سوه سپارو سره له کلا ووتلو.
شاه زمان هغه وخت په پېښور کې و او کله چې د کندهار د سقوط نه خبر شو نو یوه برخه پوځ یې خپل ورور شجاع الملک ته پرېښودو او په خپله کابل ته روان شو. په کابل کې ورته احساس وشو چې ټول دراني قوم د ده پر ضد پاڅون کړی و او نه یوازې تخت بلکه په خپله د ده ژوند په خطر کې و، ده هغه وخت د غلزیو نه مرسته وغوښته.
د ډېرو جرګو او مرکو نه وروسته شاه زمان د ۳۰ زرو پوځ سره د کابل نه د شاه محمود مقابلې لپاره روان شو. په دودیزه توګه شاه به تل د پوځ په لومړي سره کې روان و، خو هغه اوس په ځان باور نه لرلو او د ده د وېرې او د شک اندازه له دې کېدېشي چې د وفادار خان په مشوره د خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواک نه وړاندې د جنګیالو دوه ډلې ورواستولې چې که حمله وشوه نو ده ته به د تېښتې لاره وي.
د یوې ډلې مشري د احمد خان نورزي په لاس کې وه، د شاه زمان پوځي سرداران په دې ویرېدل چې هسې نه نورزی د جنګ پر ځای د دښمن سره لاس یو کړي نو هغه پسې یې یو بله دسته روانه کړه چې مشري یې د شاه زمان زوی شهزاده ناصر کوله. د احمد خان نورزي ځواک په "سراسپ" کې د محمود د ځواک سره مخ شو او هم هلته یې ورته ګونډې ماتې کړې.
یو چټک پیغام چې شاه زمان ته راورسېدو نو وفادار خان باچا ته د بېرته تګ مشوره ورکړه.
دوی په ډېره بېړه کابل ته وګرځېدل، شهزاده ناصر هم له جنګ ډډه وکړه، خپل پوځ یې پرځای پرېښودو او د پلار په څېر یې د لارې نه پښې سپکې کړې. محمود د فتح خان په مشرۍ یو ځواک دوی پسې ورواستاو خو شاه زمان اوس دومره په وېره و چې په کابل کې هم ایسار نشو او هماغسې پېښورته یې مخه کړه، د ده ټول پوځ څه په کابل او څه د کندهار په لاره تېت و پرک شو.

شاه زمان د خپلو پنځلسو ملګرو سره چې وفادارخان او د ده دوه ورونه محمد خان او زمان خان هم په کې و، په تېښته و. دوی د ارام لپاره په جګدلک کې د ملا عاشق شینواري په کلا کې ایسار شول چې د دوی تود هر کلی یې وکړو، ډوډۍ او څښاک یې ورله ورکړل. خو هغه د کلا چاپېره خپل سړي ودرول او محمود ته پیغام ورواستو چې د باچا ډله د ده سره ده. شاه زمان پوه شو چې ملا عاشق ورسره دوکه کړې وه. خپله هڅه یې وکړه چې ملا ته د پښتو ننګ اوغیرت وریاد کړي، چې میلمه سره څوک داسې نه کوي خو هغه ملا یا خو د وفادارخان ظلم ځپلی و او یا د شاه محمود تله ورته درنه ښکارېده. ښایي بله خبره دا وي چې هغه د محمود نه په وېره و چې وروسته به ترې غچ اخلي. اخر باچا او د ده ملګرو تورې راوویستې او د کلا نه د وتلو وروستۍ هڅه یې وکړه خو د ملا عاشق خلک پرې برلاسي شول.

شاه زمان هغه وخت هم د خپلو الماسو په غم کې و چې پر مټو به یې تړلي و. په کومه کوټه کې چې دی بند و، د هغې د دیوال یوه خښته یې لیرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه او کوه نور او فخرج (پکهراج) يې د خښتې شا ته پټ کړل. د ملا عاشق پيغام وړونکی کابل کې د شاه زمان حال ورله ورکړو. د پاينده خان يو زوی اسد خان د پوځي ډلې سره د شينوارو کلا ته ورواستول شو او شاه زمان د خپلو ملګرو سره بېرته کابل ته د بندي په توګه بدرګه کړو. په لاره يو ځای دوی ودرول شول چې يو جراح د څو عسکرو سره ورته په انتظار و. هم هلته يې د شاه زمان لاسونه وروتړل، د ده سترګو ته په اور کې سره شوې سلايي ورنژدې کړه چې د سترګو ديد يې ختم شو.
شاه زمان بيا کابل په سترګو ونه ليدو خو هلته چې ورسېدو نو هماغه بالا حصار کې يې زنداني کړو چې څه موده وړاندې په کې د ده ناسکه ورونه بندي و. وفادار خان له خپلو ورونو سره يو ځای ووژل شو او مړي يې د کابل په بازار کې وځړول شو، شاه محمود له اوو کلونو جنګ جګړو وروسته په ۱۸۰۰ م کې د افغانستان د څلورم باچا په توګه پر تخت کېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاه زمان سکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کډوال باچا

وايي چې په يو ملک کې دوه باچاهان نه ځايږي خو د ۱۸ مې ميلادي پېړۍ د پيل سره د افغانستان په نوم يو ملک کې د دوو باچاهانو په نوم خطبه ويل کېده. يوه په کابل کې د شاه محمود په نوم او بله په پېښور کې د شاه شجاع الملک په نوم." که ده د وفادارخان په شان وزير نه لرلی نو د پلار په پرتله د ده حکومت به ارو مرو ډېر اوږد او ممکن ډېرعروج ليدلی وای." د يو انګرېز دا جمله په تاريخ کې د شاه زمان د دورې خلاصه بيانوي.
د شاه زمان ۱۴ کلن سکه ورور شجاع الملک، په پېښور کې د کابل د سقوط او د ورور د ماتې خبر واورېدو. ده سره په بالاحصار کې لږ پوځ او د شاه زمان د ټبر نه علاوه نوره خزانه او مال حال هم پاتې و. د ځو سردارانو په ملاتړ دی د شاه شجاع الملک په نوم د افغانستان باچا اعلان شو. هغه په پښتنو قبايلو کې پېسې ويشلې او په لږه موده کې ډېر خلک ورسره ودرېدل چې د شاه محمود سره يې د جنګ تياری پيل کړه.
شاه شجاع د لسو زرو قبايلي لښکر سره په ۱۰ سپتمبر ۱۸۰۱ م کې د پېښور نه روان شو او په " اشپان" کې د شاه محمود د دريو زرو پوځيانو سره مخ شو. د هغه لښکر مشري د شاه محمود زوی کامران ميرزا کوله چې د سردار فتح خان ځو ورونه ورسره مله و. د شاه شجاع لښکر په لومړي يرغل کې د شاه محمود پوځ مات کړو او قبايلو داسې وګڼله چې دوی بريالي شول نو د مال غنيمت په راټولولو يې لاس پورې کړ. هماغه وخت د شاه محمود لښکر د فتح خان بارکزي په مشرۍ بيا ځان راټول کړو او د شاه شجاع فتح په شکست بدله شوه، دی د ماتې نه وروستو خيبر ته وتښتېدو.
د افغانستان غلزيو هغه وخت د دراني ټبر نه د واک اخيستو لپاره عبد الرحيم خېل مشر کړو او د شاه محمود پر ضد يې پاڅون وکړو. دوی په غزني او کندهار کې د وړو جنګونو نه وروستو لوګر کې واړول او هلته د دوی د لښکر شمېره ۲۰زرو ته ورسېده. د شاه محمود يوه پوځي ډله د دوی سره مقابل لپاره د کابل نه روانه شوه او د ځو ورځو د جنګ نه وروستو يې تېښتې ته اړ کړل. د پښتنو داسې لښکر په عامه توګه د يو منظم پوځ په وړاندې جنګ ته نشي ټينګېدې او د غلزيو درې زره کسان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووژل شول چې درانیو ترې سرونه پرېکړل او د دې نه یې " مناره " جوړه کړه.
د پارس فتح علي شاه د افغانانو د دې حالت نه ګټه واخیسته او د افغانستان نورې صوبې لکه مشهد او نیشاپور یې ترې ونیولې. د ژمي په تېرېدو ۱۸۰۲ م په سپرلي کې غلزي بیا راټول شول او دا ځلې د دوی شمېره د پخوا نه هم ډېره وه. ځېنې یې شاوخوا ۵۰ زره ښیي. اخوا شاه شجاع د اپریدیو نه مرسته وغوښته او بیا د یو لښکر سره کابل ته روان شو. شاه محمود هم ورته تیاری کړی وه او دوی دواړو ته یې ماتې ورکړه.
په دې جنګونو کې د پاینده خان زوی فتح خان نه یوازې خپل جنګي صلاحیتونه وښودل بلکه د خپلې مشرۍ او د انتظام له کبله د سدوزیو د واک پایه یې هم ټینګه کړه. هغه پېښور هم د شاه شجاع نه نیولی و چې څه موده د خیبر په غرونو کې د اپریدیو یو کلی " چوره" کې پاتې و، بیا شال (کوټې) ته ولاړو.
په کابل کې د سني او د شیعه قزلباشو تر منځ څو شخړې وشوې او د شاه محمود د چلند په اړه د ده خپل مشاورین ورته په قهر شول. د ده مختار الدوله، شېر محمد خان (د احمد شاه ابدالي د وزیر شاه ولي خان زوی) چې ځان یې د لوی وزارت د عهدې لپاره تیار کړی و، په دې خفه و چې هغه وزارت یې ولې فتح خان ته ورکړی و. هغه شاه شجاع پسې پېغام ورواستولو چې بېرته دې کابل ته راشي. شاه محمود چې خبر شو نو د هغه د نیولو امر یې وکړو خو شېر محمد کابل نه تښتیدلی و.
د کابل خلک د یو عالم سید احمد له خوا راوپارول شول چې د شاه محمود پر ضد یې پاڅون وکړو. فتح خان په کندهار کې خبر شو او شا و خوا اتو زرو جنګیالو سره کابل ته روان شو. شاه شجاع هماغه وخت ښار ته نژدې شو او ممکن سخت جنګ شوی وای، خو د فتح خان د لښکر لوی شمېر کسان د شاه شجاع د لښکر سره مله شول او فتح خان د مېدان نه وتښتېدو.
شاه شجاع د بریالي لښکر په بدرګه، په ۱۸۰۳ م کې بالاحصار ته ورننوتو، نابینا شاه زمان د بند نه ازاد کړل شواو د هغه پر ځای شاه محمود زنداني شو.
شاه شجاع لومړی کار دا وکړ چې د ملا عاشق شینواري د نیولو او د اعدام امر یې صادر کړو. د هغه ټوله کورنۍ یې د توپ خولې ته وتړله او ویې ووژله. د دې نه علاوه هغه خپل او د شاه زمان زیاتو مخالفانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښنه وکړه او بې ځایه د چا په وینو یې لاسونه سره نکړل. د شاه زمان زوی قېصر مرزا د کندهار حاکم وټاکل شو او هغه احمد خان نورزی چې د جنگ په مېدان کې د شاه زمان د لښکر نه شاه محمود ته اوړېدلی و، ورسره وزیر شو. نورزي د کابل د نیولو لپاره د شاه شجاع سره مرسته کړې وه او د خیانت جرم یې بخښل شوی و. فتح خان هم د بخښنې په هیله د شاه شجاع دربار ته حاضر شو خو هغه یې سپک کړو او پخوا له دې چې زنداني شي، فتح خان له کابله ووتلو. ده اوس د شاه شجاع پر ضد متې راونغښتې او په کندهار کې د شهزاده قېصر سره یې اړیکې ټینگې کړې. هغه ته یې ویل چې باچاهي خو ستا حق دی ځکه ته د شاه زمان زوی یې. قېصرمرزا په دې لمسون بغاوت وکړو، احمد خان یې زنداني کړو او ځان یې د افغانستان باچا اعلان کړو. دی د فتح خان سره یو ځای کابل ته روان شو چې شاه شجاع د واک نه لیرې کړي. کله چې د احمد خان نورزي زوی خبر شو نو هغه د شاه شجاع له خوا د پوځ سره د کابل نه روان شو او قېصر مرزا ته یې ماتې ورکړه. شاه زمان او د ده مور د قېصر سفارش وکړو چې هغه ته دې سزا نه ورکوي او شاه شجاع همداسې وکړل، دی یې بېرته د کندهار حاکم وټاکلو.

په ۱۸۰۵ م کې شاه شجاع په پېښور کې و چې د بخارا د امیر استازي کابل ورته راغلل. دوی د ملگرتیا لپاره ورغلي و او دا خبرې اترې شاه زمان ترسره کړې. استازو د ملگرتیا لپاره د بخارا د امیر یوه لور شاه شجاع ته او یوه افغان شهزادگۍ د بخارا امیر ته د ورکولو وړاندیز وکړو. شاه زمان د بخارا د امیر لور د خپل ورور سره د ودولو خبره ومنله خو د افغان شهزادگۍ د ورکولو نه یې انکار وکړو چې دا زمونږ رواج نه دی. بله دا چې هغه د بخارا امیر د سدوزیو د شاهي کورنۍ نه ټیټ گڼلو.

په هرات کې د حاکم فیروزالدین مور ورته وویل چې د ورور شاه محمود د خلاصون لپاره هلې ځلې وکړي. ده یو لښکر تیار کړو خپل زوی قاسم مرزا او د شاه محمود زوی کامران مرزا ته یې قومانده وسپارله. دوی کابل ته روان شول او په کندهار کې قېصر مرزا د مقابلې لپاره راوتلو خو په جنگ کې یې توره ونکړه او کندهار یې د لاسه ورکړو. خو د پارس د حملې د خطر سره کامران او قاسم بېرته هرات ته او قیصر کندهار ته ولاړو. د سدوزیو شهزادگانو په خپل منځ کې په دې وړو وړو جنگونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې خپله کمزوري په ډاګه کړه بلکه نور يې هم وهڅول چې د دوی ځای ونيسي.
د ۱۸۰۷ م د "ټلسټ" د سولې تړون نه وروسته د فرانسې نيپولين او د روسيې زار (تزار) يو بل سره وليدل او په اسيا کې يې د خاورې د نيولو پلانونه جوړ کړل. د دې سره انګرېزانو د روس د مخنيوي لپاره هغه لوبه پيل کړه چې په تاريخ کې " لويه لوبه" نومېږي.
فتح خان بارکزی څه موده وروستو د کامران سره يو ځای شو او کندهار يې ونيولو نو قېصر مرزا کابل ته وتښتېدو. شاه شجاع د پېښور نه په بېړه کندهار ته ولاړو او هلته خبر شو چې شهزاده قېصر په کابل کې خپل ځان باچا اعلان کړی دی او پېښور اوس د هغه پلوي مختارالدولة په لاس کې و.
په دې ګډ وډيو کې شاه محمود د قزلباشو په مرسته د بالاحصار نه وتښتېدو او د فتح خان په مرسته پر کندهار يې برید وکړو. شاه شجاع او د ده د ځواکونو تر منځ د ښار په ختيځ کې جنګ وشو. شجاع بريالی شو او د کابل د لارې په ۱۸۰۹ م کې پېښور ته ولاړو.
شاه محمود چې د کندهار شاو خوا کې و، سمدلاسه يې کابل ته مخه کړه او شاه زمان د بالاحصار نه په وتلو مجبور شو خو دی پېښور په ځای بلخ ته ولاړو. د ده يوه لور ورسره وه او څو کسانو سره يو ځای بخارا ته ورسېدل. د بخارا امير"حيدر" د ده کوربه شو ځکه لور يې د شاه شجاع مېرمنه وه. څو ورځې چې تېرې شوې نو امير خپله پخوانۍ غوښتنه بيا وکړه چې افغان شهزادګۍ ورته واده شي.
شاه زمان ورته انکار وکړو نو امير دوی ټول په خپل استوګنځي کې نظربند کړل. ځېنې سرچينې وايي چې د هغه لور وتښتول شوه او په زوره يې نکاح کړه. شاه زمان په پټه له هغه ځايه ووتلو او د ترکمنستان د لارې په کال ۱۲۳۲ هجري قمري کې پارس ته ولاړو. په تاريخي سرچېنو کې دا څرګنده نه ده چې هغه وخت د شاه زمان ټبر کوم ځای و خو ګومان کيږي چې د شاه شجاع د کورنۍ سره به پاتې وي. دی چې تهران ته ولاړو نو يو زوی شهزاده يونس ورسره مل و.
د ناسخ التواريخ او روضه الصفايي ناصري د ليکوالانو په قول "هلته يې ښه هرکلی وشو، د ګوښه شوي او له سترګو غورځېدلي افغان شهنشاه درنښت وشو، په تهران کې د زمان شاه د دوه ورځني توقيف سره د شهزاده

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي مېرزا د واده مراسم پای ته ورسېدل، زمانشاه ډېره موده شوې وه چې له پادشاهۍ لیرې شوی و، خو سره له دې چې د ملک په کورنیو چارو کې تربګنې او اخ و ډب روان و، له هېواده د باندې په سلطنتي تشریفاتو کې د یوه افغان شهنشاه په توګه د هغه هرکلی کېده"

کله چې ده سعودي عرب حرمینو ته د سفر قصد وکړو نو د ترکې سلطان د بغداد والي ته لیک ورواستاو چې د افغان بادشاه هر کلی او د استوګنې انتظام دې وشي. خو هغوی ورباندې سترګې پټې کړې او اخر شاه د خپل زوی سره بېرته هرات ته ولاړو. هلته میرني ورور حاجي فیروزالدین حاکم ورته هر کلی وویل او ځو میاشتې له ده سره و. بیا یې یوه ډله پوځیان ورسره بدرګه کړل او دی یې د کندهار د لارې شکار پور ته ورسوه. شاه شجاع هلته د ده لیدو ته ورغلو او شاه زمان یې ځان سره راوستلو.

پنجاب اوس د سیکان په لاس کې و چې د مهاراجا رنجیت سنګ په مشرۍ ځانونه یې پیاوړي کړل. رنجیت سنګ چې لږه موده وړاندې د شاه زمان له خوا د لاهور والي ټاکل شوی و، ورسره پټ وپاللو. شاه زمان د خپل ټبر سره لاهورته ولاړو او د ده نه یې غوښتنه وکړه چې که په جهلم کې د شېر شاه سوري له خوا جوړه شوې د " روهتاس" کلا ده ته ورکړې نو هغه به په کې مېشت شي. خو رنجیت سنګ پوهېدو چې هغه کلا ډېره لویه او په یو مهم ځای کې وه. افغان باچا اوس هم کولی شو چې یو لښکر یې جوړ کړی وای او سیکان یې له پنجاب څخه شړلي وای.

سیک راجا شاه زمان ته ۶۰زره روپۍ د کال زیره (باج) وټاکله. د دې نه علاوه د استوګنې لپاره د راولپنډۍ سره نژدې په بهېره کې یو کور ورله ورکړو. شاه زمان په بهېره کې اته نهه میاشتې تېرې کړې خو یو وخت د ده پیسې بندې شوې. بادشاه لاهور ته ولاړو نو رنجیت سنګه ورته هرکلی وویل، ۵۰۰۰ یې ورکړې او بېرته یې بهېره ته ورواستاو. مهاراجا خپلو چارواکو ته وویل چې افغان بادشاه ته باید په وخت پیسې ورکړل شي. کله چې شاه شجاع د عطا محمد خان په مرسته پېښور بېرته ونیولو نو شاه زمان بهېره نه ووتلو او په پېښور کې بیا د خپل ورور شاه شجاع سره یوځای شو.

د ۱۸۰۸ م په پای کې د انګلستان سفارت د ماونټ ستورټ ایلفنسټون په مشرۍ د پنجاب نه کوهاټ او له هغه ځایه پېښور ته ورسېدو. شاه شجاع

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت د پېښور په بالا حصار کې و. ايلفنسټون د مارچ په مياشت کې د نوروز پر وخت ورسره وليدل او وروسته شاه شجاع ده ته په يو باغ کې د ميلمستيا بلنه ورکړه. دا باغ علي مردان نومېدو چې اوس د پېښور د صدر چاونۍ پرې جوړه ده. د دې يوه وړه برخه د خالد بن وليد باغ په نوم پاتې ده. اوس د افغان کونسلګري چې په کوم ځای کې ده دلته يو وخت ښو شنه باغونه و چې يو په کې د هګۍ په شکل د شاه زمان باغ و. د دې باغ يو سر اوسني بالاحصار پورې غځيدلی و او ايلفنسټون ليکي چې هر ډول ګلاب يې لرل. د باغ په منځ کې پخې لارې، څلورګوټيزه چمن او شپږ تالابونه يې لرل چې د اوبو فوارې په کې روانې وې.
د پېښور نه دا سفارت بېرته مخ په ختيځ روان شو او د حسن ابدال نه وروستو راولپنډي ته ورسېدو. هلته دوی څو ورځې تم و چې د پنجاب نه د خوندي تېرېدو لپاره له سيکانو اجازه تر لاسه کړي. هغه وخت جهاندار باميزي په پېښور کې بغاوت وکړو او شاه شجاع يې بندي کړو. د شاه زمان د حکومت اعلان يې وکړو او ټول اختيارات يې ځان سره کړل.
درې مياشتې وروستو فتح خان بارکزی د يو لښکر سره د کندهار نه پېښور ته راغلو نو جهاندار اټک ته وتښتېدو.
په دې ګډ وډيو کې شاه شجاع خپل حرم د شاه زمان په مشرۍ پنجاب ته وويستلو. هغه وخت چې ايلفنسټون د سيکانو نه د لارې د تېرېدو د امر په انتظار و، د پېښور نه د شاه شجاع د حرم قافله راورسېده. ايلفنسټون د شاه زمان ليدو ته ورغلو او د دې ملاقات پوره حال يې په دې الفاظو ليکلی دی.
" مونږ د ۱۸۰۹ م کال د جولای په ۱۰ نېټه ملاقات ته ولاړو او د هغه باچا ليدنې ته ډېر ليواله و چې شهرت يې پارس او د هند ګوټ ګوټ ته رسيدلی و. دی په يو وړې او پاکې خيمې کې په يوې ساده څوکۍ ناست و، د خيمې په فرش قالين او ګيلم غوړيدلي و. مونږ د ده مخامخ تر هغې ولاړ و چې يې راته يې د کېناستو وويل. د ده جامې ساده وې، يوه سپينه چپنه يې اغوستې وه چې مخامخ پرې د پارس اطلس لګيدلي و. په سر يې تور پټکی تاو و او په ليدو به سړی پوهېده چې باچا دی. مونږ چې وليدو نو د ۴۰کلونو په سن کې به و. د ده څېره او شخصيت دواړه ښکلي و، د ده خبرې او غږ د شاه شجاع سره ورته و خو دی ترې لوړ و، څېره يې اوږده، برابره او ږيره يې نرۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی نابينا نه ښکارېدو، که څه هم سترګې يې زخمي معلومېدې خو په کې تور دومره و چې د ده کره وړه پرې نه و وران شوي. د خبرو پر وخت سترګې به يې هغه کس ته واړولې چې ده ته به مخاطب و. بيا هم څه نا څه غمژن او مايوسه ښکارېدو. کله چې مونږ کېناستو نو ډېر وخت خاموشي وه او دا خاموشي د شاه زمان په خبرو ماته شوه چې د خپل ورور د بد مرغۍ ذکر يې وکړو، راته يې وويل چې که حالات داسې نه وي نو پوره پام به يې راته کړی وای.
له دې وروستو هغه په اوسنيو حالاتو خبرې وکړې او د يو بدلون په اړه يې هيله څرګنده کړه. هغه وويل چې باچاهان له داسې کړ.ليچونو سره مخامخيږ.ي، په تاريخ کې د ځېنو باچاهانو حيرانونکي انقلابونه يې په ګوته کړل او په تېره بيا د ګوډ تيمور نوم يې واخيستو. خو که ده (شاه زمان) راته د اسيا ټول تاريخ بيان کړی وای نو يوه بيلګه به يې هم د خپلې بدبختۍ په شان نه وای موندلی، چې نابينا، بې تخت او بې تاجه، او په يو داسې هېواد کې جلا وطنه و چې دوه وارې يې نيولی و." شاه زمان د سيکانو د سيمو ته ووتلو ځکه دی اوس نهيلی شو او ښايي چې د شاه شجاع سره يې ورانه شوه. دی د خپل ټبر سره لوديانې ته ولاړو او هلته انګريزانو ورته د مياشتنی تقاعد پينشن ورکوه.
د ۱۸۰۹ م نه تر ۱۸۳۶ م پورې مونږ د شاه زمان په اړه هېڅ معلومات نه لرو چې ده په لوديانې کې څنګه ژوند کاو. داسې ښکاري چې د خپل ورور شاه شجاع په څېر ده د يو تقاعد شوي کس په څېر د ژوند شپې سبا کولې. په ۱۸۳۶ م کې يو بل انګرېز "ګوډفرې ټامس ويګني" په لوديانې کې د شاه شجاع او شاه زمان دواړو سره وليدل. ده د حکومت له خوا د هند غرنيزو سيمو ته سفرونه کول او خپل معلومات يې وروسته په يادښتونو کې ليکل چې څو کتابونو کې خپاره شوي دي. دی په خپله انځورګر و او د افغانستان د مهمو لوبغاړو انځورونه په لومړي ځل وکښل. دی تازه د کشمير نه راګرځېدلی و او د کرنل ويډ سره يو ځای د افغانستان د دوو باچاهانو سره ليدو ته ولاړو.
د شاه شجاع په اړه ليکي چې د ۵۰ کلونو په سن کې ښکارېدو، ميانه قد، خوش طبيعت اوسوربخن شرابي رنګ يې لرلو. بيا ليکي چې زه او کرنل ويډ د ده ليدو ته ورغلو، نو په يوې کرسۍ ناست و او که څه هم د ده ټولې غوښتنې چې د انګلستان حکومت ته يې کړې وې، دکرنل ويډ له لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول کیږي، خو شاه شجاع مونږ دواړو ته د کېناستو ونه وویل. وایي د ده وروور شاه زمان د کور په یوه بله برخه کې اوسېدو او د هغه لیدو ته هم ورغلو. لیکي " دی ښکته په فرش ناست و، نری او غمژن و، تسبیح یې اړولې. د کشمیر په اړه یې ډېرې پوښتنې وکړې او وېې ویل چې د هغه ځای شالونه لکه چې پخوا ښایسته جوړېدل اوس هغسې نه جوړیږي. ده ویل " زما یادیږي چې د دی (شال) تیکه دومره مهینه وه چې له ګوتمې نه به تېریدې شوه." ده د کشمیر د ښایست ذکر هم کوه، بیچاره نابینا باچا د کشمیر د ښکلا، د دې د هوا او د اوبو صفتونه کول. خو بیا یې په تاسف سر وخوځو، یو سوړ اسوېلی یې وکړو او وېې ویل، کابل...کابل...کشمیر د کابل په وړاندې هېڅ نه دی. او زه به یې بیا هېڅکله هم ونه وینم."
ویګنې وړاندې د کرنل ویډ له خولې خبر شو چې که څه هم د دواړو ورونو قسمت او بدبختې یو شان وه خو د دوی په خپلو کې وران وو، هغه په دې خبره حیرانه شو. په بله ورځ ورته د شاه شجاع له خوا افغان خواړه ورواستول شو چې په ختیځ کې یې تر ټولو غوره خواړه وبلل. وایي داسې ښکارېده لکه چې د حرم د میرمنو تر څارنې لاندې دا خواړه تیار شوي و.

د شاه زمان میراث

په ۱۸۳۸ م کې کله چې شاه شجاع په دویم ځل د باچا په توګه، کابل کې ځای پر ځای شو او انګرېز سفیر مکناټن هم خپله مېرمنه راوغوښته نو شاه شجاع د لودیانې نه د شاه زمان او د خپل ټبر د رابللو فیصله وکړه.
د سکاټلېنډ دوه پوځې افسران د دوی د بدرګې لپاره ورواستول شول. د لودیانې نه کابله پورې په ارامه وختونو کې هغه محال په لاره دوه درې اونۍ تیرېدې. خو هغه وخت د سیکانو خالصه جنګیالي کاواکه ګرځېدل او پنجاب ډېر ناامنه ځای و. رنجیت سنګ مرګ ته نژدې و او په زامنو کې یې د واک پرګدۍ د کېناستو لپاره سیالي پیل شوې وه.
شاه شجاع د لودیانې نه د خپلې خزانې د راوړو امر کړی و چې د هغه خبر ژر په سیمه کې خپور شو. کله چې پوځي افسران لودیانې ته ورسېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو هلته په شاهي قافله کې د شاه زمان او څو نورو شهزادګانو نه علاوه، د حرم ۶۰۰ ښځې هم وې. په دوی کې نيم نه زيات د شاه شجاع او نور د شاه زمان کورنۍ وه چې په کې د دوی نکاح او غېر نکاح شوې ښځې، لونړې او سپين سرې شاملې وې. د دوی ټولو سره خپلې خدمت ګارانې وې چې ټولټال ۶زره کسان جوړېدل. د دوی او د سامانونو د وړلو لپاره يې ورته ۱۵ زره اوښان په کرايه کړل، د هغو دوو پوځي افسرانو سره ۵۰۰ پوځي ځوانان د قافلې د حفاظت لپاره و.

په پنجاب کې دوی سره د سيکانو د پوځ يوه ډله هم مله شوه چې د حفاظت پر ځای دې قافلې لپاره د خطر سبب و. ځکه په پنجاب کې کاواکه سيکان هر ځای ګرځېدل او ممکن دی ډلې سره يې يو ځای قافله لوټ کړې وای. ځېنې خو په لاره د دوی مخې ته هم راغلل. کله چې دا قافله اټک ته ورسېده او لا د اباسين نه پورې نه وه وتلې چې په پېښورکې د بغاوت حال ورته ورسېدو. هلته نه پنځو زرو باغي پوځيانو دې قافلې ته د سيند په بله غاړه لاره نيولې وه چې لوټ يې کړي. د قافلې شا ته سيک پوځيان و چې انګرېز افسر بروډ فوټ، ورباندې باورنشو کولی.

کله چې دوی په اباسين د کښتيو په پله پورې وتل نو انګرېز افسر هغه پل مات کړو چې د شا ته نه ورباندې سيکان حمله ونکړي. بيا څو ورځې يې هغه باغيان ايسارکړي و او د هغوی زور يې کتلو. اخر د انګرېز د پوځ يوې دستې د قافلې نه وراخوا، په هغو باغيانو حمله وکړه او څو کسان يې ترې ونيول. دا يې تر هغې ځان سره وساتل چې قافله وړاندې ولاړه او دوی په امن شول کې نو بيا يې خوشې کړل. په جمرود کې ځېنو نورو باغيانو د هغوی مخه ونيوله، هلته دې خلکو د قافلې څه سامان چور کړو او وتښتېدل او په اخره کې دا قافله بې له څه ځانې تاوانه کابل ته ورسېده.

شاه زمان د نورو شاهي غړو سره د کابل په بالاحصار کې مېشت شو او دوه کاله يې په ارامه تېر کړل. دی به ډېر وخت پر ډولۍ (تخت روان) ناست و او کابل ته نژدې او ورڅېرمه زيارتونو ته به ورتلو. دی اوس سپين ږيری و او په شاهي کورنۍ کې لويو وړو به ورته د " شاه بابا " خطاب کوو. ده به هره ورځ د بالاحصار په يوې خونې کې " د سلطاني مجلس حاضرينو ته په خبرو کې، د موجوداتو له پنځونکې او خالق څخه د يوه باعزته او با شرف مرګ غوښتنه کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ۱۸۴۱م د اپریل په ۵ نېټه کې کله چې په کابل کې د انګرېزانو پر ضد پاڅون وشو نو شاه شجاع په وار وار انګرېز استازي مکناټن ته وویل چې خلک د دوی په شتوالي خوشاله نه دي او په اوږي کې دې افغانستان پرېږدي. دی په خپله هم ناارامه و خو هغه ورله ډاډ ورکړو چې دوی خوندي و او په خپل پوځي توان يې پوره باور و. هغه وخت امیر دوست محمد خان هم ځان انګرېزانو ته سپارلی و او د ده زوی محمد اکبر خان د خپلو جنګیالو سره په کابل بریدونه کول.
په ژمي کې د انګرېزانو سفیرمکناټن د اکبر خان سره روغې لپاره ولاړو او په دوکې سره ووژل شو. هماغه وه چې د انګرېز د پوځ مشر د شېر پورچاونۍ نه د وتلو فېصله وکړه. شاه شجاع ورته مشوره ورکړه چې په ژمي کې د کابل نه وتل ځان وژل دي نو ښه به دا وي چې هغوی په بالاحصار او د دې شا وخوا ځای پر ځای شي چې د جنګ په حالت کې خپله دفاع وکړې شي خو انګرېز جنرال د ده خبره و نه منله.
د انګرېز پوځ د جلال اباد په لاره د واورې او کړاونو له لاسه تري تم شو او په کلکتې او انګلستان کې يې واکمن هېښ کړل. شاه شجاع داسې فکر وکړو چې انګرېزانو ورسره دوکه کړې وه ځکه د ده د ژغورنې پړه هغوي په خپله غاړه اخیستې وه. هغه نهیلی او اندېښمن د باغیانو سره خبرې پیل کړې او د باغي افغانانو یو مشر امین الله خان لوګري ته خپل زوی شهزاده شاهپور ورواستو. نواب زمان خان ته يې د دوو لکو روپو او د وزارت ورکولو ژمنه وکړه.
د ۱۸۴۲ م د جنورۍ په ۱۷ نېټه په بالاحصار کې لوګري، زمان خان او شاه شجاع د یو تړون لپاره راټول شول او باچا په جلال اباد کې انګرېز قومندان "جارج میک ګرېګر" ته پېغام ورواستو چې هر څه د ده په کنټرول کې دي. خو تر بلې میاشتې د انګرېزانو یو پوځ د غچ اخیستو لپاره غزنې کې مېشت شو چې مشر يې جنرال ناټ و. شاه شجاع خپل زوی شهزاده تیمور ورواستو چې د نور جنګ مخه ونیسي. په دې ټولو حالاتو کې شاه زمان د خپل ورور سره په مصلحت او خبرو کې پوره ونډه اخیسته.
کله چې د انګرېز تازه پوځي کومک جلال اباد ته ورسېدو نو ملایانو د جهاد ناره پورته کړه. د مارچ په میاشت کې امین الله خان او نورو مشرانو شاه شجاع ته وویل چې دوی سره د انګرېز د ټکولو لپاره جلال اباد ته ورشي. د مارچ په ۱۸ نېټه امین الله خان لوګری او نوربارکزي بالاحصار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورغلل او شاه يې مجبور کړو چې د هغو اتو زرو لښکرو مشري دې وکړي چې د کافرانو سره د جنگ او محمد اکبر خان سره د يو ځای کېدو لپاره تيار شوی و. خو شاه شجاع اوس هم د باغيانو په نيت شکمن و ځکه د ځان په اړه د خلکو د احساساتو نه خبر شوی و.
په هغه شپه نواب زمان خان خپله مېرمنه د يو پوښلي قران سره شاه شجاع ته ورواستوله چې که هغه د جهاد لپاره راوتلو نو يوازې به يې نه پرېږدي.
په بله ورځ د " سياه سنگ " سره د شاه لپاره شاهي خېمه ودرول شوه خو شجاع يوه اوونۍ نور هم د پېښور نه د انگرېز جنرال " پولک" د ځواب په انتظار په بالاحصار کې پاتې شو چې د روغې لاره وباسي.
په ۳ اپرېل د جمعې په خطبه کې مير حاجي، د مير مسجدي ورور په هر مسلمان جهاد فرض کړل او د جلال اباد په لار يې خپله خېمه ټک وهله.
په ۴ اپرېل شاه شجاع خپل زوی شاه پور په خپل غياب کې د کابل والي او د امين الله خان لوگري زوی نصر الله د ده وزير وټاکل او د شپې خپل د باور وړ څو کسانو سره په اس سپورسياه سنگ ته ورغلو.
هغه د ځان سره دوه لکه روپۍ او سردارانو ته د خلعت (د وياړ جامه) ورکولو لپاره ارزښتناک شالونه وړي و. ده د لښکر د جوړښت او د قومندانانو په اړه ځان خبر کړو، بيا ټول مشران ورته راټول شول او ده ورته خطاب وکړو. مهمو کسانو ته يې د هغوی د رتبې او مقام په حساب پېسې او د وياړ شالونه په اوږه وغوړول. تر ټولو زيات امين الله خان لوگری يې ونازو چې اوس د ده با اعتباره سردار و. په حاضرو کسانو کې نواب زمان خان او د ده زوی هم و خو هغوی ته يې شال او پېسې ورنکړې.
شاه شجاع بېرته بالاحصار ته ولاړو چې د شاه زمان او د خپل ټبر د نورو غړو سره خدای په اماني وکړي. ټولو ته يې ډاډ ورکړو چې په بله ورځ سهار سياه سنگ ته د لښکر سره يو ځای کېږي.
شجاع خبر نه و چې د نواب زمان خان د امين الله لوگري سره ورانه وه او هغه ته د شال ورکول به ورته څومره گران تمام شي. د نواب زمان خان مشر زوی چې په زېږېدو يې شاه شجاع ورته په خپله خله " شجاع الدولة " نوم ورکړی و، هغه ځای کې ولاړ و او سخت په قهر و چې دوی د شال نه ولې بې برخې پاتې شول. پلار ته يې وويل چې باچا زمونږ نوکران ونازول او راته يې سپکاوی وکړو. که زما گوتو له راغلو نو مړ به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړم. پلار ورته وويل چې اوس د دې خبرو وخت نه دی او مونږ د خپل دښمن انګرېز سره د جنګ لپاره يو ځای شوي و، خو شجاع الدولة د ځوانۍ په قهر اخته د باچا د وژلو پلان جوړ کړو، ده خپل پنځلس ملګري د دې کار لپاره ځان سره کړل.
بله ورځ سهار د صفرې د مياشتې په ۲۳ نېټه کله چې شاه شجاع د خپلو محافظانو په بدرګه يوې ډولۍ کې د سياه سنګ لوري ته روان و نو شجاع الدولة او د ده ملګرو ورته لاره نيولې وه. هغوی ته يې د ودرېدو ويل نو باچا د ډولۍ پرده ليرې کړه او بهر يې وکتل چې څه کېسه وه. هماغه وخت ورباندې ډزې پيل شوې او شاه په يوې ګولۍ ولګېدو. هغه بهرټوپ کړل او يوې خوا ته يې منډه کړه چې ځان له هغه ځايه وباسي، حمله کونکو هم ډزې بندې کړې او په تېښته شول خو يو کس باچا وليدو او شجاع الدولة ته يې په نښه کړو.
شجاع الدولة ورپسې وځغستل او په باچا پرېوتو، بيا يې ورباندې د تورې ګوزارونه کول او ويل يې " اوس هغه خلعت راته راکړه" بيا د مړ باچا نه کالي (ګاڼې) وشوکول او د هغه مړی يې په راښکلو راښکلو يوې کندې کې غوزار کړو. خو په ۱۹۶۸ م کې د شاه زمان په اړه د افغانستان تاريخ ليکې" د ۱۲۵۸ قمري کال د صفرالمظفر د مياشتې په ۲۳ نېټه اعلى حضرت شاه شجاع د يو څو کسانو په ځانګړي توګه د مرادخانۍ د جعفر قزلباش له لورې په شهادت ورسېد." دا هغه تاريخ دی چې ښايي په لوې لاس د هغه وخت د باچا په امر وليکل شو او هدف يې دا و چې يو پښتون شاه شجاع په قتل تورن نشي. د شاه شجاع سره د خلکو کرکه دومره زياته وه چې سل کاله وروستو هم د افغانستان تاريخ ليکونکو د هغه د قبر په اړه څه نه ويل.
د بارکزيو په لښکر کې د شاه شجاع د وژنې خبر خپور شو او ملا مير حاجي خپله خېمه په دې اعلان ليرې کړه چې " لوی سردار خپل وړوکی سردار(مکناټين) سره يو ځای شو." نورو يو بل ته مبارکۍ ويلې چې انګرېزانو ته يې ماتې ورکړې وه. د شاه شجاع مړی ټوله ورځ هلته پروت و خو څو ملازمانو يې دا خپل فرض وګڼل چې د خپل بادار جنازه وکړي. د هغه مړی يې لومړی يو بې نومه جومات ته يوړو او بيا يې د تيمور شاه په مقبرې کې يې خاورې ته وسپاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باچا يو ملازم شاهنواز چې دوه کسان يې ټپي کړي و، وليدل چې ميدان تش او محافظان هم د ځايه تښتېدلي و. د باچا سفري بکس ته د چا پام نه و شوی چې په کې پېسې او نور قيمتي شيان و. ده هغه بکس واخيستو، په منډه بالا حصار ته ولاړو او دا يې يو ځای پټ کړو چې وروستو به يې خرڅ کړي. هلته چا وليدو او هغه بکس هم د قاتل او د ده پلار نواب زمان خان لاس ته ورغلو. د درانيو د شاهي ټبر مشري اوس يو وارې بيا د شاه زمان په غاړه شوه، ده د خپلو مشاورينو سره د کورنۍ د ژغورلو او د ورور د قاتلانو نه د بدل اخيستو لپاره خبرې پيل کړې.
محمد اکبر خان تر جولای مياشتې په بالا حصار کې پاتې شاهي ټبر په خپل حال پرېښودو. شاه زمان ورسره قول کړی و چې دی به نور د افغانانو پر ضد جنګ نه کوي. خو هغه وخت د شاه شجاع د زوی شهزاده فتح جنګ يو ليک د محمد اکبر خان لاس ته ورغلو چې د انګرېزانو نه يې په کې مرسته غوښتې وه. اکبر خان په قهر شو او سمدلاسه يې د شاه زمان د نيولو او د بالا حصار تر ټولو لوړ منزل کې د بندي ساتلو امر وکړو. ورپسې د شاهي حرم نه يې ټول قيمتي شيان واخيستل. اکبر خان غوښتل چې شاه زمان په درو ووهي او هرڅه ترې واخلي خو بيا يې د هغه سپينې ږيرې ته وکتل او دا کار يې ونکړو.
په ۱۱ اکتوبر شهزاده فتح جنګ د واک نه لاس په سر شو او خپل ورور شاه پور يې د باچا په توګه بالا حصار کې پرېښودو. شاه زمان يو وارې بيا د اوږد سفر لپاره ځان تيار کړو او د ۱۸۴۲ م د اکتوبر په ۱۲ نېټه پر بالا حصار د برتانيا بيرغ ښکته کړی شو. د ډسمبر په مياشت کې د افغانستان دا شاهي کورنۍ او د دوی بد نصيبه باچا يو وارې بيا پنجاب ته ورسېدل. شاه زمان اوس د نړۍ نه زړه تور و او انګرېزانو نه يې غوښتنه وکړه چې ده ته د سرهند په زيارت کې د يو درويش په توګه د پاتې کېدو اجازه ورکړي خو د هغه دا غوښتنه د پټيالې راجا له خوا رد شوه. شاه زمان " په همدغه سيمه کې يوه مېاشت په ډېرې عاجزۍ او اطاعت سره تېره کړه. چې په پايله کې يې جناب ميان حفيظ الله صاحب مجددي قدس ته وصيت وکړ چې په هماغه ځای کې يې ښخ کړي."
په ۱۸۴۴ م کې شاه زمان د ۷۴ کلونو په عمر کې مړ شو او د ده د وصيت سره سم، د مجدد الف ثاني د زيارت سره نژدې خاورو ته وسپارل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاه زمان لس زامن و، د ټولو نه مشر شهزاده حيدر د خپل پلار د واک پر وخت د کندهار والي او د شاه شجاع په حکومت کې کابل او د کندهار والي پاتې شوی و، دی به تل د خپل تره سره او هغه ته پتمن و، د ده يو زوی و.
د شاه د دريو زامنو، شهزاده قيصر، شهزاده ناصر او شهزاده عثمان مورغلزۍ وه. شهزاده قيصر د خپلو ورونو په پرتله زيرک او د تورې خاوند و. دی د شاه محمود په واکمنۍ کې د خپل تربور شهزاده کامران له خوا ووژل شو، ده درې زامن لرل چې سلطان احمد، سلطان محمد او محمد علي نومېدل، درې واړه د خپل نيکه شاه زمان سره اوسېدل، شهزاده ناصر به د خپل تره شاه شجاع سره اوسېدو او د کندهار په جنګ کې ورسره مل و. د شاه شجاع د مړينې نه وروستو هغه د حکومت لپاره ډېره هڅه وکړه خو کاميابه نشو.
د شاه زمان يو بل زوی شهزاده منصور نومېدو چې د پلار په حکومت کې د کابل والي او د خپل تره شاه شجاع سره يې ورانه وه. د ده يو زوی شهزاده يعقوب د لودياني نه مرور ولاړو او په ډېره اسمعيل خان کې د نواب پير محمد سره مېشت شو. د ده مېرمنه د جلال خان سدوزي لور وه.
د شاه زمان په نورو زامنو کې شهزاده يونس او شهزاده محمد اکبر و. د دوی مور د نور محمد خان بابر (د تيمور شاه امين الملک) لور وه.
د شاه زمان د ټولو زامنو اولادونه و او زيات يې په لودياني کې ورسره مېشت و. د ده بې شمېره لمسيان هم و چې د پاکستان د جوړېدو نه وروستو لاهور کې مېشت شول.
د شاه زمان په قبر يوه پخه کوټه جوړه شوې ده چې د مرمرو دروازه لري، د ده د مقبرې سره نژدې د يو دېوال په احاطه کې د دراني ټبر د نورو غړو قبرونه هم شته. د شاه شجاع د مېرمنې وفابېګم او د نورو شهزادګانو اولادونه هم دلته خښ دي. هغه خلک چې مجدد الف ثاني مقبرې ته ورځي، خبر نه وي چې د پوښيو سره جوخت ښې لاس ته د افغانستان يو باچا خښ دی. د ۲۰۰۳ م د ډسمبر په وروستۍ نېټه په سخت باران کې زه د استاد عبدالخالق رشيد سره امبالې ته په لار سرهند کې ايساره شوم.
د مجدد الف ثاني د زيارت نه وروستو مو د شاه زمان قبر وليدو چې يوې وړې کوټې کې دننه جوړ و. د مزار د مرمرو دروازه او جالۍ يې ژيړ شوي و. د ده په قبر مو دعا وکړه او چې بهر راووتلو نو په لاره مې سوچ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوو، هغه چې د هند خاورې ته يې ځو واري تکل وکړو، اخر هم دلته خاورې شو.

ليکواله په سر هند کې د شاه زمان مقبرې سره

سرچيني

١. درته الزمان- تاريخ شاه زمان. مورخ عزيزالدين وکيلي پوپلزی. بيدگار چهلمين سال استرداد استقلال تاليف ١٣٣٥ طبع ١٣٣٧ ه ق. مطبعه دولتي دارالسلطنت کابل.
٢. صحيفه ټيپو سلطان. محمود بنګلوري. سنګ ميل خپروني لاهور ٢٠٠٧ م.
٣. افغانستان د داريوش نه تر امان الله خان -
ډګر جنرال سر جارج ميکمن- جي. بيل اينډ سنز لندن، ١٩٢٩ م - ٧٩مخ .
٤. ټيپو سلطان، د ژوند تاريخ. محمد الياس ندوی. ٢٩٣- ٢٩۴- مخونه.
د برتانيا د کتابتون ، هند افس ګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵. د اور وزرې- اې-پي-جي-عبدالکلام د ارون تیواړي پرملتیا. ۱۹۹۹- یونیورسټي پریس(هند) خپرونکی، اورینټ لانګمېن پرایویټ لمیټېډ. ۲۴ مخ.
۶. تحریک ازادي کا امام ټیپو سلطان. محمود علي. ۲۰۰۵ م شوبي افسیټ پریس دریاګنج. نوي ډیلی. ۵ مخ.
۷. د افغانستان پېښلیک، پوهاند عبد الحی حبیبي (لومړی ټوک) د بیهقي کتاب خپرولو موسسه - کابل، د افغانستان جمهوریت، ۱۳۵۳ ش. ۱۶۹ مخ.
۸. د خپلواکۍ د لمر ځرک. د هوتکو د افغان دولت عروج. ۱۱۱۹ - ۱۱۵۱ ه ق. الحاج امان الله خان هوتک. ۱۳۶۸ ه ش.
۹. افغانستان او برتانوی هند. (د ۱۷۹۳ نه ۱۹۰۷) د خارجي اړیکو یوه څېړنه. اصغر،ایچ،بلګرامي. سټرلنګ خپرندوی نوي ډیلي، ۱۹۷۲ م. ۱۴، ۱۵ مخونه
۱۰. د افغانستان سلطنت. یوه تاریخي خاکه. جارج پاسمین ټیټ. ۱۹۱۰ م ټایمز اف هند . سندهي خپرونې، فرید چیمبرز، کراچۍ ۱۹۷۳ م . ۹۴ نه ۱۰۰ مخونه.
۱۱. د ټیپو سلطان د لیکونو انګرېزي ژباړه. برټش کتابتون آرشیف. لندن
۱۲. د یو باچا ستنېدل. د افغانستان لپاره جنګ. ویلیم ډارلیمپل. بلومزبري لندن ۲۰۱۳ م
۱۳. د پښتنو تاریخ. قاضي عطاء الله خان. یونیورسټي بک اېجنسي، خیبر بازار پېښور. ۲۰۰۴ م.
۱۴. تاریخ افغانستان. بحواله تاریخ سدوزی. پروفیسر ډاکټرعاشق محمد خان دراني. وایس چانسلر بهاو الدین ذکریا یونیورسټي، ملتان. سنګ میل پبلي کېشنز. لاهور. دا کتاب د فارسي د " تذکره الملوک" نه په اردو ژباړل شوی دی چې ۷ محرم الحرام ۱۲۵۱ هجري. مې ۱۸۳۵ ع کې په ملتان کې د شهزاده علي محمد خان خدکه سدوزي له خوا کښل شوی و.
۱۵. هرات، پښتانه او ستره لوبه. عبد الباري جهاني. ۱۳۷۸ ه (۱۹۹۹) کال. ساپي د پښتو د څېړنو او پراختیا مرکز. پېښور.
۱۶. احمد شاه دراني. ګنډا سنګ .۱۹۵۹. دویم چاپ ۱۹۸۱. طارق خپرونې اردوو بازار لاهور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷. د پاني پت وروستۍ جګړه. د کاشي راج يادښتونه. ۱۷۶۳ م،
انګرېزي ژباړه. کرنل براون. ۱۷۹۱ م. اکسفورډ يونيورسټي پرېس، بمبۍ.
۱۹۲۶ م. چاپ.
۱۸. د هند پوځي تاريخ. سر جادو ناتهه سرکار. ايم. سي. سرکار ايند
سنز، پرايويټ ليميټډ. کلکته،۱۲. ۱۹۶۰م.
۱۹. حيات حافظ رحمت خان. سيد الطاف علي.نظامي پريس بک
ايجنسي. بدايون.
۲۰. افغان مېړني او تاريخي پېښې. احمد علي کهزاد. ژباړن: محمد
اصف صميم. دانش خپرندويه ټولنه. ۲۰۰۱ م. ۱۰، ۱۹، ۳۴، مخونه.
۲۱. د افغانانو تاريخ. جنرال جې. پي. فېرير. ۱۸۴۵
انګرېزي ژباړه. کپتان ويليم جېسي. ۱۸۵۸ م جان مرې لندن. نهم څپرکی.

مننه
د استاد عبد الخالق رشيد نه چې د لندن په ارشيف کې د ټيپو سلطان او د
شاه زمان د ليکونو لټولو مشوره يې راکړه. د جعفر هاند نه چې د فارسي
متنونه يې راته په پښتو کې وژباړل او د پروف چارې يې تر سره کړې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library